

NEPAL VISION

A group of young Buddhist monks in red robes are shown in a dimly lit room, holding lit candles. The monks are looking upwards with expressions of awe and devotion. The scene is captured in a cinematic style with soft lighting from the candles and a blurred background.

24. ÅRGANG NR. 1 - SOMMER 2015

Udgivet af:

Dansk-Nepalesisk Selskab.
Bladet sendes til alle medlemmer samt personer i Danmark, tilknyttet Nepal.
Oplag 1000 eksemplarer.
ISSN 0908-844X

Dansk-Nepalesisk Selskab har som formål at fremme dansk-nepalesisk samarbejde om bæredygtig udvikling, turisme, samhandel, kultur, m.m. Selskabet er upolitisk. Selskabets formål fremmes gennem oplysende virksomhed på hjemmeside, medlemsblad og møder m.m., såvel i Danmark som i Nepal samt gennem samspil med andre beslægtede foreninger og organer i Danmark og Nepal.

Selskabet holder årligt en række møder, hvor der gennem foredrag og billeder oplyses om forskellige sider af Nepals kultur, natur og historie.

Redaktion:

Lars Gundersen (ansv.), Jørgen Rendsvig, Julie Damgaard, Lone Petersen og Knud West Hansen.

Adresse:

Kongensgade 17A
3550 Slangerup
E-mail: lars@nepal.dk

Website:

www.nepal.dk

Medlemskab:

Enkelt personer: 170 kr.
Par: 220 kr.
Studerende: 100 kr.
Firma: 420 kr.
Konto nr.: 8125-0007172109

Tilmeld betalingservice:

PBS-nr. 06651844, debitorgruppenummer 00001 og dit medlemsnummer i Dansk-Nepalesisk Selskab - ét bogstav efterfulgt af 3 eller 4 cifre.

Annoncepriser:

1/1 side: 2.000 kr.
1/2 side: 1.100 kr.
1/4 side: 600 kr.

Tryk: LaserTryk.dk

Forsidefoto:

Polfoto

INDHOLD:

- Side 3 Formanden har ordet
- Side 4 Så kom det - jordskælvet
- Side 6 Nepals levende kulturarv
- Side 10 The ancient fabric
- Side 12 Tilbageblik på en sørgelig tid
- Side 15 Nepalesere i Danmark samledes i sorg
- Side 16 Geologien bag jordskælvet
- Side 19 Jordskælv - en forståelsesramme
- Side 20 Fra jordskælv til regntid
- Side 26 Nepals turisme
- Side 29 Turisme fremadrettet
- Side 32 Nepal efter jordskælvet
- Side 37 De entreprenante unge
- Side 40 Hvor er regeringen henne
- Side 43 NGO'ernes arbejde
- Side 48 Beretning fra et jordskælvsramt Nepal
- Side 48 "Vi er hele tiden i en flugtposition"
- Side 50 Quake Trauma
- Side 52 #Nepalquake
- Side 56 Danske projekter
- Side 62 All that went wrong
- Side 63 Nepals hospitaler var forberedt på jordskælv
- Bagsiden Arrangementskalender og kort over distrikterne

Formand
og ansvarshavende redaktør
Lars Gundersen
Telefon: 47 16 12 20

lars@nepal.dk

Næstformand, kasserer
& medlemshåndtering
Birgit Nielsen
Telefon: 44 44 14 72

birgit@nepal.dk

Sekretær
Jørgen Rendsvig

jorgen@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Annette Gallaus

annette@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Lone Petersen

lone@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Ravi Chhetri

ravi@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Kristina Djurhuus Christiansen

kristina@nepal.dk

Suppleant
Martin Petersen

martin@nepal.dk

Suppleant
Julie Damgaard

julie@nepal.dk

Suppleant
Sally Altschuler

sally@nepal.dk

Suppleant
Ole Ejnar Hansen

ole@nepal.dk

Billedredaktion,
layout af Nepal Vision.
Webmaster
Knud West Hansen

knud@nepal.dk

FORMANDEN HAR ORDET

Denne leder havde jeg håbet, at jeg aldrig skulle skrive, men katastrofen blev som bekendt en kendsgerning 25. april kl. 11.56.

Samme dag, som jordskælvet fandt sted, tog vi i bestyrelsen fat og søsatte en plan for en umiddelbar pengeindsamling. Valget faldt på Røde Kors, da netop Røde Kors gennem en årrække har uddannet mere end 10.000 lokale frivillige i Nepal til at håndtere jordskælvskatastrofer. Indsamlingen blev meget vel modtaget af jer alle, og det lykkedes at samle over 500.000 kr. ind til nepaleserne, hvilket vi alle kan være meget stolte af.

Som skrevet i sidste nummer, fylder Nepal normalt ikke specielt meget i det danske mediebil- lede, men siden det dybt tragi- ske jordskælv har Nepal været i offentlighedens fokus. Vi må herfra arbejde på, at Nepal ikke glemmes i mediernes 'ude af øje, ude af sind'-cyklus. Nepaleserne fik hjælp i går, men de fortjener bedre. De har også brug for hjælp i morgen.

Vi har længe vidst, at et jordskælv ville komme på et tidspunkt, men hvor stort og hvornår? Og var dette så "The Big One"? Og slap Nepal alligevel nådigt? Vi ved, at det første jordskælv målte 7,8 på Richterskalaen, det næste målte 7,3, hvortil kommer 300 efter- skælv over 4,0. Omtrent 2,8 mio. nepalesere står med umiddelbart behov for humanitær hjælp, mere end 550.000 hjem er ødelagt, og næsten 9.000 er omkommet. Men alligevel kunne det være gået langt værre, for jordskælvet kom ikke om natten, ikke om vinteren, ikke med epicenter i Kath- mandu – og "heldigvis" ramte katastrofen en lørdag formiddag, hvor blandt andet 5.500 berørte skoler var lukket.

Nødhjælpen var alt i alt for- bavsede hurtigt klar. Militæret og politiet har gjort et stort og flot arbejde, men alligevel var der stor forvirring i den politiske top og dårlig ledelse fra myndighe- dernes side. Det fortæller en del om landets situation. I konflikt- perioden 1996-2006 havde nepa- leserne mere end rigeligt at gøre

med daglig overlevelse, hvorfor jordskælv ikke var højt på priori- teringslisten. Siden 2006 har po- litikerne været travlt beskæftiget med en endeløs politisk tirade, hvorfor en forebyggende strategi og indsats reelt set ikke har været en del af agendaen. Det må vi håbe, kommer nu.

Oprydningen er i fuld gang. Som- merens monsunperiode må vise, om der er øget risiko for sygdom- me og ikke mindst for nye jord- skred. Jordskred har der allerede været 3.000 af. Næste fase bliver genopbygningen. Den er så småt er ved at begynde og skal nok tager fart efter regntiden. Også her skal vi i Dansk-Nepalesisk Selskab være med som formidler af et reelt billede af Nepal, blandt andet i forhold til at holde et af de vigtigste erhverv i gang, nemlig turismen, som skaber så pokkers mange arbejdspladser i byerne og på landet. Som turister kan vi være med til at give nepaleserne håb for fremtiden, og ikke mindst er turismen med til at definere billedet af Nepal i omverdenen.

Med dette udvidede nummer af Nepal Vision – der i sidste øjeblik blevet ændret til et jordskælvs- nummer – forsøger vi at give en 360-graders dækning af situatio- nen i Nepal oven på jordskælvet.

PS. Efter redaktionens afslutning er det blevet oplyst, at der er indgået et bredt forlig mellem re- geringen og de to største opposi- tionspartier. Forliget omfatter alle de udesående punkter omkring forfatningen, bl.a. er det aftalt, at der skal være otte provinser i landets nye føderale struktur. Der forestår nu høringsfase, før forfat- ningen kan sættes i kraft. Dejligt, at få den slags positive nyheder derudefra.

Lars Gundersen
Formand

1

2

3

4

5

6

1. Søster og bror som er ved at bygge deres nye hjem. Bungmati
2. En mand, som er ved at samle resterne af det, der før var hans hjem i Bhaktapur
3. En gruppe børn i et børnetelt i den humanitære lejr i byen Chautara i Sindhupalchowk

4. En dreng i Irkhu i Sindhupalchowk. Han gemmer sig fra jordskælvne. Nogle timer senere ramte et nyt stort efterskælv Nepal og hans landsby
5. En traumatiseret dreng i en landsby i Sindhupalchowk, hvis hjem er blevet jævnet med jorden
6. En mand, der med sine bare hænder er ved at rydde murbrokkerne af hans hjem. Bhaktapur

Så kom jordskælvet i Nepal, som mange havde forudset og frygtet. Det seneste store jordskælv var i 1934, hvor store dele af Kathmandu blev jævnet med jorden. Ekspertene har i årevis sagt, at det med forskydningerne af kontinentalpladerne ville tage 70-80 år, før det næste store jordskælv ville ramme Nepal.

Det kom så lidt senere end forventet, men faktisk ganske præcist. Ingen kendte dog det eksakte tidspunkt på forhånd. Trods senere årtiers advarsler var de nepalesiske myndighe-

der og det nepalesiske samfund stort set uforberedte.

Det første jordskælv kom ved middagstid 25. april og det næste 12. maj, også midt på dagen. Jordskælvne blev målt til henholdsvis 7,8 og 7,3 på Richterskalaen og rystede det centrale og østlige Nepal. Det første havde epicenter i landsbyen Barpak, vestligst i Gorkha distrikt, det andet i Kodari i Sindhupalchowk. I ugerne efter blev Nepal og de omkringliggende lande ramt af mange ganske kraftige efterskælv. I skrivende stund har

jordskælvne forårsaget mere end 8.500 omkomne, 18.000 sårede og en halv million ødelagte huse.

Mange er blevet traumatiserede og står i dag under tag over hovedet. Monsunen er på vej, og det er kritisk, at tusinder af berørte familier får et sikkert sted at bo og får hjælp til at klare sig igennem krisen, herunder bl.a. får sået afgrøder for den kommende høst. Familier, naboer og venner har siden jordskælvne hjulpet hinanden i nødens værste timer, dage og uger.

Nu handler det i høj grad om at nå effektivt ud til de mange små, spredte og afsidesliggende landsbyer og bebyggelser i de værst ramte distrikter. Som altid når naturkatastrofer rammer, så er det de fattige og sårbare, der bliver ramt hårdest. Dette var også tilfældet ved jordskælvne i Nepal. At nå de fattigste, mest udsatte og berørte familier og lokalsamfund og få genopbygget vital infrastruktur som skoler, sundhedsklinikker og landsbyer, bliver en af de helt store opgaver for den nepalesiske regering og donorerne i de kommende år.

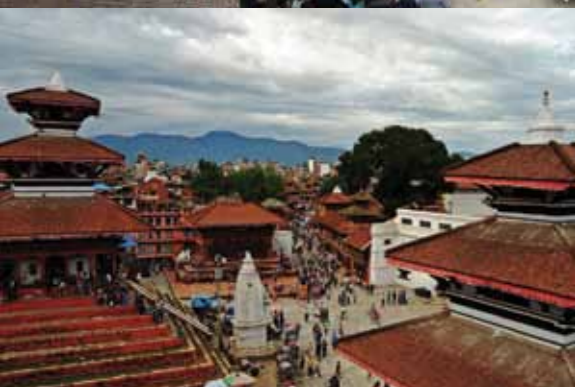
Jan Møller Hansen er souschef på den danske ambassade i Kathmandu. Jan har tidligere boet og arbejdet i Nepal for MS og CARE fra 1991 til 1995 og taler nepalesisk. Han er ligeledes en passioneret fotograf med særlig interesse i social fotografi.

Jan Møller Hansen har fornylig udgivet bogen Images of Nepal, Jagadamba Press. Bogen bliver anmeldt i næste nummer af Nepal Vision.

NEPALS LEVENDE KULTURARV

- FØR OG EFTER JORDSKÆLVET

Af Julie Damgaard og Kristina Djurhuus Christiansen

Kathmandudalen er som ét stort museum. Ikke mindre end syv steder er på UNESCOs verdenskulturarvsliste. Efter jordskælvet 25. april var UNESCOs kontor i Kathmandu hurtigt ude i mediernes med meldinger om et omfattende tab af unik arkitektur i de syv såkaldte monumentzoner. I takt med at grundigere vurderinger af skadernes omfang tikkede ind, stod det dog efterhånden klart, at situationen ikke så helt så sort ud, som først antaget. Ikke desto mindre står Nepal overfor et meget omfattende restaurerings- og genopbygningsarbejde af landets kulturarv.

Handelsruten mellem Kina og Indien løb i tidernes morgen igennem Kathmandudalen, hvilket betød, at byerne i dalen oplevede stor fremgang. Den arkitektoniske arv, der spredte sig herfra og ud i de omkringliggende regioner afslører naturligt nok tydelige træk fra de to mægtige riger mod nord og syd. Både hinduisme og buddhisme trivedes i Nepal, og det udmøntede sig i det 5. århundrede i en stærk kunstnerisk og arkitektonisk fusion, der blev endnu mere markant i perioden mellem 1500 og 1800. Den dag i dag er Nepals monumenter tæt forbundet med denne kultur, der er opkaldt efter den oprindelige, multi-etniske befolkning i Kathmandudalen,

newarerne. Newarkulturens symbolske og kunstneriske værdier manifesterer sig i bygningsudsmykning, bystruktur og ofte også i det omkringliggende kulturlandskab, der er tæt forbundet med legender, ritualer og festivaler. Arkitekturen vidner om en enestående håndværksmæssig dygtighed, når det kommer til arbejder i tegl, sten, træ og bronze.

UNESCOs syv monumentzoner Kathmandu - og dalen, der omkranser den - danner rammen om syv områder, der i 1979 blev indskrevet som et enkelt 'World Heritage Site'. Det drejer sig om de tre Durbar Squares i henholdsvis Kathmandu, Patan og Bhaktapur, de

buddhistiske stupaer Swayambhunath og Boudhanath samt hindutempelkomplekserne Pashupatinath og Changu Narayan.

De fleste af kulturarvsseværdighederne kan dateres tilbage til middelalderen. Enkelte er bygget for bare 150 år siden, mens andre er op mod 1700 år gamle.

Pashupatinath, beliggende ved den hellige Bagmati-flod, 5 km nordøst for Kathmandu, er Nepals berømteste hindubegravelsesplads og en af subkontinentets største Shiva-helligdomme.

Patan, på den anden side af Bagmati-floden, lidt syd for Kathmandu, er en by med store

historiske og kulturelle værdier. Her er fine eksempler på hindutempler med pagodetage, mestendels bygget af mursten, holdt sammen af muddermørtel og stabiliseret af træbjælker. Tagene er dækket af små overlappende terrakotta-teglsten med forgyldt messing-ornamentering. Vinduer, døråbninger og tagafstivere har smukke, dekorative udskæringer.

Newarbosættelsen *Changu Narayan* omfatter det ældste Vishnutempel i dalen. Stedet kan også bryste sig af en af dalens tidligste inskriptioner, fra det 5. århundrede.

Swayambhunath er på sin side det ældste buddhistiske mo-

Nuwakot før og efter jordskælvet

Foto: Claus Andreasen

nument i dalen, og *Boudhanath* rummer den største stupa i Nepal. Stupaen er en enkel, kraftfuld form med en enorm, hvidkalket hemisfære, der understøtter en forgyldt kube med fire par Buddhaøjne, der kigger mod hvert sit verdenshjørne.

Bhaktapur, de frommes by, grundlagt i det 12. århundrede, fungerede som hovedstad for det store Malla-kongedømme frem til anden halvdel af det 15. århundrede. Byen, der ligger ca. 13 km øst for Kathmandu, rummer fuldstændig uvurderlig newararkitektur. De tre Durbar Squares er historiske, offentlige pladser. Før Nepals forening i anden halvdel af 1700-tallet bestod landet af små kongedømmer,

og kongepladserne er de mest fremtrædende levn fra denne tid. Kathmandu, Patan og Bhaktapur Durbar Squares udgjorde centrene i Kathmandudalens tre newarkongedømmer.

Kathmandu Durbar Square er bygget mellem det 12. og 18. århundrede af Nepals Malla-konger. I 1769 indtog Prithvi Narayan Shah, der kom fra Gorkha, Kathmandu og erobrede og forenede Kathmandudalen. Han gjorde byen til kongeby og Hanuman Dhokapaladset til sin residens.

Skader på monumenterne Ifølge tal fra 'Department of Archaeology', offentliggjort i República 26. maj 2015, er 721 monumenter i 22 distrikter

landet over berørt af jordskælvet. 33 monumenter er styrtet sammen, 95 er delvist styrtet sammen, og 493 er beskadigede. 90 % af monumenterne i de syv verdenskulturarvsområder er berørt af jordskælvet. Regeringen har lovet, at alle monumenter vil blive genopført. Arbejdet vil blive påbegyndt efter monsunen og forventes fuldført i løbet af 5-7 år.

Omfanget af skaderne varierer. På Kathmandu Durbar Square er Kathmandu helt kollapsede samt store dele af Hanuman Dhoka. Bhaktapur og Patan Durbar Square er også hårdt medtaget. I Bhaktapur er bl.a. Vatsala Durga Tempel helt kollapsede og på Patan Durbar Square er eksempelvis det

smukke Hari Shankar tempel helt kollapsede. Pashupatinath tempel og Swayambhunath stupaen har fået minimale skader, men komplekserne, der omgiver dem, har fået omfattende skader.

Hertil kommer, at det ikoniske Dharahara-tårn er kollapsede totalt.

For nærmere information om skaderne på monumenterne, se ICCROM's ¹ overblikrapport over skaderne: <http://www.iccrom.org/nepal-cultural-emergency-report/>.

Kulturarens betydning for det sociale og kulturelle liv Sikring af kulturarv er vigtig. Kulturarven beretter om, hvem

Basantapur før og efter jordskælvet

vi er, og hvor vi kommer fra. Og den markerer en kontinuitet op igennem historien. Endvidere er kulturarven mere end bare materielle ting. I Nepal er kulturarven en fuldstændig integreret del af befolkningens traditions- og begivenhedsrige hverdag. Kulturarven er den naturlige ramme om alt - fra festivaler og daglige religiøse ritualer til møder mellem venner, familieudflygter, turisme, handel og meget mere.

Kathmandu Durbar Square er, ligesom de andre Durbar Squares, central for byens liv, og monumenterne er en integreret del af nepalesernes hverdags- og festivalaktiviteter. "Personlig sikkerhed og basale behov for mad, et hjem og tøj på kroppen har selvfølgelig første prioritet i en katastrofesituation, men en genopbygning af kulturarven er også en genopbygning af verden, som man kendte den før katastrofen. Genopbygning af kulturarven er med til at modvirke nationalt såvel som personligt identitetstab," siger Bente Wolff, seniorforsker ved Nationalmuseet, Nyere Tid og Verdens Kulturer.

Søren la Cour Jensen, formand for ICOM ² Danmark siger: "Det handler ikke om at redde ting for tingenes skyld, men om at man skal videre efter katastrofen. Genopbygningen af det offentlige rum skal ske, så man fysisk kan se, at historien strækker sig langt tilbage. Kontinuitet er en vigtig faktor - der

var et liv før jordskælvet, og det er der også efter," siger Søren la Cour Jensen.

Katastrofeberedskabet i monumentzonerne

Indtil jordskælvet anså UNESCO de fleste af bygningerne for at være i god stand, og truslen fra den omfattende byudvikling er blevet holdt i skak ved hjælp af den såkaldte 'Integrated Management Plan' for Kathmandus verdenskulturarv ³. Monumentzonerne er herudover beskyttet under 'The Ancient Monument Preservation Act' fra 1956, der sikrer den højeste grad af national beskyttelse.

Monumentzonerne administreres af den centrale regering i samarbejde med lokalforvaltninger og NGO'er i overensstemmelse med det ansvar og den myndighed, der er beskrevet i 'The Integrated Management Plan'. Implementeringen af denne plan evalueres hvert femte år, hvilket giver mulighed for nødvendige ændringer eller tilføjelser og for at adressere ændrede forhold i zonerne.

Hvert år i midten af januar markerer Nepal 'National Earthquake Safety Day', for at mindes det omfattende jordskælv i 1934, der på det nærmeste jævnedes Kathmandu med jorden. Blandt kulturarvskyndige er der derfor et naturligt fokus på katastrofeberedskab og risikostyring. Ledelsessystemet tillod dem at

reagere hurtigt efter jordskælvet 25. april.

Vurdering af skaderne og sikring af kulturarven

Efter en katastrofesituation som den i Nepal er det i den indledende fase essentielt grundigt at inspicere monumenterne for at fastslå omfanget og beskaffenheden af skader. Brugen af gravemaskiner ved de forskellige monumenter skal stoppes, for at sikre, at så mange arkitektoniske enkeltdele som muligt kan reddes. Forsigtig sortering af materialer og omhyggelig opgørelse af alt 'inventar' er altafgørende for det kommende genopbygningsarbejde.

Det vurderings- og sikringsarbejde, der har kendetegnet første fase af genopbygningsindsatsen, har langt hen af vejen været teknologidrevet. Den amerikanske virksomhed Skycatch, der er specialiseret i datakortlægning, har sendt et team til Kathmandu, der med udgangspunkt i fotografier, taget fra droner, udfærdiger 3D-modeller af verdenskulturarvsstederne. Dette gøres for at skabe et overblik over, hvor der skal sættes ind for at sikre monumenterne mod yderligere ødelæggelser.

Herudover har en GIS-ekspert fra Kathmandu Living Labs udviklet en smartphone applikation, således at dokumentation af landets monumenter og fotografier af bjærgede effekter,

herunder artefakter, mursten og træværk, hurtigt kan deles. Frivillige brugere indtaster monumentets navn, placering og tilstand i en åben database. Der kan endvidere uploades op til fem billeder fra hvert sted. Denne proces kaldes 'crowdsourcing'.

ICOMOS-ICORP ⁴ og ICCROM er ligeledes gået ind i arbejdet med crowdsourcing og har etableret The Kathmandu Cultural Emergency Crowdmap for at få et mere klart og samlet billede af de skader, der er sket i verdenskulturarvområderne. Det fortæller Søren la Cour Jensen, der også er bestyrelsesformand i Blue Shield Danmark, til Nepal Vision.

Når der er skabt overblik over skaderne, kan sikringen af kulturarven og dernæst genopbygningen gå i gang.

"I første omgang er det lokale fagfolk, der går forrest i arbejdet med sikringen af kulturarven," forklarer la Cour Jensen. Han fortsætter: "Senere træder bl.a. Blue Shield til og sætter folk ind, typisk konserveringsarkitekter og konservatorer."

The International Committee of the Blue Shield, The Association of National Committees of the Blue Shield og de tilknyttede nationale komiteer arbejder for at sikre kulturel ejendom ved væbnet konflikt og ved menneskeskabte eller natur-skabte katastrofer. Arbejdet

består i at skabe øget bevidsthed om beskyttelse af kulturarv og i at yde faglig assistance dér, hvor der er behov.

Kulturarvspyndring er ifølge Søren la Cour Jensen et stort problem i forbindelse med katastrofer, både de menneske- og naturskabte. I forbindelse med jordskælvet i Nepal udarbejder ICOM en såkaldt "red list" over genstande, man skal være opmærksom på, kan være stjålet.

Kai Weise, der er arkitekt og rådgiver for UNESCO i Kathmandu, understreger dog, at monumentzonerne straks blev sikret af hæren, og at mange artefakter blev indsamlet, registreret og opbevaret umiddelbart efter jordskælvet. Trods denne omgående indsats er der dog desværre stor sandsynlighed for at nogle artefakter

er blevet stjålet. UNESCO har derfor kontaktet auktionshuse med opfordring til ikke at handle med nepalesisk kunst på nuværende tidspunkt.

Genopbygningen af kulturarven

UNESCOs generaldirektør Irina Bokova lovede kort efter jordskælvet 25. april at stille ekspertise til rådighed for genopbygningsarbejdet i Nepal, herunder rådgivning og støtte til de nepalesiske myndigheder og lokalsamfund. En genopbygning skal naturligvis være så præcis som mulig og tilpasse sig den originale arkitektur. Her er detaljerede fotos, arkitekttegninger og opmålinger vigtige kilder.

For at sikre en bæredygtig genopbygning i den nuværende situation, skal både private, non-profit organisationer så-

som Kathmandu Valley Preservation Trust samt Department of Archeology rådføre sig med bygningsingeniører, således at templer, der ligger i ruiner, som f.eks. Hari Shankar og Uma Maheswar i Patan, bliver genskabt på et nyt jordskælvssikret fundament, uden at påvirke templernes arkitektur. En arkitektur, der i sit udgangspunkt faktisk er bygget til at modstå mindre jordskælv.

Hertil kommer en tæt dialog og overenskomst med Guthi institutionerne ⁵, deres præster og de religiøse fællesskaber, der er meget konservative omkring deres helligdomme.

Den lovgivende forsamling International Relations and Labour Committee har bedt regeringen oprette en uafhængig 'Heritage Conservation Fund' med henblik på at restaurere

og genopbygge de historiske og kulturelle monumenter. Internationale donoreres modvillighed mod at yde støtte til 'Prime Minister's Disaster Relief Fund' har gjort det nødvendigt med en sådan uafhængig finansieringsenhed.

Et forsigtigt bud fra Department of Archeology's generaldirektør, Vesh Narayan Dahal, på, hvad udgifterne i forbindelse med det forestående restaurerings- og rekonstruktionsarbejde vil beløbe sig til, lyder på 8 mia. NPR. Det skriver República 22. maj 2015.

¹) International Centre for the Conservation and Restoration of Monuments

²) International Council of Museums

³) Udførlige oplysninger om The Integrated Management Plan kan findes i tre links: <http://unesdoc.unesco.org/images/0022/002211/221192E.pdf>, <http://unesdoc.unesco.org/images/0023/002317/231755E.pdf> og whc.unesco.org/document/8802.

⁴) International Council of Monuments and Sites-International Scientific Committee on Risk Preparedness

⁵) Buddhisternes sociale praksisser og ceremonier i Nepal er, i modsætning til de religiøse doktriner og pligter, reguleret af en institution, der er særegen for newarerne, og som har eksisteret siden tidernes morgen. Den kaldes 'Guthi', og fordi den er baseret på kastesystemet, er dens love bindende for såvel de hinduistiske som buddhistiske newarer. Efter Guthi's regler er hver classes relative status og sociale forpligtelser i samfundet strengt defineret, deres privilegier er beskyttede og opretholdelsen af deres nationale skikke og festivaler er sikret. (Oldfield 1881, vol II, s. 152-155).

Myndighederne har sat bygningskyndige i gang med at kontrollere bygningernes tilstand. Bygninger, der skal rives ned, får en rød mærkat. Her er det en skole, der dog mod reglerne benyttes alligevel. Foto: Madhusudan Gugarain, República

THE ANCIENT FABRIC OF THE URBAN CULTURE IS GONE

Af Niels Gutschow

Arkitekt og bygningshistoriker Niels Gutschow (f. 1941) var en del af teamet bag det første bilaterale konserveringsprojekt i Bhaktapur i 1971 og deltog endvidere i slutningen af 1980'erne i arbejdet med rekonstruktionen af den otte-kantede pavillon Chyasilin Mandap i Bhaktapur.

Nepal Vision har bedt Gutschow om kort at redegøre for de refleksioner, han og hans team gjorde sig i forbindelse med arbejdet i Bhaktapur, hvilke officielle retningslinjer de havde at forholde sig til, og hvilken indflydelse ødelæggelserne på Nepals unikke arkitektur eventuelt har for det kulturelle og sociale liv i landet.

Our first project was the restoration of the Pujari Math in Bhaktapur, September 1971-May 1972. We were four young architects, sent by the German Foreign Ministry to restore a building which had suffered a lot in the 1934 earthquake. The main aim was to replace the roof, a few walls on ground floor level and to restore a part of the lost fourth floor. There were no guidelines or regulations to adhere to. We followed the logic of architects but we valued local techniques, even producing the special veneer brick which characterizes Newar architecture. This learning Newar techniques was for us very rewarding. We felt uneasy to replace mud mortar by cement mortar, but in the light of the present disaster it proved effective. It was the first bilateral conservation project, and at the same time one of

the first projects in which the Department of Archaeology was actively involved.

The following Bhaktapur Development Project restored and even reconstructed 186 historic structures during the years from 1974 to 1986. The work was basically guided by local carpenters and bricklayers who, as descendants of their ancestors who created all that during the 17th and 18th centuries, were well aware of traditional techniques.

When we reconstructed the Pavilion of the Eight Corners (Chyasilin Mandap) in 1987-1990, we were consciously acting against the Charter of Venice [‘The Venice Charter for the Conservation and Restoration of Monuments and Sites’ fra 1964 er en kodeks af faglige standarder, der giver en

international ramme for bevarelse og restaurering af gamle bygninger] and against what we learned at the architectural schools in Darmstadt and Vienna. That means we did not adhere to principles which were laid down with a European background in the early 1960s. The building had collapsed three days after the 1934 earthquake and to reconstruct that after a period of 50 years meant to build a new building on the basis of photographic evidence and the incorporation of a number of fragments that were salvaged from other sites. In order to demonstrate that it was a new building that should withstand any future earthquake we designed a bearing structure in steel with the help of an engineer from Darmstadt. Our partners from Nepal did not support our approach, but today the building stands un-

harmed, it did not lose a single roof tile. On the other hand we did not interfere with the work of the carpenters, who had never heard about the Venice Charter. Their ultimate aim was to create a building in the spirit of the old one without demonstrating the difference between “authentic” fragments and new production.

Earthquakes are parts of the cultural experience. The 1934 earthquake is remembered in such a way that nobody quotes the year he or she was born, as everybody refers to “before” or “after” nabe sal, that is 1990 according to Bikram Samvat, corresponding to 1934 of our calendar. Earlier earthquakes happened in 1808 and in 1833 and of course many more but these are no more “remembered”. Temples have been replaced since time immemo-

rial, either reconstructed or replaced in different form and many have vanished after the 1934 earthquake. The decisive loss of the present earthquake will be that no “traditional” house with ceiling beams and a sloped and tiled roof will be rebuilt. The replacement of old houses started in the mid-1980s when wood became

unaffordable and steel rods from India and local cement became easily available. Ever since houses are built with a reinforced concrete frame and ceiling heights raised from 180 to 290 centimeters. Thus the townscape changed considerably and will keep changing. All this does not affect the “life” of the gods and god-

esses. They are kept being worshipped every morning and the annual festivals will be celebrated in the old style, with virtually every citizen participating. There is a strong communal sense among Newars and this spirit will certainly help overcoming the present disaster. An exhibition of Nepalese art in New York in 1964

had the title “Where the gods are Young”. Yes indeed, the gods are young and alive. The recent earthquake did devastate some divine shelters, but it did not kill the presence of the divine.

Niels Gutschow, 26 May 2015

Gutschow besøgte Nepal første gang i 1962, og bortset fra et enkelt besøg på nogle uger vendte han først tilbage i 1970 i forbindelse med forberedelserne til restaureringsarbejdet i Bhaktapur. I 1989 købte han et newarhus lidt uden for byen, som han fuldstændig istandsatte, og siden da har han hvert år boet fire måneder i Nepal. Under jordskælvet 25. april styrkede hans hus sammen. Det bliver ikke genopført.

I samarbejde med The Kathmandu Valley Preservation Trust, i hvilken han fungerer som Senior Advisor, er Niels Gutschow pt. involveret i restaureringen af Patan, hvor der pr. 20. maj var optalt 37 bygninger med enten svære skader eller i total ruin. Nogle hundretusinde euro var ved redaktionens afslutning indsamlet til formålet, der antageligt vil komme til at koste flere millioner euro. I midten af juni rejser den første ingeniør, betalt af German Foundation, til Nepal og senere følger to ingeniører fra New York, der skal lede arbejdet på Patan Durbar Square.

Med midler indsamlet af South Asia Institute ved Heidelberg Universitet er genopførelsen af Char Narayan-templet allerede begyndt, og midler fra Prince Claus Fund har gjort det muligt for The

Kathmandu Valley Preservation Trust at genetablere to sammenstyrkede pinnakler fra to Taleju-tårne i Patan-paladsets Mulcok-gård. Håbet er, med en støtte på ½ million euro, at færdiggøre Char Narayan-templet indenfor fire år.

Se mere på kvptnepal.org

For Gutschow er de tusindvis af huse, der er styrte sammen under jordskælvene en lige så væsentlig del af Nepals kulturarv som templerne. Sagt med hans egne ord er „the ancient fabric of the urban culture is gone.“

Niels Gutschow er uddannet bygningshistoriker med speciale i Indiens og Nepals arkitekturhistorie. Han er uddannet fra Darmstadt Universitet og har siden 2004 været tilknyttet Heidelberg Universitet, Afdeling for Indologi, som æresprofessor. Han fungerede i 1992 som konsulent for UNESCO ved udpegning af verdenskulturarvområderne i Nepal. Han har blandt meget andet skrevet 3 binds-værket „Architecture of the Newars. A History of Building typologies and Details in Nepal“. Chicago: Serindia Publications, November 2011.

One & only the best Tibetan and Nepalese restaurant in the city..

Restaurant Himalaya

come and eat with us & get nice and tasty Tibetan and Nepalese food in a beautiful and authentic setting.

Herluf Trollesgade 5, 1052 København K

33 32 37 08

himalaya_rest@yahoo.com
www.himalayarest.dk

TILBAGEBLIK I EN SØRGELIG TID

BUNGMATI 1968

Af Jørgen Rahbek Thomsen og Jens Wærum
Foto og tegninger: Nepalgruppen

Set i lyset af de nuværende omstændigheder i Nepal, hvor mange står uden tag over hovedet og med angst for epidemier, kan det at tale om kulturarv og restaurering føles noget privilegeret. Alligevel tillader vi os at ønske os, at genrejsningsprocessen i byerne i Nepal kommer til at rumme eftertanker om de værdier, som ligger i det tabte. Ikke for at skabe et "museumssamfund", men for at holde den stedets ånd, Genius Loci, i hævd, som vi har været så heldige at få lov at opleve.

I 1968 rejste vi som en del af en gruppe arkitektstuderende til Nepal for at lave en undersøgelse af et landsbysamfund, hvor samspil mellem livsform, byer og bygninger kunne studeres.

Tanken var at udvide vores studier med nogle forudsætninger for at arbejde med vores fag i det, der dengang gik under betegnelsen udviklingslande. Nepal blev valgt efter et råd fra en af vores lærere på Arkitektskolen, som netop havde besøgt landet.

Efter en spændende rejse i bil ankom vi til Kathmandu, og vi blev straks fascinerede af newarernes meget kompakte teglstensbyer og ikke mindst de mindre byer i udkanten af Kathmandudalen.

Valget faldt på Bungmati, nogle timers gang syd for Patan, og her bosatte vi os i lejede huse hos en, skulle det vise sig, meget dejlig familie.

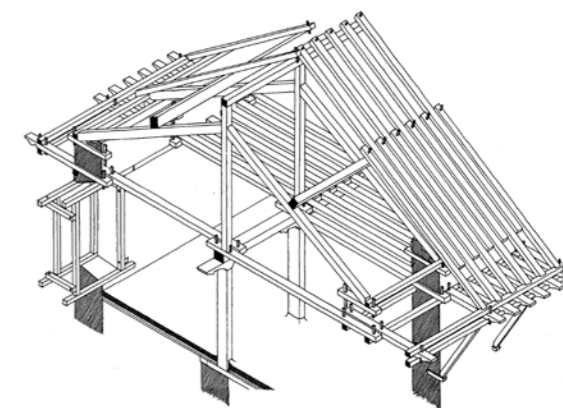
Vi gik i gang med både at måle byens plan og huse op, og efterhånden som indbyggerne vænnede sig til os, kunne vi også begynde at gennemføre en interviewundersøgelse om de sociale og økonomiske forhold.

Newarerne placerer typisk deres landsbyer på arealer, som ikke kan overrisles, flade plateauer mellem de terrasserede marker. Bystrukturen er tæt, med smalle gader og stier, for at spare på den dyrebare landbrugsjord. Husene ligger gavl ved gavl og i visse tilfælde grupperet omkring en lille indre gård, ofte med chaitya i midten, hvor der hver morgen ofres til de højere magter.

Det typiske newarhus er opført med kraftige, rødlige teglstensmure og tegltage. Huset, som jo egentlig er et bondehus, er som oftest opført i 3 etager og med et areal på 6x6 m. I underetagen er det eventuelle dyrehold, en vandbøffel og nogle geder, samt opbevaring. På 1. sal er planen opdelt i mindre rum, hvor familien sover. På 2. sal er der ikke indervægge, men en række træ søjler går gennem midten af huset. Her kan familien samles og måltider indtages. Tagetagen rummer køkkenet, da kastesystemet ikke tillader andre

at betrede dette. Her findes også ofte familiens private helligdom. Newarerne anvender ikke møbler, men sidder på stråmætter på gulvet. I soverummene er der ofte et hævet plateau med en stråmadras.

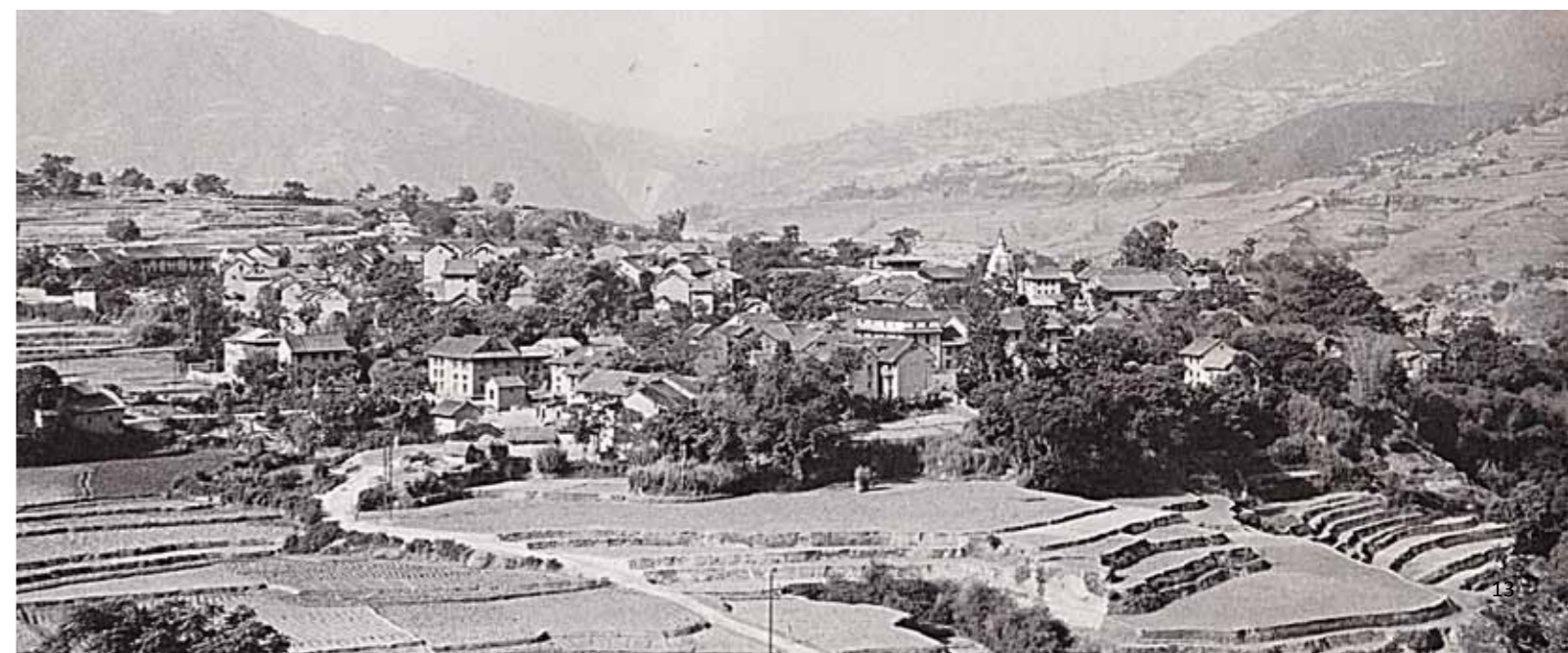
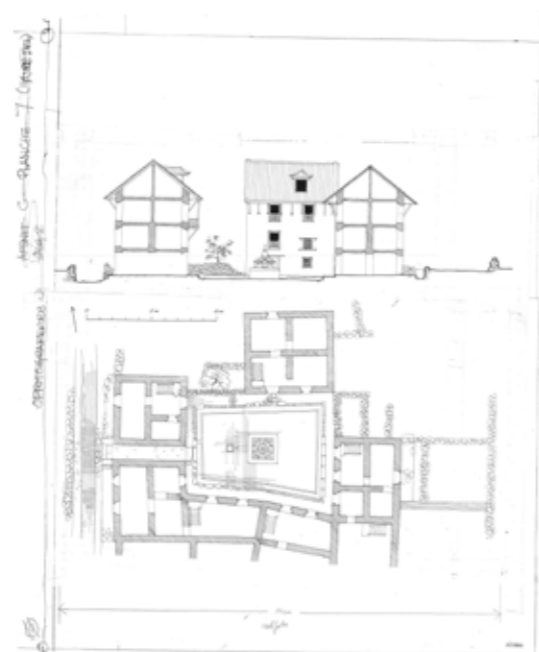

Den specielle tagkonstruktion ser ud til at være udformet således, at den både sparer på tømmer og samtidig, gennem de delte spær, kan optage mindre rystelser uden at skyde ydervæggene ud. Taget har et ganske stort udhæng, som støttes af de karakteristiske skrå stivere, som giver gadebilledet et af dets karakteristiske træk. Samtidig beskytter det ydervæggene mod regnen.

Bygningernes grundareal varierer naturligvis med beboernes formåen, men stort set overholdes husdybden, således at det bliver let at sammenbygge med naboerne. Døre og vinduer er ofte delikat udformet, og i de "finere" huse er de udført med smukke udskæringer, især i det store vindue på 2. sal.

Hele denne byggeskik er altså såre gennemtænkt og rummer dertil en robust arkitektonisk skønhed, som måske bedst kan sammenlignes med europæisk middelalderbebyggelse.

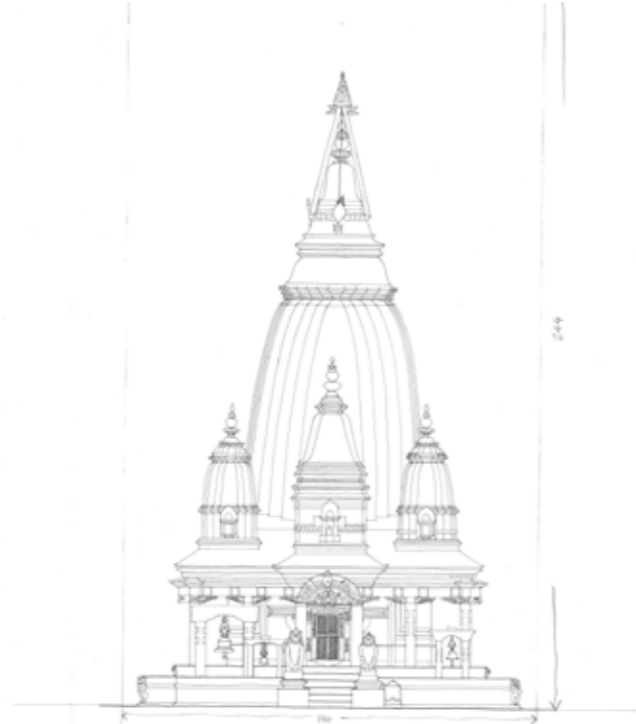
Sådan så der ud i 1968, men meget har selvfølgelig ændret sig i de forløbne 40-50 år. Beton og malet cementpuds var allerede undervejs i 1968, men behjertede arkitekter forsøgte dog at fastholde det karakteristiske røde murværk, også i mere "nutidigt" byggeri. Selv arbejdede Jørgen i 1971 sammen med den østrigske arkitekt Carl Pruscha, som gjorde en stor indsats herfor, bl.a. ved at bygge sit eget hus, beliggende nær ved premierministerens hus, i røde mursten og med brug af mørkt træværk. Lidt efter lidt "smittede" det, og i dag er selv lufthavnen fulgt efter.

Samtidig blev også restaurering af gamle bygninger introduceret, og her skal særligt fremhæves en gruppe af tyske og østrigske arkitekter. Ikke mindst arkitekten Niels Gutschow har gjort en stor indsats, som kom til at præge Bhaktapur. Tyske bistandsprogrammer har haft stor indflydelse i både Bhaktapur, Patan og visse steder i Kathmandu.

Under forberedelserne til denne artikel har vi siddet med alle vore fotos fra 1968. Det, som falder i øjnene, er de mange ensartede tegltage. Da vi sidst besøgte vennerne i Bungmati, kunne vi med lidt vemod konstatere, at mange huse havde fået en ekstra etage på, ofte i forbindelse med en tagterrasse. Det har unægtelig taget noget af skønheden, men hvad værre er, så har det underliggende murværk næppe været stærkt nok til at bære denne forandring.

Man kunne håbe, at man - når genrejsningsprocessen engang kommer - af både tekniske og æstetiske grunde vil vende tilbage til den oprindelige udformning.

Bungmati anno 2011
Foto Knud West Hansen

NEPALESERE I DANMARK SAMLEDES I SORG

Tekst og foto: Jørgen Rendsvig

Under overskriften 'Mindehøjtidelighed – Jordskælv 2015 – Støt Nepal' samledes op mod 500 herboende nepalesere og danske venner på Rådhuspladsen i København om aftenen, torsdag 30. april.

Det var en smuk aften med en helt særlig stemning. Alle var dybt berørt over det tab, deres land og deres nære derhjemme havde lidt. Tab af menneskeliv, tab af uvurderlige kulturelle værdier og omfattende ødelæggelser på bygninger mv.

Fra den lille scene blev arrangementet ledet af Rudra Poudel og Pia Torp.

Først fik handels- og udviklingsminister Mogens Jensen ordet. Han understregede de nære bånd mellem Danmark og Nepal og gav tilsagn om yderligere støtte fra Danmark ud over den katastrofehjælp, der allerede var meddelt.

Nepals ambassadør i Danmark, Mukti Nath Bhatta, satte ord på den svære situation, landet i almindelighed stod i efter 25.

april, men også det svære ved som nepaleser at være væk fra sine nære og være væk fra Nepal, når en katastrofe som denne ramte landet. Der blev holdt et minuts stilhed til ære for ofrene.

Som afslutning sang opera-sanger Thomas Peter Koppel meget smukt og gribende den italienske sang 'Vorrei morire' (Jeg vil dø).

Det hele foregik med tændte fakler og stearinlys, samlet om et Nepalkort af fyrfadsllys, om-

kranset af blomster. Forsamlingen stod længe i stille samtale i den tiltagende skumring, før man langsomt gik hver til sit.

Blandt mange andre støttede ambassadørerne fra Kina, Indien og Pakistan op om arrangementet ved deres tilstedeværelse.

Arrangørerne var det nepalesiske samfund i Danmark, NRNA, i samarbejde med danske venner som Chimalaya Charity og Dansk-Nepalesisk Selskab.

JORDSKÆLV I NEPAL 25. APRIL 2015

- SEISMOLOGISK OG TEKTONISK

Af: Trine Dahl-Jensen, De Nationale Geologiske Undersøgelser for Danmark og Grønland (GEUS)

Jordskælvet lørdag 25. april 2015 målte 7,8 på Richter skalaen og havde sit udgangspunkt ca. 80 km vest for Kathmandu. I dagene og ugerne efter jordskælvet fulgte en række efterskælv, deriblandt et tirsdag 12. maj på 7,3 samt adskillige over 6,5. Det var ikke en seismologisk overraskelse, at der skulle komme et stort jordskælv i området, men det ikke er almindeligt, at der kommer et så stort efterskælv.

Jordskælvet i seismologiske termer

Ofte udpeges jordskælvets epicenter som et punkt, men i virkeligheden strækker et jordskælv af denne størrelse sig over et større område. En pludselig bevægelse på et forkastningsplan i undergrunden udgør jordskælvet. Ved dette skælv var

det bevægelse på en næsten vandret flade, hældende ca. 10° nedad mod nord. På Figur 1 er udgangspunktet for jordskælvet markeret med en rød prik, og farverne over bevægelserne på forkastningen viser, hvor stor bevægelsen var. Bevægelsen startede, hvor prikken er, og i løbet af de næste 30-40 sek. for-

plantede bevægelsen sig østpå over et område på ca. 150x120 km. De største bevægelser – op til 2,8 m – skete i området lige nord for Kathmandu. Der blev derfor frigivet megen seismisk energi tæt ved Kathmandu. Jordskælvet kunne måles på seismometre over hele jorden. Figur 2 viser målingen på GEUS

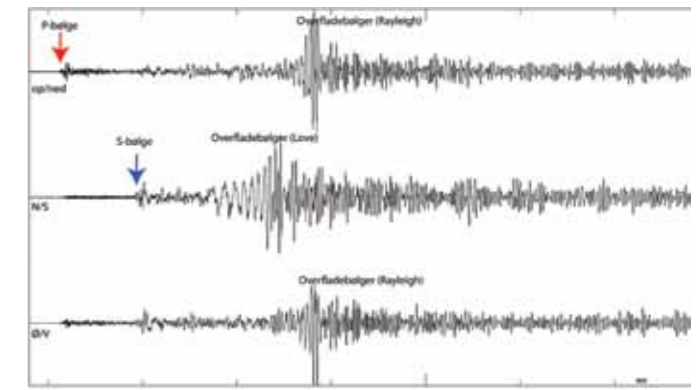
målestation i Rødovre. I den godt en time, der er vist, dominerer rystelser fra det store jordskælv på vores instrumenter. Først kommer P-bølgen – lydølgen – da den udbreder sig hurtigst. Derefter S-bølgen, der ligesom P-bølgen er en rumlig bølge, der udbreder i 3 dimensioner. Men den er lang-

sommere og ankommer derfor senere. Sidst, og med de største udsving, ses overfladebølgerne, der har fulgt jordens overflade fra epicenteret til Rødovre. I Nepal, tæt på jordskælvet, kommer alle bølgetyperne meget tæt efter hinanden i tid, inden for et eller nogle ganske få minutter. Overfladebølgerne store udsving forvolder oftest de største skader.

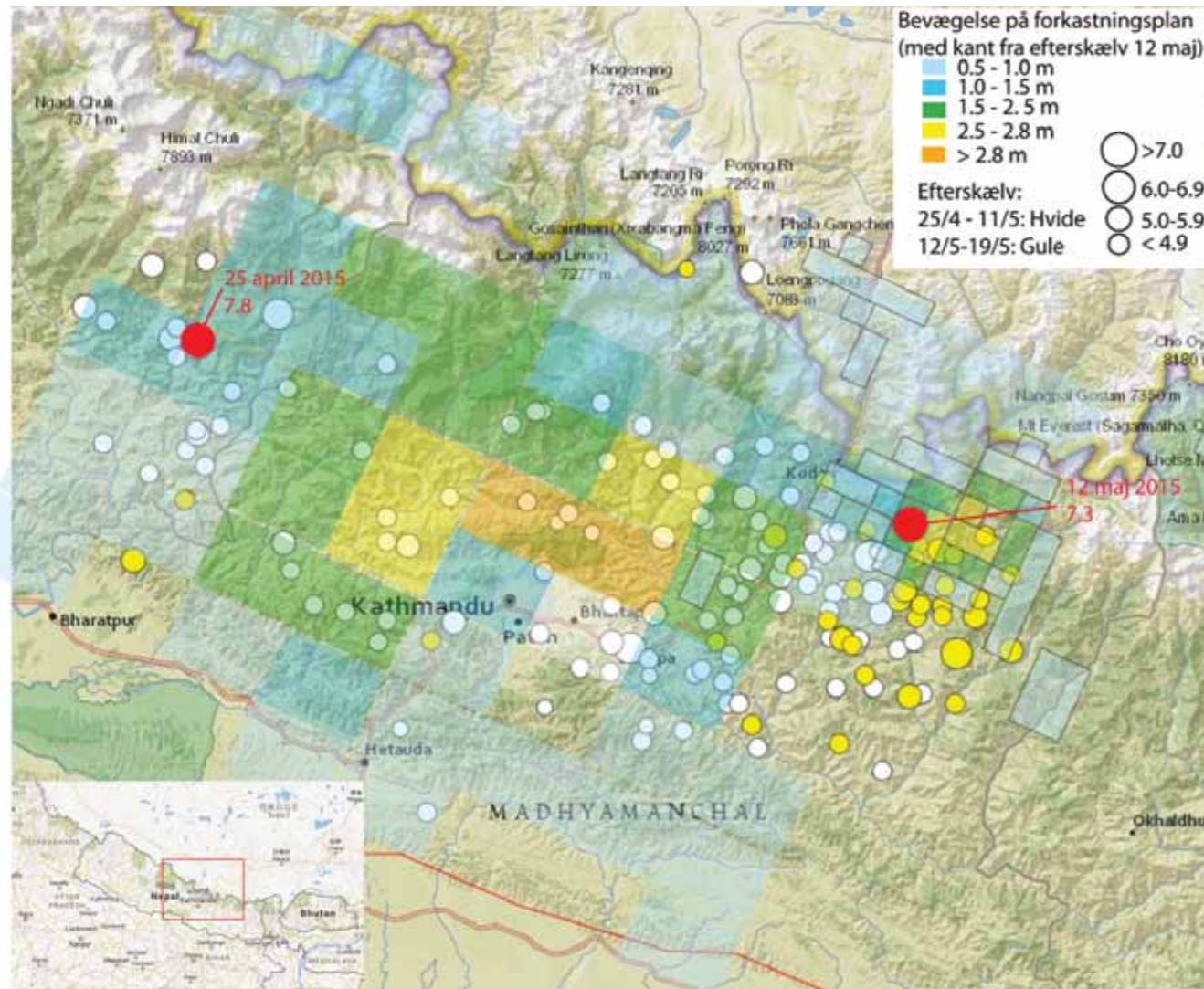
Forskellen på Richterskalaen mellem hovedskælvet og det store efterskælv var 7,8 – 7,3 = 0,5. Richterskalaen er logaritmisk, så rystelserne fra et skælv på 7,8 på Richterskalaen er fem gange større end rystelserne fra et på 7,3. Så selvom det naturligvis var et voldsomt efterskælv, var det betydeligt mindre end hovedskælvet.

Pladetektonik er årsagen til jordskælv

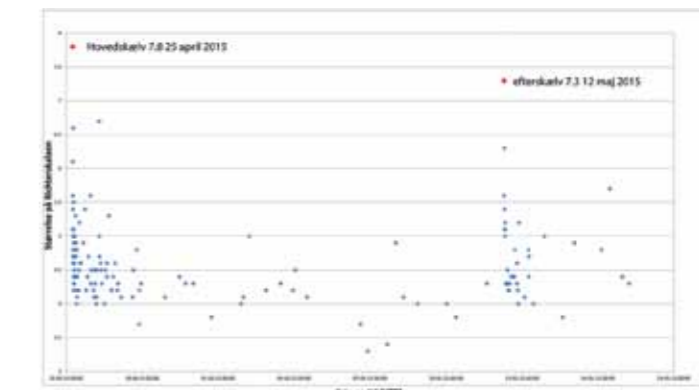
Jordkloden er dækket af tektoniske plader, i et puslespil, der hele tiden bevæger sig (Figur 4). Nogle steder kolliderer to plader, og i Nepal er der kollision mellem den Indo-Australske plade i syd og den Eurasiske plade mod nord. Den Indo-Australske plade bevæger sig nordpå og maser sig ind under den Eurasiske plade. Det Indiske kontinent på den Indo-Australske plade stødte sammen med Asien på den Eurasiske plade for ca. 49 millioner år siden og fortsætter sin færd mod nord med en hastighed på 4,5 cm om året. Denne kollision løfter stadig Himalaya bjergene opad. Næsten alle jordskælv i verden sker på grænsen mellem to tektoniske plader, og det er derfor ikke en overraskelse, at der sker jordskælv på pla-

Figur 2. Skælvet, målt på GEUS seismograf i Rødovre

Figur 1. Forkastningsområdet og efterskælv (materiale fra USGS - <http://earthquake.usgs.gov/earthquakes/>)

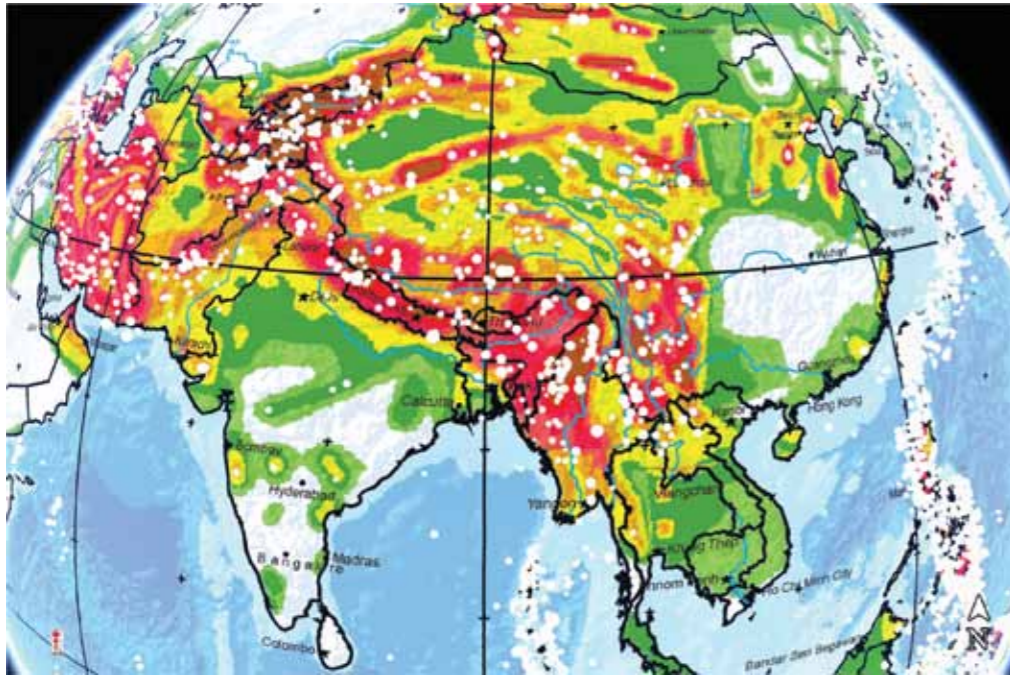
Figur 3. Tidsoversigt over efterskælv (data fra USGS - <http://earthquake.usgs.gov/earthquakes/>)

Figur 4. Jordens tektoniske plader

Tabel 1. Jordskælv, der har været årsag til skader af minimum 'Intensitet VIII' (Skadevoldende. De fleste mennesker bliver bange og løber udenfor. Mange almindelige bygninger skades: Skorstenene vælter, vægge får store revner og nogle bygninger kollapser). Mange steder var der skader med større intensitet.

År	størrelse
1255	
1408	
1681	
1810	
1833	7?
1852	
1863	
1869	
1934	8,3
1988	6,8
2015	7,8

Figur 5. Hazard map med jordskælv over 7. Farveko- den angiver den maksimale acceleration, der med 90 % sandsynlighed ikke forventes overskredet indenfor 50 år. På kortet er også vist jordskælv over 7 på Richterskalaen fra 1904 -2012. (Baggrundskort fra Giardini et al., 2003)

degrænsen, som Nepal ligger henover. Kollisionen er årsag til store jordskælv i hele det Tibetanske Plateau.

Ødelæggende jordskælv i Nepal

Jordskælvet 25. april 2015 er det største jordskælv i Nepal siden 1934, hvor et jordskælv på ca. 8,1 på Richterskalaen ramte ca. 230 km ØSØ for 2015 jordskælvet. I de seneste 100 år har fire jordskælv over 6 ramt indenfor 250 km af 2015 skælvet. Et af disse, et jordskælv på 6,9 på Richterskalaen, ramte i 1988 ca. 240 km SØ for 2015-skælvet, og det var årsag til mange dødsfald og store ødelæggelser. Det store skælv i 1934 var på samme brudflade som jordskælvet i 1988. Et jordskælv i 1833 skete formentlig på samme brudflade som 2015-jordskælvet.

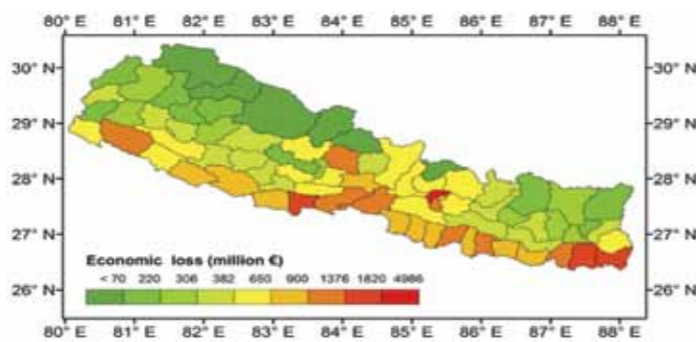
Men der er en lang liste over jordskælv, der har forvoldt store skader i Kathmandu. Før ca. 1900 findes der ingen seismologiske målinger af jordskælv, og det er derfor ikke muligt at beregne størrelsen

på jordskælv fra før 1900. Men der findes beretninger om de skader, der er sket som følge af jordskælv, og i Tabel 1 er samlet en oversigt over jordskælv, der har forårsaget alvorlige skader i Kathmandu.

Risikoanalyse

Efter store og ødelæggende jordskælv bliver vi som seismologer ofte spurgt, om det ikke er muligt at forudsige jordskælv. Desværre må vi svare nej. Vores kendskab til detaljer og processer i undergrunden, hvor jordskælvene sker, er meget langt fra godt nok. Men på baggrund af historisk seismicitet er det muligt at lave analyser af, hvor kraftige rystelser man må forvente. I Figur 5 ses en seismisk risikoanalyse for området. Jo mørkere farve, des større risiko for ødelæggende rystelser. Risikoen er angivet som den maksimale acceleration, som med 90 % sandsynlighed ikke overskrides indenfor 50 år. Som det fremgår ligger Nepal i et område med meget høj risiko. Analyser som denne kan bruges til at fastlægge, hvordan man kan bygge, så

Kilder: Chaulagain, H., Rodrigues, H., Silva, V., Spacone, E., Varum, H., 2015. Seismic risk assessment and hazard mapping in Nepal. *Natural Hazards*, 1-20.
Giardini, D., Gruenthal, G., Shedlock, K., Zhang, P., 2003. 74 the GSHAP global seismic hazard map. *International Geophysics* 81, 1233-1239.

Figur 6. Maximalt forventet økonomisk tab, der med kun 10 % sandsynlighed vil blive overskredet indenfor 50 år. (Chaulagain et al., 2015)

bygningsværker kan holde til de forventede rystelser. I en videnskabelig artikel fra 12. april 2015 (Chaulagain et al., 2015) er der taget lokale forhold som jordbund, bebyggelsestæthed, byggestandard og værdier med i analysen.

Figur 6 er kort over Nepal med beregnet økonomisk tab, der med 90 % sandsynlighed ikke overskrides indenfor 50 år. For Kathmandu dalen er tabet beregnet til 5 milliarder euro.

Hvad venter fremover?

Mens dette skrives (ultimo maj 2015) sker der stadig efterskælv i Nepal. Der sker et jordskælv over 4,5 på Richterskalaen med nogle dages mellemrum. Formentlig vil efterskælvene klinge af i de næste uger og måneder. Nepal er stadig et højrisiko-område for jordskælv og vil på ukendte tider i fremtiden igen blive ramt af jordskælv.

”Hele verden bevæger sig ifølge Guddommens Højeste Personligheds plan. Tåbelige personer uden tilstrækkelig viden tror, at naturen fungerer planløst, og at alle manifestationer sker tilfældigt. Der er mange såkaldte videnskabsmænd, der foreslår, at måske skete det på den ene eller den anden måde, men der kan slet ikke være tale om ”muligvis” eller ”måske”. Den materielle verden fungerer efter en helt bestemt plan.”

(Uddrag fra ”Bhagavad Gita som den er”, kapitel 11.33).

JORDSKÆLV – EN FORSTÅELESRAMME UD FRA HINDUISTISK FILOSOFI

Af Kristina Djurhuus Christiansen

Oftentimes Nepalese are often mentioned as fatalistic, when viewed from a Hinduistic philosophy, everything is pre-determined. All events have a higher meaning, which is beyond our understanding. From the interpretation of Bhagavad Gita – ”Bhagavad Gita as it is” – here is an attempt to create a possible understanding of an earthquake from a Hinduistic perspective.

Sammenfletning af den materielle og åndelige verden

I den hinduistiske kultur manifesteres det guddommelige over det hele. Det guddommelige er til stede overalt i naturen og i alt, som vedrører vores eksistens i den fysiske verden. Alle, som har bevæget sig rundt i Kathmandus gader og stræder, ved, hvor tydeligt hinduisme markerer sig i det offentlige rum. Den fysiske og den guddommelige verden overlapper, og livet leves side om side med guderne, som man på den mest tilfældige og afslappede facon ofrer til dagligt. Dette italesættes ikke, da det blot tages for givet, at det guddommelige er en integreret del af vores materielle verden.

Videnskabelige bestræbelser ud fra hinduistisk filosofi

Selv den videnskabelige del af hinduismen, som der er en ældgammel tradition for, er gennemsyret af det guddommelige. Videnskaben var knyttet til vedaerne, og avancerede fysiske og matematiske udregningsmetoder blev udviklet i bestræbelserne på at løse universets mange gåder. I den hinduistiske filosofi kaldes analysen af den materielle verden Sankhya. Sankhya er en af de seks skoler inden for hinduistisk filosofi og er den rationelle skole, som er baseret på udregninger og analyser af den

materielle verden. Men denne analyse kan ikke stå alene. Den skal suppleres med et åndeligt aspekt – Karma yoga. Analysen af den materielle verden - de udregninger, resultater og logikker, vi kommer frem til, udgør i følge hinduistisk filosofi basen for en nærmere forståelse af det åndelige: ”Formålet med det analytiske studium af den materielle verden (Sankhya) er at finde eksistensens sjæl. Den materielle verdens sjæl er Visnu eller Oversjælen” (Kap. 5.4).

Potentiel hinduistisk forståelsesramme på et jordskælv

Enhver analyse af en naturkatastrofe, der udelader tilstedeværelsen af enten det materielle eller det åndelige perspektiv, vil i henhold til ”Bhagavad Gita som den er”, skabe en ufuldstændig viden. ”De, der ikke kender det endelige mål, hævder, at formålet med Sankhya og Karma-yoga ikke er det samme, men den, der er lærd, kender det forenede formål i disse to forskellige veje.” (Kap. 5. 4).

Nepalesere er åndelige mennesker, hvilket tydeligt kommer til udtryk i kulturen. Dette betyder selvfølgelig ikke, at nepaleserne ikke ved, at Nepal ligger i en region med høj risiko for jordskælv, og at et jordskælv sker på grund af en rystelse i jordens skorpe, som skyldes bevægelser imellem de

tektoniske plader. Men ud over en geologisk forklaring, vil man ud fra en hinduistisk forståelsesramme tage analysen et skridt længere: den materielle verden manifesteres på grundlag af den åndelige energi.

Ifølge Bhagavad Gitaen går Guds (Brahmans eller verdensaltets) energi ud over vores forestillingsevne og er derfor ufattelig. ”Han gennemtrænger hele den materielle verden og er alligevel uden for den. Vi kan ikke engang begribe denne materielle verden, der er så ubetydelig i sammenligning med den åndelige verden. Så hvordan kan vi forstå det, der er hinsides?” (Kap.7,4). Udregninger og rationelle analyser kan give os mange svar om den materielle verden, men vi må også acceptere, at ud over de svar, vi regner og analyserer os frem til, er der noget, som er større, som ikke kan røres. Derfor må vi, ifølge ”Bhagavad Gita som den er”, i sidste ende overgive os til det åndelige, og acceptere det, som forklares i skrifterne. Herved kommer det fatalistiske synspunkt til udtryk.

Kilder: A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada: ”Bhagavad Gita som den er”, The Bhaktivedanta Book Trust, 2013

FRA JORDSKÆLV TIL REGNTID

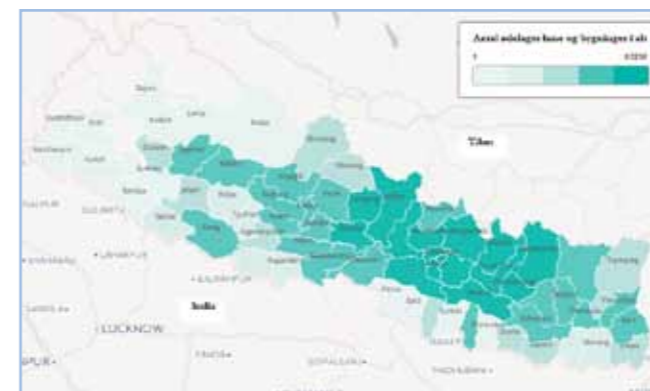
SITUATIONEN I NEPALS HÅRDEST RAMTE DISTRIKTER

Tekst og foto: Arun Chalise og Hans G. Andersen

Mange lokale føler sig ladt i stikken: bedstemor, svigerdatter og barnebarn i Kavre.

I Duwachaur VDC i det østlige Sindhupalchowk, et af de værste ramte distrikter efter jordskælvet lørdag 25. april, var der to uger senere endnu ikke kommet hjælp ud. Der var tegn på, at hjælpen var på vej - landsbyboer havde set to-tre helikoptere flyve over højderyggene - men ingen af de luftbårne livlinier til nødhjælpscenterne i retning af Kathmandu lagde an til landing. Hver gang fløj de blot videre, længere østpå, og forbitrelsen og modløsheden i Duwachaur voksede for hver dag, der gik. Med 90 procent af husene rystet til støv og murbrokker og med 65 dræbte i en landsby, 105 døde i to andre og dusinvis i andre dele af deres VDC - betegnelsen for en landkommune - burde de så ikke komme i første række. Hvordan kunne helikopterne blot flyve videre?! Det samme spørgsmål rejste sig i utallige andre landsbyer efter jordskælvet. Og mange lokale føler sig fortsat ladt i stikken.

Mange huse og offentlige bygninger er ødelagt i over 30 distrikter, dog værst i distrikterne i og omkring Kathmandu. Kilde: OCHA.

Der er nået betydelig hjælp ud til de ramte distrikter siden da, men langtfra nok og slet ikke tilstrækkeligt til at dække de hundredevis af ødelagte landsbyer, der ligger som brune pletter af ler og murbrokker i det bjergrige landskab. UNDP's koordinator for humanitær hjælp i Nepal, Jamie McGoldrick, advarede midt i maj - i kølvandet på et ekstremt kraftigt efterskælv 12. maj - om en endnu større humanitær katastrofe, med mindre hjælpearbejdet kommer op i et langt højere gear. "Hvis vi ikke handler hurtigt, vil det have alvorlige konsekvenser," udtalte McGoldrick. "Vi kan da kun forvente elendighed, et forkrøblende tab af værdighed og høj risiko for flere døde, især på landet og i afsides liggende områder." Årsagen til dette akutte råb om hurtigere nødhjælp var ikke kun, at jordskælvet gjorde 800.000 mennesker i distrikterne hjemløse, men også at regntiden vil gøre alt langt værre!

Endnu en sprække i højderyggen: Lokale i Pahari Gaun, Kavre, frygter jordskred ned over skråningen bagved, når regnen kommer.

Emma Pedley, sygeplejerske ved Læger uden Grænser, oplevede efterskælvet i maj på første hånd, netop da hendes helikopter var ved at lande. Hun er - ligesom de geologiske eksperter, som er fløjet ud i distrikterne siden - ikke i tvivl om de forestående konsekvenser af jordskælvet. Fra helikopteren tilbage mod Kathmandu så hun talrige dybe revner og sprækker i bjergsiderne, som flere steder allerede var kollapsede. Så snart regntiden begynder, og vandmasserne fosser ned under jordudhæng og klippefremspring, vil der ske endnu flere jord- og stenskred, veje og stier vil blive blokeret, og vejret vil gøre det umuligt at nå frem selv fra luften. "Jeg har det frygteligt ved at tænke på de effekter, regnen vil have og de ødelæggelser, der vil følge," udtalte Pedley. "Det bliver ekstremt. Der vil være mange flere ofre. Vi kan kun prøve at bringe forsyninger ud, før regntiden begynder."

I kamp med tiden: Den nepalesiske hær fortsætter med at flyve ud til de ramte distrikter, men opgaven er enorm (Tweet fra Forsvarsministeriet).

Hvor stort er behovet for nødhjælp i distrikterne lige nu? Regeringen har meddelt, at mere end 215.000 tons fødevarer skal nå ud til de fjorten hårdest ramte distrikter med det samme - inden regntiden starter midt i juni - hvis ikke lokalbefolkningen skal løbe tør for mad de næste tre måneder. USA's otte helikoptere nåede at flyve 110 tons nødhjælp ud i de to uger, de var i aktion - altså kun en brøkdel af dette samlede behov! Hvordan vil det da kunne lade sig gøre at få resten af fødevarerhjælpen ud i tide? Sidst i maj var dette fortsat uvist. For at gøre ondt værre: samme dag, som UNDP råbte vagt i gevær med krav om langt mere intensiv levering af fødevarer, telte og anden nødhjælp, afsluttede USA sin nødhjælpsindsats og fløj deres langt kraftigere helikoptere ud af Nepal. "Vi går nu ind i genopbygningsfasen," meddelte de, og dermed var USA's nødhjælpsindsats slut.

Hundredevis af nødstedte vandrede ned til distriktsbyen efter jordskælvet: Ødelæggelserne, som de ser ud i landsby efter landsby i de ramte distrikter.

Genopbygning af huse, skoler, sundhedsklinikker, og offentlige kontorer i distrikterne er en kæmpe opgave. Men for den ramte befolkning er nødhjælp fortsat allerøverst på listen!

Desperationen over det enorme tab af menneskeliv, bygninger og ressourcer efter jordskælvet 25. april kom til udtryk spontant efter få dage. Hundredevis af nødstedte i de ramte distrikter vandrede ned fra landsbyerne til distriktsbyen for at søge hjælp, men i starten uden at finde nogen form for støtte. Det var først 5. maj, at helikoptere for alvor blev sat ind for at hente sårede og flyve nødforsyninger ud. De lokale myndigheder havde derudover heller intet at tilbyde - eller i hvert fald meget lidt - sådan som det i øvrigt ofte er under gængse omstændigheder i Nepals landdistrikter. Det kræver ofte højlydt pres at vriste ekstra ressourcer ud af den lokale administration. Forskellen var imidlertid, at denne gang var det ikke blot et spørgsmål om flere midler til en vej eller skole, en vandtank eller nogle el-ledninger, men om liv og død for lokalbefolkningens familier og landsbyer!

Rashmita Shashtra, sundhedshjælper i Swarathok VDC i Sindupalchowk, var en af de mange, der måtte gå forgæves efter hjælp. Alle 71 huse i hendes landsby var ødelagt, mange var døde, og flere havde brug for medicin. "Ingen er kommet hertil," forklarede Shashtra til en journalist - den eneste udefra, hun havde set siden jordskælvet. "Jeg gik ned til politistationen i distriktsbyen og fortalte dem, at vi er heroppe. De sagde, at der ikke var nogen plan, at de ikke havde nogen instrukser, og at vi skulle blive, hvor vi var og vente. Så vi venter." Net-avisen MyRepublica mødte Purna Bahadur Gharti fra Karki Gaun, en næsten fuldstændig ødelagt landsby kun en time fra Kathmandu, som udtrykte den dybe forbitrelse, mange følte: "Ikke en eneste fra regeringen er kommet til vores landsby siden jordskælvet. Nødhjælp findes ikke. Selv regeringen er fuldstændig ligeglad med os!"

Bara distriktet stod den lokale CDO fast, trods massive protester og gjorde det klart for de demonstrerende, at uden en instruks om at tage penge fra andre poster i budgettet og uden ekstra midler fra Kathmandu, kunne han intet gøre. Kavre var blot endnu et distrikt, der på samme måde meddelte, ikke at have ressourcer at dele ud.

I begyndelsen af maj, hvor mængden af nødstedte i distriktsbyerne voksede og demonstrationerne fortsatte, vedtog regeringen så en hjælpepakke til de lokale myndigheder. Den lød på alt 4.5 mill. USD til at dække 495 VDC'er. Sindhupalchowk, Gorkha, Nuwakot, Rasuwa og Dhading - de på det tidspunkt hårdest ramte distrikter - fik lovning på 900.000 NPR pr. VDC, mens Lalitpur, Kavrepalanchowk, Dolakha, Ramechhap og Sindhuli - de næstværest ramte distrikter - skulle have 450.000 NPR pr. VDC. Dette ekstra budget var til øjeblikkelige hjælpeforanstaltninger og endda behæftet med det krav, at pengene skulle bruges inden 30 dage! Regeringen modtog ros for dette tiltag. Men er pengene rent faktisk nået frem? Det spørgsmål stillede vi sidst i maj på stikprøvebasis i tre distrikter - Dhading, Sindhupalchowk og Kavre - og svaret var her, at de lokale VDC'er intet havde modtaget!

Her lå et lokalt NGO-kontor. Godt 500 VDC kontorer og hundreder af andre offentlige har lidt samme skæbne.

I et indslag fra Gorkha forklarede Baburam Bhattarai fra Maoistpartiet for nylig på nepalesisk TV, at den manglende udbetaling af budgettet, ikke kun til VDC'erne, men også til anden nødhjælp i de ramte distrikter, i høj grad skyldes alt for stive procedurer. Bhattarai lagde vægt på, at CDO'erne - som de lokalt øverst ansvarlige - er bange for senere at blive anklaget for korrupsion og derfor i mange tilfælde stiller overdrevne krav til formel dokumentation. Udbetalingen tager derfor alt for lang tid. En anden årsag kan dog være, at sekretærene ude i VDC'erne - de lokale embedsmænd, som er de eneste med ret til at hævde midlerne - ofte slet ikke er tilstede lokalt. Og efter jordskælvet er mange blevet endnu sværere at nå. Dertil er næsten 500 VDC-kontorer i de ramte distrikter halvt eller helt styrtet sammen og mange officielle dokumenter gået tabt i ruinerne.

Regeringen bevilgede først i maj også 200.000 NPR til alle de husstande, som havde mistet deres hus under jordskælvet. Hvor blikplader og rafter kunne bjerger fra ruinerne, havde nogle opført midlertidige skure og hytter allerede på det tidspunkt. I en landsby i Dhading besluttede 24 familier at hjælpes ad med alle tilgængelige materialer: de byggede et hus til hver familie på en uge! Men i mange andre landsbyer, hvor materialerne fortsat er knappe, håber mange blot på telte eller i det mindste presenninger.

I Timalbesi i Kavre har nattekulden allerede skabt problemer: "Telte, telte, telte!" var det øjeblikkelige svar fra en lokal NGO-leder. "Det er koldt om natten, nogle af børnene er syge, og vi har tilfælde af lungebetændelse." I distriktsbyerne, som i Charikot i Dolakha, er der oprettet teltlejr, men i mange landsbyer er der kun utæt tagdække. Det skulle de 200.000 NPR rette op på.

Utæt tagdække: Midlertidigt husly bygget af blikplader, stråmætter og andre materialer bjerget fra familiens ødelagte hus. Sindhupalchowk.

Imidlertid kan hver familie nu kun få udbetalt 15.000 NPR - i første omgang. Hvad værre er, regeringen kræver fuldstændig dokumentation for ejerskab til det ødelagte hus, jorden det stod på, underskrift fra den lokale VDC sekretær, endog billeder af husruinen, som betingelse for at række pengene over disken. Mange lokale, som vi har været i kontakt med, er i tvivl om, hvorvidt puljen overhovedet er nået frem til deres distriktskontor. Derudover er mange gået tomhændet hjem, netop som følge af de strenge krav til dokumentation. Hvordan kan man forevise officielle papirer, når de ligger i murbrokkerne efter VDC kontoret? Når VDC sekretæren har nøglerne til kontoret og ikke kan kontaktes? Eller når de, der har en mobiltelefon til at tage billeder med, ikke kan genoplade den, fordi strømmen i hele landsbyen er gået? I forvejen kan mange slet ikke nå distriktsbyen.

Tilbage i landsbyen efter endnu en mislykket vandring efter hjælp: Et "nej" på distriktskontoret skaber kun voksende forbitrelse i distrikterne.

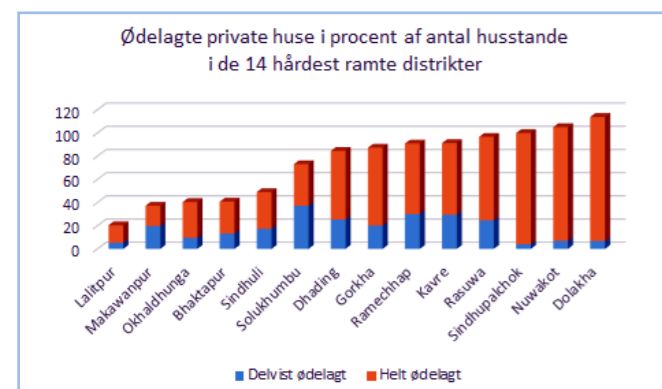
I Dolakha er elleve VDC'er uden kontakt med omverdenen efter kraftige jord- og stensked. Mens hjælpehold slider med at rydde de i forvejen vanskeligt farbare bjergveje, har regeringen anmodet distriktet om at evakuere yderligere fjorten VDC'er, som er i overhængende fare for flere skred oppefra. I Sindhupalchowk og Rasuwa er situationen flere steder ligeså alvorlig, og i Gorkha planlægger distriktet at flytte 22 landsbyer på tværs af en halv snes udsatte VDC'er. En lokal enhed af soldater har maset i ti dage med at flytte klippestykker og jordkolosser fra stier til højtliggende landsbyer i Manang - indtil nu uden held. Det kræver ofte timers gang nu at skulle forcere jord- og stensked for at nå distriktsbyen, ligesom der ofte er risiko for at blive ramt af flere løsslupne sten undervejs. Turen hjem efter et "nej" på distriktskontoret er lang og skaber kun voksende forbitrelse.

De manglende midler lokalt betyder dog ikke, at distriktsmyndighederne har forholdt sig passive. Hvert distrikt har en såkaldt "District Natural Disaster Rescue Committee" - en komite af lokale embedsmænd, partiledere, erhvervsfolk, NGO-repræsentanter og andre, som skal træde til og koordinere i tilfælde af naturkatastrofer. I Kavre, for eksempel, valgte den lokale komite, under ledelse af CDO'en, at koncentrere sig om at indsamle pengemidler og materialer. "Det giver ingen mening, at vi tager ud i landsbyerne, når vi ikke har materialer at uddele," forklarede CDO'en. I stedet forsøgte komiteen at trække på alle mulige kilder. Distriktets lokale myndighed - kaldet DDC'en - indkøbte 5.000 telte, den lokale erhvervsforening bidrog med 250 sække tørrede madvarer, en hotelejer fandt en donor og åbnede en teltlejr, og en anden erhvervsdrivende fik fat i 300 telte.

Især unge mennesker fandt fra begyndelsen sammen om små, hurtige hjælpe-initiativer: Her en gruppe i Kathmandu på vej med nødhjælp til en VDC i Dolakha.

Grupper og NGO'er i Kathmandu og Pokhara var fra starten en anden ressource at trække på. Især unge mennesker fandt sammen om små, hurtige hjælpeinitiativer. Fire timer i minibus op i Rasuwas bjerge, uddeling af ris og presenninger i en VDC, nok til 30 familier, er blot et af talrige eksempler. Også større organisationer, som f.eks. Clean Up Nepal i Kathmandu, var på banen med nødhjælp til mange VDC'er i udvalgte distrikter. Dertil kommer udenlandske NGO'er, som allerede var til stede lokalt. Journey Nepal er blot et eksempel blandt mange. Den skrev 11. maj fra Dhading: "Vi har kørt ris og telte ind med lastbil til afsides liggende landsbyer og har ikke set andre hjælpeorganisationer eller regeringen gøre noget. Vi har fået 18 tons ris og 600 telte frem indtil nu, men situationen er tragisk. Kun lidt eller ingen hjælp når frem til de mange landsbyer." Grupper og NGO'er hjalp til.

Jordskælvet - og efterskælvet den 12 maj med epicenter i Dolakha - lagde hundrede tusinder af huse ned. Kilde: OCHA, status 26. maj 2015.

I flere distrikter var distriktsadministrationens kontorer da også skueplads for højlydte demonstrationer i ugerne efter jordskælvet. Mange stimlede sammen med krav om mad, telte og medicin og nægtede at tage "hjem". I Sindhupalchowk kom det til håndgemæng og den lokale Chief District Officer, CDO, Krishna Prasad Gyawali, nærmest flygtede til Kathmandu. Han havde dog ikke vendt sit ansvar ryggen, forklarede han, men nægtede at tage tilbage, før regeringen havde givet ham nogle ressourcer at arbejde med! I Dolakha blev vinduer i CDO'ens kontor smadret. I

Misforholdet mellem distriktsadministrationens ressourcer - selv med et stort netværk af hjælpeinitiativer at trække på - og opgavens størrelse er imidlertid enormt. Ikke nok med, at regntiden kan udløse endnu større elendighed. Hvad når lokalbefolkningen er nået over på den anden side af monsunen? Her venter endnu større problemer og udfordringer.

Tabet af ressourcer blandt de tusindvis af bønder i de fjorten hårdest ramte distrikter har været enormt. En midlertidig opgørelse fra midt i maj viste et tab på 132.000 tons hjemmelagrede fødevarer - til en samlet værdi af 80 mill. USD - og derudover er mere end 31.500 kreaturer og op imod 350.000 stykker fjerkræ gået til! Situationen bliver kun værre af, at tusindvis af bønder har mistet deres beholdning af såsæd, typisk opbevaret indendørs og derfor nu begravet i husruinerne. Ministeriet for Landbrugsudvikling lovede 20. maj at hasteuddele hele 423 tons risfrø gratis til alle nødstedte bønder i de 14 hårdest ramte distrikter. Hvorvidt disse frø er nået frem endnu er dog et stort spørgsmål. Og hvorvidt de nødstedte bønder formår at fragte sækkene med frø hjem og få sået, inden regntiden begynder, er en endnu større usikkerhed.

"Hvordan skal vi få energi til at gå i marken og så?" Mad og indtjening for mange bønder i de ramte distrikter står nu hen i enorm usikkerhed.

I Kavre fortæller Chinmaya Shrestha, mens hun leder i ruinerne fra sit hus efter korn, pindebrænde, småstykker plastik - alt, hvad der kan bruges - at såsæd ikke engang er nok. Hun mistede sin bøffel og to køer, der blev mast bag ved gavlen i deres tøjr. Og dermed gik både hendes trækdyr og malkekvæg tabt! Derudover blev mange redskaber enten begravet eller ødelagt under jordskælvet, da hendes to-etagers hus i sten, ler og træbjælker styrtede sammen efter nogle sekunders rystelser. "Vi var ved at afholde en festival, da alt begyndte at ryste voldsomt. Takket være Gud blev ingen af os dræbt. Men nu bliver der ikke noget at fejre her i lang tid... hvordan skal vi finde energi til at gå i marken og så?" Mad og indtjening på den anden side af regntiden - hvor bønderne normalt kan høste og sælge afgrøder - står nu hen i enorm usikkerhed for mange bønder i de ramte distrikter.

Det er også efter regntiden, at genopbygningen kan begynde, ikke kun af lokalbefolkningens huse, men også af skoler, sundhedsklinikker og andre offentlige bygninger. Op imod 8.000 skoler er enten totalt ødelagte eller så beskadigede, at de er for farlige at benytte. Godt og vel en million børn har i følge UNICEF mistet deres skole! I Dhading, for eksempel, er tabet på 550 ud af 580 skoler; i Sindhupalchowk og Dolakha anslår distriktsmyndighederne, at 95 procent af skolerne ligger i ruiner; i distrikter som Kavre og Gorkha er 80 til 90 procent af skolerne nu ubrugelige. Lokale sundhedscentre og landsbyklinikker er også alvorligt ramt. I de fjorten

hårdest ramte distrikter er godt 300 centre og klinikker styrtet sammen, mens over 600 er så alvorligt medtaget, at de er for farlige at benytte. I Gorkha er 75 ud af distriktets 83 lokale klinikker ødelagt. Sådan bliver tallene ved!

En million børn er nu uden en lokal skole: To søskende ved deres ødelagte hus og midlertidige hytte (i baggrunden). Sindhupalchowk.

En skole, en sundhedsklinik eller et hvilket som helst andet byggeri i en landsby i Nepal kan tage mange år at færdiggøre. De offentlige budgetter er i praksis ikke til mere. Det ene år lykkes det måske at opføre murværket til et klasselokale; det næste år kommer der tag på; og det tredje er der penge nok til at bygge toiletter til eleverne. Også i de ramte distrikter er knapheden på offentlige midler - og en altid stor konkurrence om at få andel i ressourcerne - kun alt for velkendt. Lokale politikere, lærere, klinikarbejdere og alle andre, som har været med i opførelsen og driften af de lokale faciliteter, står nu over for den enorme udfordring, det er igen at samle penge nok sammen - nu til at genopbygge! Planlægningen af det årlige budget, som formelt starter til november ude i landsbyerne, vil uden tvivl blive ekstraordinær intens og være endnu en kæmpe udfordring for distrikterne.

Fordele af nødhjælp, ligesom af andre ressourcer, kan afhænge af politiske forbindelser: Kvinde i Sindhupalchowk, som ingen har.

Ressourcer og politik hænger uløseligt sammen i Nepal, også hvor regler og procedurer ellers formelt burde herske. Mange landsbyboere føler da også, at selv nødhjælpen er gået først og fremmest til dem med "politiske forbindelser" i Kathmandu. "Vi har mistet alt," sagde Ram Hari Thapa til en journalist i Dhading. "Men ris, madvarer, telte og presenninger bliver alligevel kørt ud til fordel for de områder, der er langt mindre ramt, fordi de har indflydel-

sesrige lokale politikere." I Duwachaur VDC i Sindhupalchowk, hvor helikopterne aldrig lagde an til landing, er mange af samme opfattelse. "Vi modtager ingen hjælp her, fordi vi ikke har nogen forbindelser med politikerne i Kathmandu," fastslog Nabin Tamang, som tilføjede, at uden elektricitet kan ingen oplade deres mobiltelefoner og ringe til politikerne, selv hvis de kendte nogen. Brug af "forbindelser" er kun taget til.

Ikke mindst børn vil være ekstra udsat for sygdomme, når regnen kommer: Far og datter forcerer murbrokker igennem Palanchok, Kavre.

Hvordan vil befolkningen i distrikterne klare sig igennem de tordenbyger, dagevis med regn, til tider stormfulde vindstød og kolde nætter i højderne, som de næste tre måneder byder på? Sygdom er en overhængende risiko, hvor døde dyr fortsat ligger under ruinerne, og toiletter er ødelagt. Jord- og stensked har ramt mange vandposter. I nogle landsbyer har lokale opført midlertidige "klasselokaler" af presenninger, men ekstrem varme midt på dagen og de første tordenskyll gør det vanskeligt at gennemføre en normal skoledag. Sundhedsklinikker under plastikudhæng står overfor samme udfordringer. Gravide kvinder har i mange VDC'er ingen læger eller sygeplejersker at gå til. Over 70.000 nyfødte og mindre

børn er i risiko for underernæring, anslår UNICEF, ikke kun fordi mæden i mange landsbyer er knap, men også som følge af stress blandt ammende mødre!

Midlertidigt husly - mange ved ikke, hvor længe det skal bruges - bliver opført overalt i de ramte distrikter, hvor penge og materialer når frem fra Kathmandu.

"Det er kaotisk ude i distrikterne. Ingen ved, hvad der nu skal ske. Der er mangel på alt. Folk prøver bare at komme videre..." Sådan lød en kort e-mail fra Suraj Khanal, en ung arkitekt, som er taget til Dolakha for at hjælpe nogle landsbyer der. Han fortæller om psykiske mén i lokalbefolkningen. I Sindhupalchowk - det værst ramte distrikt - har apati og depression gravet sig dybt ind i folkestemningen, rapporterer Maheshwor Rijali, som selv bor der. Med over 3000 døde har mange i distriktet mistet familiemedlemmer, venner eller bekendte. Selv i landsbyer, hvor stort set alle huse ligger i ruiner, er der dog folk, som virker fasttømrede i troen på, at det hele nok skal gå. "Vi skal være glade for, at vi trods alt er i live," siger Birman Pahari og surrer en rafte på det træstativ, der skal blive til familiens hus en rum tid fremover. Hvor lang tid, svæver også for ham hen i det ussise.

SENESTE

Udvandring fra Sindhupalchowk. Ødelæggelserne i Sindhupalchowk har indtil nu drevet 16.000 mennesker til at forlade ikke kun deres landsby, men også distriktet. Hver dag kører busser afsted mod Kathmandu fulde af familier med oppakning, familier, der skrækslagne for flere efterskælv og uden udsigt til ordentligt husly lokalt, har valgt at søge tilflugt i teltlejr i Kathmandu-dalen. Omkring Bhaktapur har en kinesisk hjælpeorganisation etableret en nødhjælpslejr, hvilket er blot et eksempel, men mange slår sig også midlertidigt ned på offentlige pladser, hvor de i det mindste er tættere på nødhjælpen. Udvandringen tog kraftigt til i kølvandet på det kraftige efterskælv den 12 maj. "Det hele var begyndt at falde til ro igen, da efterskælvet rystede os dybt ind i sjælen", siger Ashok Acharya til Kathmandu Post. Hjemme i Sindhupalchowk er over tyve VDC'er nu stærkt affolket, og samtidig er udvandringen til Kathmandu-dalen voksende også fra flere andre distrikter.

Hans Andersen (cand.soc.) har arbejdet i Nepal for Mellemløst Samvirke og har interesseret sig for vilkårene i distrikter og landsbyer siden et speciale om decentralisering i slutningen af 1990'erne. Arun Chalise er fotograf i Kathmandu, kameramand på udenlandske dokumentarprojekter og ind imellem assistent på forskningsprojekter i felten. Sammen har de været på mange ture i Nepals distrikter i de sidste ti år. De har en hjemmeside - Local Nepal Today - der beskæftiger sig med nyheder og aktuelle spørgsmål om det lokale. Lige nu følger LocalNepalToday.com især situationen i de jordskælvsramte områder.

TURISME FREMADRETTET, I KØLVANDET PÅ

JORDSKÆLVET

– UDFORDRINGER, NYE MULIGHEDER OG STORE FORHÅBNINGER

Af Kristina Djurhuus Christiansen. Interview oversat fra engelsk
Foto: Claus Andreasen

Turisme er et afgørende indkomstgrundlag for mange nepalesere. I kølvandet på jordskælvet, og de fortsatte efterskælv rejser der sig mange spørgsmål i forhold til Nepals fremtidige turismesektor: Holder turisterne sig nu væk? Hvilke udfordringer står Nepals turisme nu overfor? Hvilke forhåbninger kan man gøre sig i forhold til Nepals turismesektor fremadrettet? Nepal Vision har fået en vurdering fra Dianne Dredge, professor i Tourism Policy and Destination Planning på Aalborg Universitet. Hun er ikke i tvivl – selvfølgelig er der håb for Nepals fremtidige turismesektor!

Dianne Dredge leder en organisation, kaldet "The Tourism Education Futures Initiative" (TEFI), og det var igennem TEFI, hun blev involveret og interesseret i turisme i Nepal. Sammen med samarbejdspartnere arbejder TEFI blandt andet på at udvikle et uddannelseskoncept, som ikke bare ser turisme som en profitskabende forretning, men som et middel til at udvikle og bidrage til lokalsamfundets velfærd. En uge før jordskælvet skulle Dianne have været i Nepal for at facilitere en workshop. Workshoppen blev aflyst, men Dianne er fast besluttet på, at der bliver afholdt en workshop næste år.

Turismesektoren i Nepal før jordskælvet

Ifølge Dianne Dredge har der inden jordskælvet været store udfordringer for turismesektoren i Nepal, og disse udfordringer har fået lov til at udvikle sig

de seneste år. Jordskælvet har selvfølgelig ændret situationen og skabt nye udfordringer.

"Først og fremmest er der endnu ingen stærk offentlig sektor i Nepal, som kan skabe rammer om og guide udviklingen af turisme. Derfor er turismesektoren meget fragmenteret og drevet af kommercielle interesser og NGO'er. Der har været et øget antal turister, som har rejst til Nepal de seneste år, men de har til gengæld brugt færre penge. Man har set en tendens til, at man har flyttet sig hen imod masseturisme, hvilket har ret lav værdi. Modellen har været at øge markedet og reducere omkostningerne. Mange udenlandske aktører, som ansætter lokal arbejdskraft til lave lønninger, er kommet ind på markedet, og man ser, at en stor del af indtægterne til turismen er lækket ud af Nepal til aktio-

nærer i udlandet, i stedet for at komme lokalsamfund til gode. Og så er der blandt andet også de enorme udfordringer med grundlæggende infrastruktur, som med jordskælvet kan være blevet en endnu større udfordring," siger Dianne Dredge.

Fokus på positive budskaber

De umiddelbare følger af jordskælvet vil passere, og nepaleserne skal videre. De skal planlægge fremtiden og finde ud af, hvilken slags turisme, der skal sættes på fremadrettet. Dianne ser to retninger foran sig - en håbefulde retning og en reaktiv retning.

"Jeg mener, at det er virkelig vigtigt, at vi vælger at følge den håbefulde retning. Det betyder, at vi ikke fokuserer på de negative budskaber. Hver katastrofe er forskellig og har forskellige konsekvenser for turismen, men vi har erfaringer, som

viser, at de negative budskaber og cirkulation af billeder, som kun viser ødelæggelser og fortvivlelse, er noget, som virkelig kan skade turismen på lang sigt. Den værste konsekvens for turismen efter katastrofesituationer som denne er, at turister holder sig væk og bliver væk i årevis. Årsagen er ofte, at en negativ perception bygger sig op og får lov til at udvikle sig og derved skabe forhøjet usikkerhed og frygt for at rejse til destinationen. Disse budskaber bør modvirkes fra start med budskaber om håb for fremtiden. Det er den største lektie fra en hvilken som helst destination, der har været udsat for en katastrofe som den i Nepal – at sikre sig, at budskabet er positivt. Når det kommer til stykket, handler det meget om perceptioner", siger Dianne.

Afvikl uvisheder om skaderne af jordskælvet

Næste sæson er i oktober-november, hvordan vurderer du den sæson bliver?

"Det er selvfølgelig svært at vurdere, hvornår turisterne begynder at vende tilbage, da der på nuværende tidspunkt er stor uvished om skaderne og følgerne. Dette høje niveau af uvished bør aktørerne inden for rejse- og turistbranchen meget hurtigt afvikle. De bør få et tydeligt budskab ud meget hurtigt om, hvor der er trygt at færdes, hvor der er overnatningsmuligheder, hvor infrastrukturen er intakt, hvilke trekking ruter, der er sikre at færdes på osv. Det handler om at få dette budskab ud meget hurtigt og derved at modvirke den nuværende uvished og usikkerhed om Nepal som rejsedestination," siger Dianne.

De umiddelbare følger af jordskælvet vil glide af, og Nepal vil igen blive et trygt land at rejse i. Om vi vil det eller ej, så er jordskælvet nu en del af Nepals historie, men selv om destinationer er påvirket af jordskælvet, kan det ifølge Dianne bruges konstruktivt i forhold til den fremtidige turisme:

"Dette skal ikke misforstås, jeg forsøger bare at sætte et positivt præg på katastrofen - men jordskælvet kan faktisk godt inkorporeres i tolkningen af for eksempel kulturarvsmonumenter, som delvist er blevet destrueret. Historien om jordskælvet kan eksempelvis knyttes til sites og trekkingruter, som derved bliver steder, som turister finder interessante og vigtige at besøge".

Hvordan regenereres turismen i Nepal

På nuværende tidspunkt er turismesektoren i Nepal lammert, og mange spørgsmål rejser sig i forhold til, hvilke konsekvenser jordskælvet har på kort og lang sigt: Holder turisterne sig nu væk og i så fald hvor længe? "Efter tsunamien i Sydøstasien viste det sig, at turismen blev regenereret ved at unge, selvstændige, eventyrlystne mennesker som de første begyndte at komme tilbage til de udsatte områder. Jeg tror faktisk at Nepal vil vise sig at være endnu mere modstandsdygtigt, da Nepal eksempelvis har Everest og Himalaya, og det er unikt. De, som vil vende tilbage hurtigt, vil være eventyrere som bjergbestigere og de risikovillige, da

adrenalin er en del af deres natur. Jeg tror, at denne målgruppe kommer til at spille en større rolle i forhold til at lokke andre turister hurtigere til Nepal end strandturisterne havde i Sydøstasien efter tsunamien, da strandturister har en lav risikoprofil. Turister, som rejser til Nepal, vælger Nepal som destination af en årsag. Deres drive er de rige kulturoplevelser og de aktive udfordringer, som friluftslivet i Nepal byder på," vurderer Dianne.

Nye muligheder for turisme fremadrettet i Nepal

"Nepals turismesektor kan faktisk blive bedre, hvis vi alle fokuserer på at opbygge en type turisme, som er mere lokalt fokuseret og i højere grad maksimerer fordelene for lokalsamfund, både i og uden for Kathmandu. Det er, hvad jeg mener, vi skal arbejde hen imod. Dette er et godt tidspunkt at udvikle en vision og arbejde frem imod et klart mål, i stedet for at lade turismen udvikle sig tilfældigt fremover. Nogle gange har en krise det med at omdirigere fokus og opmærksomheden mod de store spørgsmål, og hvor vi vil hen i fremtiden. Og jeg tror på, at der er nogle gode muligheder,

og jeg håber også, at der vil være interesse for investering i god strategisk planlægning. Turisme kan være et middel til at genopbygge områder, der har været påvirket af jordskælvet, udbygning af infrastruktur og til generel udvikling af velfærd i lokalsamfundet.

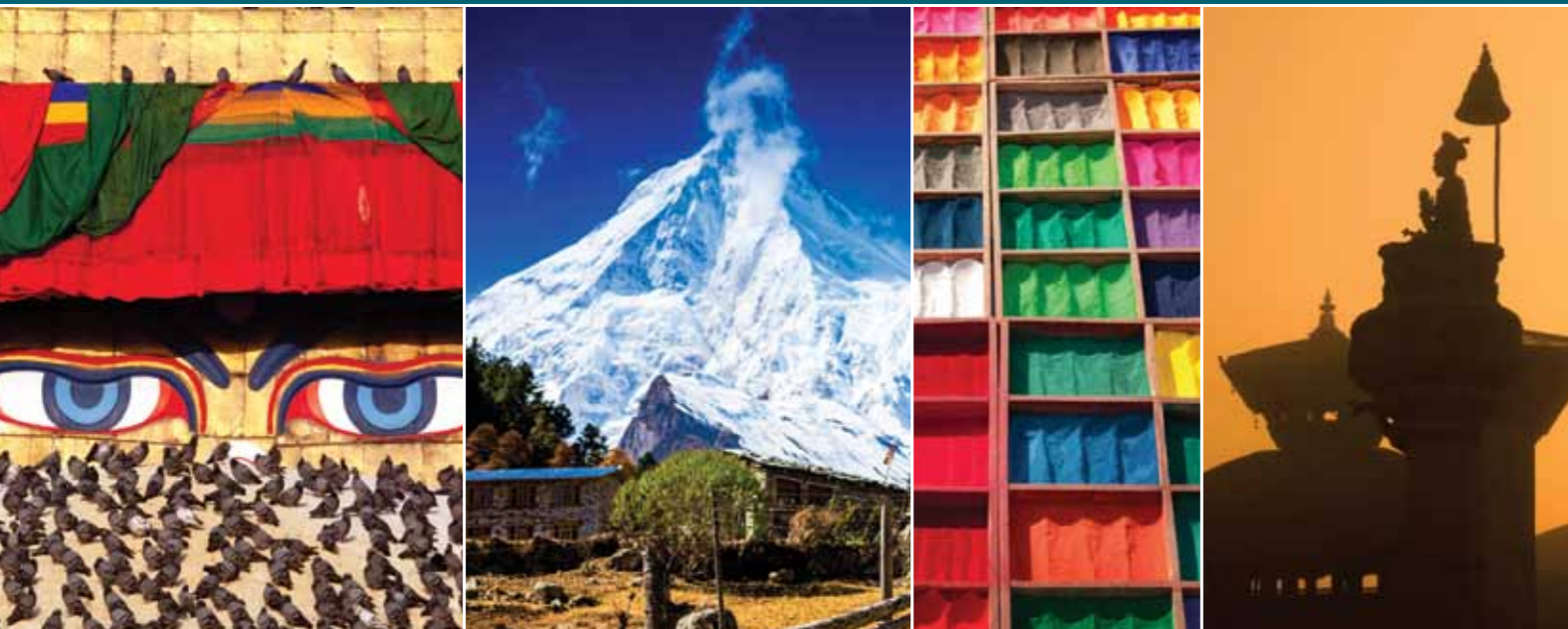
Der har altid været mange muligheder i Nepal, og de er der stadigvæk til trods for jordskælvet. I vesten er der eksempelvis stigende efterspørgsel efter at geare ned, efter velvære, økologi og det at genfinde sig selv og naturen. Hvilket bedre sted end Nepal? Det kan selvfølgelig være, at det kommer til at tage tid at overvinde de umiddelbare følger af jordskælvet, men det handler nu om at genfinde fokus og tænke fremad," vurderer Dianne.

Du virker meget håbeful omkring Nepals fremtidige turismesektor.

"Ved du hvad, jeg er håbeful, og jeg har masser af håb for det nepalesiske folk. Det er et fantastisk og modstandsdygtigt folk, som har udvist en enorm kapacitet. Mest af alt på grund af dem, er jeg håbeful".

Albatros sender sine tanker til ofrene og alle pårørende i Nepal

albatros-travel.dk
Kvalitetsrejser siden 1986

Albatros
Rejs med hjerte, hjerne & holdning

NEPALS TURISME PÅ KORT OG LÆNGERE SIGT

Af Lars Gundersen

Foto: Kipling Travel

For de hundrede tusinde familier, der direkte og indirekte lever af turismen i Nepal, har de seneste otte år, siden afslutningen på borgerkrigen, været præget af optimisme og håb for fremtiden. Det har da også på mange måder været en fornøjelse at følge turismeindustriens genkomst efter svære tider med store fald i antallet af indrejser, startende med kapringen af Indian Airlines ved nytåret 1999, efterfulgt af årene med det maoistiske oprør, som varede helt frem til 2007, og hvor turismen i Nepal var blevet halveret.

Siden 2007 er den samlede sektor vokset til det dobbelte, og afhængig af hvilken tolkning man anvender, nåede antallet af indrejsende op på 800.000 i 2012. Turismen er en afgørende brik i Nepals økonomi, som et af de mest valutaskabende erhverv, og alt tyder på, at det kan udvikle sig yderligere grundet stærk vækst i indrejser fra Sydøstasien og i sær Kina.

Den voksende turisme har øget investeringslysten, og adskillige kinesiske foretagender og internationale hotelkæder har meldt deres ankomst med bygning af 4- og 5-stjernede hoteller udover de gudskelov mange lokale nepalesiske bygge- og infrastrukturelle turismeprojekter, fra hoteller til kabelbaner og andet. Alt tegnede så og sige godt, og på mange fronter fremstod sektoren stærkere og bedre end nogensinde før. Men også med faresignaler, som ingen rigtig har turdet påtale i opportunistens navn.

Fordelingen af Nepals turisme

Nepals turisme har ikke ændret sig nævneværdigt gennem årene, og klassisk set er den stærkt koncentreret omkring "Den gyldne trekant": Kathmandu, Pokhara og til dels Chitwan. Langt de fleste rejsende er således på en eller anden form for rundrejse i det centrale Nepal. Et gennemsnitsophold varierer mellem syv og elleve dage.

Efter rundrejserne følger pilgrimsrejser (religiøs turisme) til primært Lumbini, Muktinath og Manakamana, forretningsrejser og en pæn portion af uoplyst karakter.

Den mest berømte del er nok bjergturismen, dvs. det, vi kender som trekking og bjergbestigning. Men reelt set er det kun ca. 110.000 turister, der tager i bjergene. Og derved udgør bjergturismen kun 12-14 % af Nepals samlede turisme (til sammenligning udgør danske vandrere i Nepal i grove tal 35 % af turisterne fra Danmark).

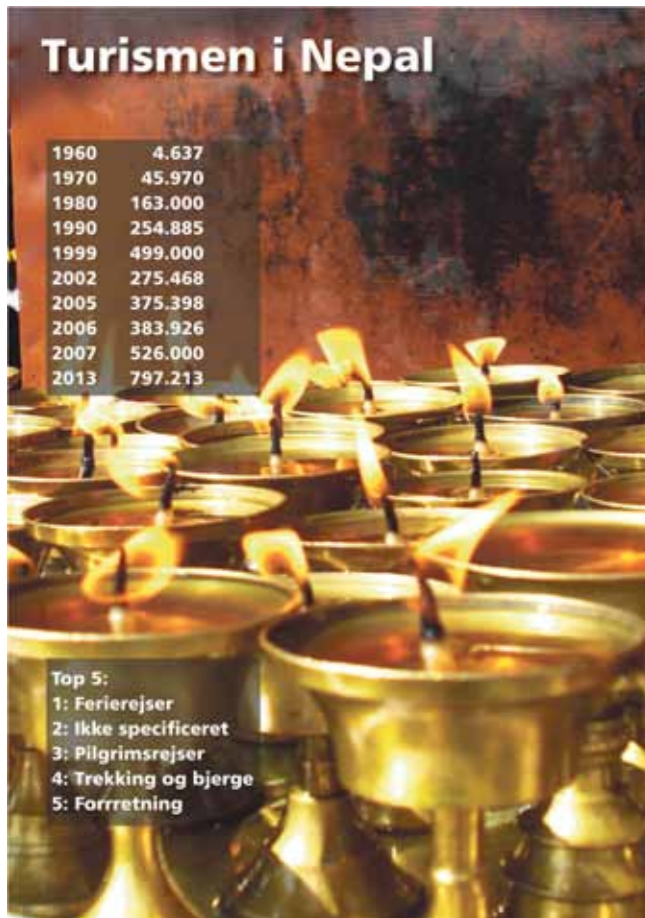
Ser man på Nepals ry og omdømme, er bjergturismens andel af den samlede turisme for de fleste forbavsende lille, men i landzonerne er bjergturismen endnu mere afgørende for lokaløkonomien, da hele samfund lever af overnattende gæster, der spiser og drikker - og måske endda hyrer guider eller bærere til deres tur.

Turismens "sejrsgang" har dog også problemfyldte trends, blandt andet, at det ikke er lykkedes at sprede turismen geografisk, næsten tværtimod. Den store vækst er koncentreret i de større byer. Desuden bruges der ikke flere penge pr. rejsende, end tilfældet var i 2008, og Nepal lider desværre stadig under et negativt prispus - alt faldbydes efter laveste fællesnævner til billigst mulige pris, hvilket ikke gavner befolkningen, oplevelsen, den rejsemæssige sikkerhed eller den sociale sikkerhed i nævneværdig grad. Men heri ligger måske også et uforløst potentiale.

Bjergturismen har heller ikke udviklet sig specielt meget over de seneste 40 år. Men der er sket en forskydning, efter at det er blevet relativt kostbart at operere de klassiske telttrekkingture, hvor der er masser af nepalesere ansat. Den type ture er næsten halveret siden 2007, dog opvejet af nye typer ture, med tehuse og homestays, hvilket synes at være den umiddelbare fremtid for Nepals bjergturisme. Antallet af bjergturister har på den store skala været stabilt over de seneste år 2-3 år.

Det hele brister

Lørdag 25. april 2015 kommer så det, alle har gået og frygtet, "jordskælvet" - The Big One.

adskillige historiske bygningsværker og templer sank i grus, som altid har haft en stor del af pressens årvågenhed. Tabet af dem har bestemt kostet en væsentlig portion national selvforståelse. Med jordskælvet forsvinder således også en del af grundlaget for turismen, det vil sige indtægtsgrundlaget for hundrede tusinde nepalesere.

Den korte fremtid

Nu og her skal der selvfølgelig ryddes op. Folk skal have sikkerhed, tag over hovedet, vand og mad, og der skal sikres mod epidemier, hvorpå den lange seje vej mod genopbygning kan gå i gang. Skal vi så vente med at rejse til Nepal, til det hele er genopbygget? Nej, selvfølgelig ikke!

Derfor er det vigtigt at fortælle om de mange muligheder, som Nepal stadig byder på, uden at forklejne de mange ramte menneskers hårde skæbne. Byer som Pokhara, Tansen, Lumbini, Janakpur og nationalparkerne Bardia, Koshi Tappu og Chitwan står i så udstrakt grad som normalt, at der ikke er den fjerneste grund til at blive væk. Kathmandu står måske ikke helt så flot, som før 25. april - men byen er i sin helhed ret godt kørende. En stikprøve har vist, at 65 % af husene er uskadte eller med kosmetiske skader, mens kun 13 % er totalskadede - med de største skader omkring eller uden for Ring Road. Jo, så der er de ødelagte tempelområder og gamle bydele. Men opgør man skaderne, er der jo fantastisk meget at komme efter i Kathmandu og dalen. Department of Archeology har opgjort, at 721 monumenter fordelt på 20 distrikter har fået skader på grund af jordskælvene. Men heraf er 'kun' 123 helt eller delvis styrtet sammen. Resten er beskadiget i mindre grad. (<http://e.myrepublica.com/component/flippingbook/book/1933-republica-26-may-2015/1-republica.html>). Det gælder fx Swambounath og Bouddhanath, mens fx Pashupatinath-templet er helt uskad. En række af tempelbygningerne mv. på de tre Durbar Squares kom faktisk også igennem jordskælvet med få eller ingen skader.

På landet, hvor befolkningen i endnu større udstrækning lever af turismen, er billedet det samme. Vandreområder som ex. Kanchenjunga, Makalu, Mustang, Dhorpatan, Annapurna, Dolpo er stort set uskadede. Everest (Øvre Khumbu) må påregnes at blive genopbygget meget hurtigt grundet Sherpaernes væsentlige økonomiske incitament og muskler. Og skaderne er alt i alt trods alt begrænset.

På ganske få sekunder blev store dele af det centrale Nepal forandret, og en hel industri og mange af de berørte landsbyers primære indtægtskilde sank i grus.

Rystelserne fra det første store skælv på 7,8 med epicenteret nær Gorkha og det efterfølgende skælv på 7,3 med epicenter nær Kodari, rammer hårdest i distrikterne Rasuwa (Langtang), Sindupalchowk (Jugal og Helambu), Gorkha (Manaslu), Dhading og Nuwakot (Ganesh). Og så selvfølgelig i Kathmandu-dalen, hvor

Foto: Kipling Travel

Tilbage står Langtang, Jugal, Helambu og Manaslu, der alle er endda meget hårdt ramt. Her vil genopbygningen tage tid, måske nogle år - men de kommer helt sikkert igen, hvis ellers turismesektoren finder ud af stå sammen og gøre alvor af de mange fine ord. To ellers lettere dysfunktionelle størrelser, nemlig regeringen og Nepal Tourism Board er gået sammen med dele af turismeindustrien - som HAAN/TAAN - for hurtigst muligt at få turismesektoren på fode igen. Om det vil lykkes, er mindre sikkert, men gudskelov har den private sektor en rimelig økonomi og gennemslagskraft, og det ser ud til, at der arbejdes på en national redningsplan - og forhåbentlig en fremtidig, sund, strategi.

Det allerførste, vigtige skridt er at få lempet udenrigsministeriets unødigt stramme rejsevejledning, og så skal enhver usikkerhed omkring logistik og overnatninger fjernes, så nepaleserne kan belyse, at det er sikkert at rejse til Nepal. Selvfølgelig er de stækket på kort sigt, dvs. i forhold til efterårssæsonen 2015, men en advarsel om ikke at rejse til Nepal er bare ikke det, der er brug for.

Det lidt længere perspektiv og muligheder

Den sørgelige og svære situation byder dog også på en sjælden mulighed for Nepal. Landet står i en situation, hvor det burde

kunne komme ud af skruetvingen, med at alt skal være billigst muligt, hvilket desværre ofte har medført en relativt lav sikkerhed og dårlig kvalitet. Både for de ansatte i turismebranchen, men så sandelig dermed også for den rejsende. Prisen er selvfølgelig på mange måder altafgørende, men et generelt kvalitetsløft i hele værdikæden baseret på uddannelse og kurser, vil kunne bibringe nye markeder til Nepal, som historisk set ikke har fået specielt økonomisk udbytte af turismen, hvor alt har handlet om enten pris eller volumen.

Vi skal nok ikke forvente en pludselig innovation eller udvikling, eller ligefrem en game changer, men vi kan håbe, at en fælles strategi inden for turismeudviklingen vil medføre større provenu i lokalområderne, ergo en større grad af lokalforankring i turismen, som det bl.a. er set i turismeprojekter som Bandipur og Sirubari.

Personligt er jeg håbefuld overfor Nepals fremtid - også inden for turismen, og jeg har en stærk tro på, at landet vil rejse sig - forhåbentlig også til en sundere turismesektor.

REJS MED LAKHA LAMA TIL NEPAL

STUDIE- OG KULTURREJSE MED FOKUS PÅ DE MENNESKELIGE VÆRDIER

Vi bor på et tibetansk buddhistisk kloster, modtager undervisning fra Lakha Lama og kommer tæt ind på livet af de tibetanske flygtninge og den buddhistiske kultur. Vi besøger mennesker og steder, man som turist normalt ikke har adgang til. Dansk rejseleder: Pia Kryger Lakha

For mere information se: www.Lakha.dk

www.gracetours.com

NEPAL EFTER

Efter jordskælvet i Nepal er der behov for nødhjælp, humanitær bistand, genopbygning og udvikling. Og der er behov for at vi fastholder vores fokus på at hjælpe Nepal videre, også når nyhedens interesse har lagt sig.

Når naturkatastrofer slår ihjel Jordskælvene, der ramte Nepal 25. april og 12. maj, var forudsigelige; de fleste nepalesere var godt klar over, at et stort jordskælv ville ramme landet. Ekspert har nemlig forklaret, at den indiske tektoniske plade bevæger sig nordpå, ind under Tibet, med cirka to centimeter om året. Alligevel var der ikke rigtig nogen, der troede på, at det ville ske lige nu.

Men i området, der strækker sig fra Pokhara til lidt øst for Kathmandu, har der ikke været noget rigtig stort jordskælv (med over 8 på Richterskalaen) siden 1505, og det betyder, at der har ophobet sig mere end 11 meters 'justering', som blot ventede på at blive udløst. Betydelige jordskælv øst og vest for Kathmandu i 1833 og 1934 tog noget af trykket, men det var ikke nok.

Havde de nylige jordskælv ramt om natten, hvor folk er hjemme, eller på en hverdag, hvor skolerne er fyldt med børn,

havde dødstallet – der i øjeblikket er på over 8600 – været meget højere. Heldigvis blev lufthavnen ikke alvorligt beskadiget, og Prithvi hovedvejen blev ikke lukket. Det gjorde det muligt at få nødhjælp og forsyninger frem til Kathmandu. Nogle af de andre veje er stadig farbare, og helikoptere flyver fortsat ud til afsondrede landsbyer.

Mange steder var de fattiges dårligt konstruerede huse de første, der kollapsede, sammen med templer og lignende kulturelle bygninger – en af de mest bemærkelsesværdige var Dharaharatårnet i det centrale Kathmandu. I nogle af de afsides landsbyer og bebyggelser, som hverken myndighederne eller andre endnu er nået ud til, er det fulde omfang af ødelæggelserne endnu ikke blevet vurderet. Nogle af de frygteligste billeder kommer fra Langtangdalen, og det er væsentligt, idet mange indbyggeres levebrød her afhænger af turisme. På tværs af Rasuwa, Gorkha,

Sindhupalchowk, Dolakha og andre steder ligger landsbyer stadig i ruiner og er isolerede på grund af jordskred, der har blokeret veje og stier. Huse, klinikker og skoler er styrtet sammen, og ingen eller kun meget lidt nødhjælp er nået frem.

De fysiske skader er åbenlyse: antallet af dræbte og sårede, de ødelagte eller beskadigede huse, de mange jordskred, der blokerer veje og floder. Men den dybere psykologiske skade er mindre synlig; frygten for at gå ind i eller sove i et hus, frygten for, at hver eneste rystelse er et nyt stort jordskælv, frygten for om ens familiemedlemmer er i usikkerhed, hver gang der kommer nye rystelser. I løbet af den sidste måned har der været 240 efterskælv på over 4,0 på Richter-skalaen. Post-traumatisk stress vil på længere sigt blive et problem for mange. Derudover begynder regntiden snart. Mange af de midlertidige boliger, som folk nu bor i, har allerede vist sig at være uholdbare under kraftige regnskyl. Regntiden vil blive meget værre end det og vil føre vandbårne sygdomme med sig på grund af de uhygiejniske forhold.

Det kan måske synes for nemt at kritisere den nepalesiske stats rednings- og nødhjælpsarbejde, men det er nødvendigt at lære af vores erfaringer, så længe spørgsmålet er, "hvornår" og ikke "om" det næste jordskælv kommer. Her er det vigtigt at have en forståelse af væsentlige karaktertræk ved den nepalesiske stat og dens kapacitet til at reagere på en katastrofe.

En svag stat?

Nepal er, i sammenligning med de andre sydasiatiske lande, en 'lille' økonomi, med et økonomisk output pr. indbygger på kun 16.000 kr./år og et årligt statsbudget på 42 milliarder

kroner svarende til 19 % af BNP. Samtidig er statens økonomi dybt afhængig af finansiering udefra; mere end 26% af BNP stammer fra remitter (indtægter fra nepalesere i udlandet), og internationale donorer dækker mellem 10 og 15% af regeringens årlige budget. Derudover anslås det, at henvend 90 % af arbejdsstyrken arbejder i den uformelle økonomi, og storstilet skatteunddragelse er derfor en kæmpe udfordring for regeringen, der årligt introducerer nye initiativer, for at få folk til at bidrage til statskassen.

Statens økonomiske formåen er derfor ret begrænset, og det gøres ikke mindre kompliceret af, at landets topografi mest består af svært tilgængelige bjergområder. Det komplicerer udviklingen af en ordentlig infrastruktur og udfordrer statens effektive rækkevidde. Gennem århundreder har staten været domineret af det royale Shah-dynasti, der har haft bosæde i Kathmandu og styret landet gennem skiftende alliancer med lokale højkastegodsejere og krigsherrer. På trods af en støt udbygning af de statslige institutioner siden moderniseringen i 1960'erne, er der i dag tydelige spor af denne centralistiske og 'svage' statsform, der er afhængig af lokale alliancer, og som er styret af en etnisk smal højkaste-elite fra hovedstaden. Den tyske antropolog Joanna Pfaff-Czarnecka har karakteriseret magtfordelingen mellem statsrepræsentanter og lokale rigmænd som "distributional coalitions", da de fungerer som netværk, der er skabt til at selv samme kan få fingre i statens ressourcer. Den politiske kommentator C.K. Lal har lanceret termen "PEON", the "Permanent Establishment of Nepal", til at beskrive den urbane højkaste-elites magtfulde greb om staten.

JORDSKÆLVET

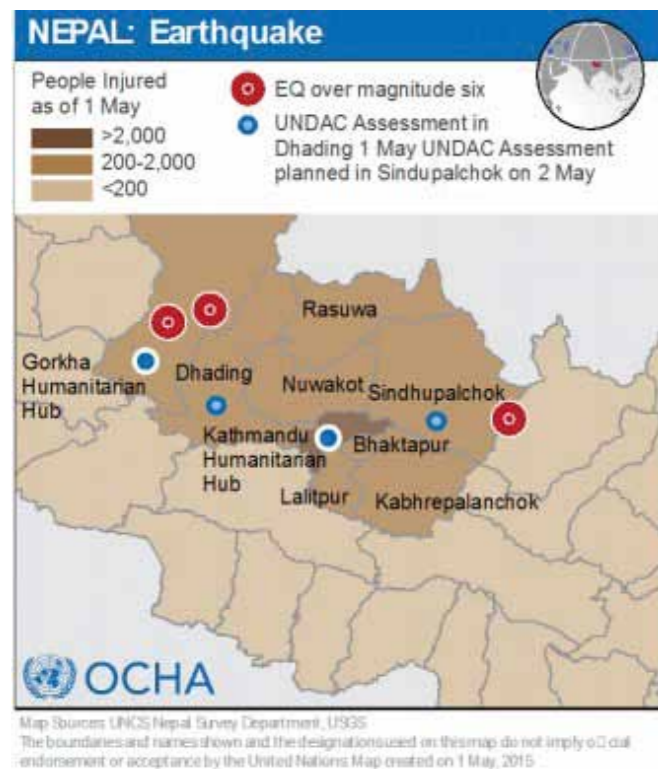
Af Dan Hirslund, Postdoc på Institut for Tværkulturelle og Regionale Studier, Københavns Universitet og Neil Webster, Seniorforsker på Dansk Institut for Internationale Studier

Foto: René Andersen

Jordskælv i Nepal 2015

- Lørdag 25. april: et jordskælv med en styrke på 7,8, ca. 80 km vest for Kathmandu
- Tirsdag 12. maj: et jordskælv med en styrke på 7,3, nordøst for Kathmandu
- Over 8.600 mennesker er omkommet, og over 103.000 er såret/behandlet på hospitalerne
- Over 500.000 huse er ødelagt og mange flere beskadiget
- 1,4 millioner mennesker har akut behov for fødevarer og bistand

Det er derfor ikke noget under, at tilliden til landets regeringsledere – uanset partifarve – har nået nulpunktet i kølvandet af de ødelæggende jordskælv. På trods af landets, formelt set parlamentære demokrati kan statsapparatet måske bedst forstås som en kamplads for snævre partiinteressers adgang til magten. Regeringens dårlige forberedelse, langsomme reaktionstid og forsøg på at kontrollere nødhjælpsindsatsen under dække af 'nationale interesser' er blevet mødt med megen kritik, og folk, vi har talt med, både i og uden for Kathmandu, har meget ringe tillid til statens evne til at hjælpe dem.

Demokratisering

Men det problem, som udgøres af det centralistiske og ekskluderende statsapparat, er også opstået som konsekvens af en langvarig og konfliktfyldt demokratiseringsproces, der har været undervejs de sidste 70 år. Siden de voksende protester mod det royale statsmonopol i

1940'erne, som var inspireret af Gandhi's Quit India Movement og som kulminerede med den første demokratiske revolution i 1950, har ekskluderede grupper sat den nepalesiske stat under pres for at reformere landets politiske institutioner. Faktisk har der i nyere tid været talrige eksempler på, at den nepalesiske befolkningen er villig til at tage sagen i egne hænder og stille magthaverne til ansvar for deres (fejlslagne) politikere. Et bondeoprør spredte sig allerede i 1950'erne og tog fart igen efter demokratiseringen i 1990, da staten undlod at gennemføre lovede jordreformer, som kunne ændre landets meget ulige fordeling af landbrugsjord. Den fortsatte magt-arrogance og de manglende økonomiske reformer for bønderne blev en væsentlig årsag til den pludselige opblomstring af den maoistiske bevægelse, der havde to vidtrækkende krav til demokratiseringsprocessen: omfordeling fra højkaste-eliterne i byerne til de fattige

på landet og inklusion af marginaliserede, etniske grupper og lavkastehinduer i de politiske beslutningsprocesser.

I de seneste to årtier er den slags protester blevet mere almindelige, og det vidner om de svære vilkår, der er for at skabe mere demokratiske politiske strukturer. Før jordskælvet var landet karakteriseret ved at være i en politisk transitionsfase – efter en stor folkebevægelse i april 2006 mod kongens magtovergreb og en historisk fredsftale med maoistpartiet senere samme år. På trods af, at staten forbød kastediskrimination allerede i 1956, var der kun én dalit i parlamentet op igennem 1990'erne (de udgør 13 % af befolkningen), men efter valget i 2008 var der 49 repræsentanter (8 % af Constituent Assembly). Nepal blev officielt erklæret for demokratisk republik i maj 2008, efter valget til lovgivende forsamling, og siden da er der foregået en lang, sej kamp for at forfatte en

ny grundlov, der kan skabe et mere repræsentativt og inkluderende statsapparat.

Dette nedefra kommende pres på staten er en vigtig kilde til at forstå de politiske dynamikker, der udspiller sig i kølvandet på jordskælvet. Samtidig kendetegnes Nepal af tegn på forandringsprocesser, som viser et potentiale for mere inklusive og repræsentative politiske strukturer.

Lokal forankring

Jordskælvet er ikke en begivenhed, der radikalt forandrer det nepalesiske samfund. Den historieskrivning, der opremser begivenheder som skiftende perler på en snor, skal suppleres af en mere grundlæggende analyse af de vedvarende sociale og politiske relationer, som apokalyptiske fænomener så at sige lægger sig ovenpå, og som de kan være med til at forstærke, men sjældent ændre. Selvom Nepals centrale regering har kæmpet med at

blive genetableret i årene efter konflikten, har landet stadig begrænsede, men fungerende, lokale myndigheder. Der er ikke blevet afholdt lokale valg siden 1997 og folkevalgte bestyrelser har ikke været tilstedeværende siden 2002. Alligevel er der et system af kommunal administration med en base bestående af mere end 40.000 ward begyndt at skabe en mere inkluderende udvikling på lokalt niveau. Den lokale planlægning begynder ofte i disse fora og bevæger sig opad gennem Village- og District Development Committees og ansvarligheden i de lokale myndigheder bliver langsomt styrket af årlige, uafhængige vurderinger af hver enhed samt yderligere kontrol fra det lokale civilsamfund.

Fra Kathmandu er synet på de lokale myndigheder dog endnu ikke positivt, og det hænger

sammen med de partipolitiske magtkampe mellem de tre dominerende partier – kongrepartiet, maoisterne og CPN-UML. Siden fredsftalen i 2006 har der været en stigende utilfredshed med de skiftende regingers håndtering af opgaven, i tråd med at landet langsomt overgik fra en post-konflikt-transition til en mere uklar, midlertidig situation, kendetegnet ved arbitrære magtfordelinger og ugenemskelige beslutningsprocesser. I november 2013 blev der igen afholdt valg for at skabe opbakning til grundlovsarbejdet, efter at fristen allerede var blevet forlænget to gange, men den sidste frist for vedtagelse af grundloven, 22. januar 2015, blev også overskredet, og det var kun oppositionspartiet (maoisterne), der gad protestere. De fleste nepalesere har mistet interessen for dette vigtige politiske instrument til at genformulere den sociale kontrakt.

Det er ærgerligt, for en ny grundlov ville være en oplagt mulighed for at skabe en stærkere lokalforankring af politiske beslutningsprocesser, hvilket er og har været en af statens store akilleshæle. De udeblevne lokalvalg betyder, at der ikke sidder legitime repræsentanter for lokalbefolkningen rundt omkring i landet, og at det ofte er partipolitisk udpegede bureaukrater, der agerer bindeled mellem den lokale stat og centralregeringen. Deres interesser er ikke institutionelt forankret i lokalsamfundet, ej heller nødvendigt i statsapparatet, men snarere inden for de politiserede netværk, som sikrer dem stillinger og adgang til ressourcer. Derved bliver magten både personlig, urepræsentativ og i sidste ende dybt ineffektiv, da der ikke eksisterer de nødvendige feedback og kontrolmekanismer.

Koordinations af redningsarbejdet efter de to store jordskælv har i høj grad udstillet disse problematikker, og den langsigtede løsning skal gå igennem arbejdet med en ny grundlov, der kan styrke befolkningens indflydelse på landets politiske institutioner, og som kan gøre statens magtudøvelse mere legitim. På trods af den politiske elites manglende engagement i de lokale myndigheders arbejde er det af afgørende betydning at genopbygge funktionaliteten og tilliden til disse, igennem den umiddelbare nødhjælp og den mere langsigtede genopbygning efter jordskælvet. Afholdelsen af lokale valg er efter vores mening et vigtigt skridt mod en styrkelse af lokale politiske kræfter og deres arbejde i udviklingen af et mere lige og mindre katastrofeudsat Nepal.

Nepals genopbygning

I indsatsen efter jordskælvet kan man skelne mellem tre faser: Nødhjælp, humanitær bistand og genopbygning.

1. Nødhjælp. Den manglende tilstedeværelse af et ordentligt nationalt katastrofeberedskab forhindrede regeringen i at reagere hurtigt og effektivt på jordskælvet. Til gengæld var det imponerende at være vidne til de mange måder, hvorpå et væld af smågrupper og foreninger mobiliserede hjælp til fjerne og afsondrede dele af de ramte distrikter. Disse indsatskomplementerede og supplerede det arbejde, som de lokale autoriteter, den nepalesiske hær, politiet og andre offentligt ansatte bidrog med, lige såvel som indsatsen fra de mange nationale og internationale organisationer, der hurtigt reagerede. Dette arbejde er ikke færdiggjort, da mange stadig har brug for den basale nødhjælp, der er nødvendig for at klare sig gennem regntiden, og indtil den basale infrastruktur er blevet repareret. Dette kræver fortsat koordinering mellem regering, det lokale civilsamfund og internationale hjælpeorganisationer.
2. Humanitær bistand er nødt til at blive organiseret, så den kan blive leveret på effektiv og ansvarlig vis. Det betyder, at den bør basere sig på behov og på karakteren af de udfordringer, som de specifikke steder står overfor, frem for at blive drevet af centrale politikere, der giver bistand til deres egne valgkredse. Her er der en storstilet udfordring i at sikre, at det humanitære arbejde først og fremmest kommer de fattige til gode. Mange dalitter med få indtjeningsmuligheder har fx ikke råd til at erstatte deres børns ødelagte skolesager, og det kan ganske enkelt forhindre dem i at komme i skole. Det er naturligvis regeringens ansvar at prioritere og koordinere bistanden og bistå de mangeartede initiativer, der springer op, både lokalt og internationalt, fremfor at kvæle dem i bureaukrati. Som minimum bør regeringen sikre fødevarerbistand, materialer til at bygge husly, der er rustet til at modstå regntiden, ressourcer til at hjælpe familier og husstande med at håndtere deres menneskelige og materielle tab og - hvor det er muligt - støtte til at behandle psykiske eftervirkninger af de mange dødsfald.
3. Genopbygning og udvikling. Husholdningerne har brug for mere end bare at genopbygge deres ødelagte tilværelse; der er også behov for at opleve det håb og den optimisme, som nye beskæftigelsesmuligheder, mere modstandsdygtige strukturer og bedre offentlige ydelser kan medbringe. Det er ikke en langsigtet strategi for landet, at familier sender deres sønner til Golfstaterne eller Sydøstasien for at arbejde; det medfører givetvis vigtige pengebidrag, men svækker familier og underminerer indsatsen for at udvikle lokale økonomier. Ligeledes bør genopbygningen være modstandsdygtig overfor katastrofer, for de fattige såvel som for de rige. Dette kræver finansiel støtte og myndighedsovervågning af al konstruktion – huse, skoler, klinikker, offentlige bygninger og hoteller. For alle disse aktiviteter må regeringen sætte standarderne gennem politiske beslutninger og derefter sikre, at de bliver implementeret. Den tentative firepunkts plan for 'post-earthquake rehabilitation and reconstruction' fra regeringens centrale 'The National Planning Commission' er et vigtigt redskab i denne proces.

Der er lang vej til genopretning. På kort sigt kan vi fortsætte med at støtte de etablerede og ansvarlige organisationer, der arbejder i Nepal i dag. Vi kan fastholde fokus på Nepal i den offentlige opmærksomhed og lade vores egen regering vide, at vi vil have dem til at støtte og bidrage til Nepals genopbygning.

På længere sigt bør vi vende tilbage til Nepal som venner og turister. Landet vil ikke være det samme, men vi kan alle være en del af dets fremtid.

DE ENTREPRENANTE UNGE

Af Julie Damgaard

Man tager nok ikke helt fejl, hvis man vurderer antallet af lokale nødhjælpsprojekter, der skød op i efterdønningerne af jordskælvet i Nepal, til at være flere hundrede - ja, måske tusinde. Hvad har de mange borgerdrevne støtteinitiativer kunnet gøre, som regeringen og internationale NGO'er ikke har været i stand til? Hvor har lokalregeringerne været? Og hvad er fremtiden for disse aktivisterprojekter? Nepal Vision har været i kontakt med Deepa Rai, program manager for projektet Nepal Rises samt Nayantara Gurung Kakshapati fra Himalayan Disaster Relief Volunteer Group og spurgt, hvad de to initiativer konkret har gjort, og hvad styrkerne og svaghederne ved de mindre, uafhængige projekter er?

Om Nepal Rises

Ganske kort tid efter jordskælvet 25. april samledes en gruppe unge fra Kathmandu for at yde hjælp til de mange i nød. Mens jorden stadigvæk rystede under dem, gik de i gang med at skaffe telte, presenninger, mad og medicin.

Samtidig afbrød den amerikanske filmproducent Casey Allred sit ophold i Indien, hvor han arbejdede på filmen 'Stolen Innocence' og satte sig på et fly til Nepal. Han ville også hjælpe. Få dage senere havde hans organisation, Effect¹, i samarbejde med de unge nepalesere skabt hjemmesiden www.nepalrises.com.

Nepal Rises har gjort aktivt brug af internettet og de sociale medier. En systematisk 'real time'-gennemgang af det sociale netværk Twitter har, sammen med oplysninger fra informanter i omkring 45 distrikter, tilladt projektet at afdække behovene i de ramte områder, finde frem til nødlidende borgere og matche de enkelte indsats med frivillige. Al indkommende information er løbende blevet samlet i et regneark og opgaver herefter uddelegeret til operationelle teams.

Styrkerne

Deepa Rai forklarer: "The different relief materials (Cash and Kind) donated by friends and interested private donors were distributed to different affected districts through the volunteers who were actively and genuinely working in this relief effort in coordination with local contacts and through the organizations who were collecting materials from different places for distribution purpose and also the locals who came in contact with us after getting the information about us."

Rai er ikke et sekund i tvivl om styrkerne ved et projekt som Nepal Rises. De er følgende:

1. En dedikeret gruppe af frivillige. Projektet havde på et tidspunkt næsten 450 frivillige i gang med behovsanalyse og uddeling af forsyninger i de enkelte distrikter.
2. Realtime dataanalyse. Hjemmesideudviklere og webdesignere har scannet sociale medier og jordskælvs-sider for behovsvurderinger og koordineret med de frivilligrupper, der bringer forsyninger ud.
3. Koordinering med forskellige organisationer for at skabe en optimal logistikkæde. Ikke bare frivilligrupper og enkeltindivider, men også hjælpeorganisationer som Yellow House, Himalayan Climate Initiative m.fl. har hjulpet med at identificere områder, hvor der bliver lavet dobbeltarbejde og indsats, der kræver nærmere koordinering. Det betyder, at Nepal Rises har kunnet træffe mere strategiske beslutninger i forhold til deres indsats.

4. Et støt voksende opsøgende arbejde. Lokale i de områder, Nepal Rises opererer i, har fået godt kendskab til organisationen, og mange finder nu selv vej til kontoret for at hente forsyninger. Ligger organisationen ikke inde med de ting, der er behov for, bliver folk sat i kontakt med andre organisationer, der kan hjælpe dem.

5. Et systematisk og transparent system. Nepal Rises har registreret hver eneste indkommende og udgående transaktion. Før organisationen leverer forsyninger til de frivillige, laver den en behovsanalyse, og der bliver foretaget registreringer på alle frivilligmobiliseringer med detaljeret information om leverancen og med den enkelte frivilliges foto og signatur.

Om Himalayan Disaster Relief Volunteer Group

Nayantara Gurung, der sammen med hundredevis af frivillige, heriblandt finans- og udviklingsekspert, sygeplejersker, læger, undervisere, kunstnere og rygsækrejsende har arbejdet fra sine forældres Bed&Breakfast 'The Yellow House' i Lalitpur med initiativet Himalayan Disaster Relief Volunteer Group. Hun forklarer styrken ved HDRVG således: "As an informal network of volunteers we were a complete non-institution. This allowed us the freedom to make quick decisions and avoid any/all institutional red tape (bureaukrati, red.). The situation was changing by the hour and we were able to respond swiftly."

I de første ti dage efter det første skælv var HDRVG's frivilligteams ofte de første fremme i hårdt ramte områder, selv tæt på Kathmandu. Her leverede de ikke bare mad, telte og medicin, men også trøst og beroligelse, hvilket der har været et stigende behov for efter det store efterskælv 12. maj. Senere begyndte de på længere missioner til sværere tilgængelige egne under (betalt) ledelse af trekkere, bjergbestigere og trekkingguider, der var direkte ramt på deres levebrød.

Fordi de ikke har haft en større institutionel struktur i ryggen og dermed har kunnet holde deres administrationsomkostninger på næsten nul (en yderligere styrke ved projektet), har HDRVG modtaget midler fra mange sider, såvel fra folk på besøg som bosiddende i Kathmandu, fra den nepalesiske diaspora og fra venner i New York og Belgien, der hurtigt iværksatte crowdfundingkampagner og rejste mere end 92.000 USD.

Udfordringer og svage led for de uafhængige projekter

Det betyder dog ikke, at der ikke har været udfordringer for de små organisationer og improviserede grupper. HDRVG er ligefrem udsprunget af en af disse udfordringer, nemlig at skabe en koordineret indsats i mylderet af hjælpeprojekter og dermed sikre, at alle ressourcer bliver mobiliseret på den mest effektive måde. De data, HDRVG systematisk har indsamlet og 'logget' online i forbindelser med egne missioner (bl.a. om donationer, forsyninger, frivillige og

behov) er således blevet sammenkørt med andre projekters data, og dette har minimeret risikoen for dobbeltarbejde.

For Nayantara har en af de største hindringer været adgangen til pålidelig information, især i den første måned efter det første jordskælv. Regeringen har ikke haft et effektivt informationssystem og har ikke kunnet levere oplysninger om eksempelvis savnede og sårede. HDRVG har derfor etableret et partnerskab med Kathmandu Living Labs, som via hjemmesiden quakemap.org indsamler og verificerer rapporter fra civile, der beder om hjælp af den ene eller anden art.

Regeringen stikker en kæp i hjulet

Endvidere understreger Nayantara, at indsatsen har været besværliggjort af manglende adgang til en helikopter og af regeringens regulativer, der begrænser enkeltpersoner og ikke-institutioners mobiliseringsmuligheder.

I Nepal Rises har en af de absolutte forcer været monitoreringsværktøjerne, men de har samtidig været projektets akilleshæl. Flere gange har Nepal Rises oplevet, at folk har fået udleveret artikler efter at have givet navnet på en specifik lokalitet, og at det derefter har vist sig, at tingene er havnet et helt andet sted. Der er blevet brugt tid og kræfter på at opspore disse personer og få dem 'sortlistet'. Hvis de igen har henvendt sig, har de skullet levere en begrundet motivation for at få udleveret forsyninger.

Endelig blev rigtig mange projekter ramt af regeringens midlertidige påbud om, at alle udefrakommende pengemidler skulle gå gennem 'The Prime Ministers Disaster Relief Fund'. Dette var angiveligt et forsøg på at koordinere den kaotiske mængde af hjælpeindsatser og undgå misbrug af pengene. Konkret betød det, at banker blev bedt om at holde øje med internationale overførsler til lokale bankkonti og overføre dem til statsministerens katastrofefond, hvis der var begrundet mistanke om indsamling til nødhjælp. Før de mindre aktivistgrupper havde fået sundet sig ovenpå denne nyhed, strammede regeringen yderligere op og erklærede, at alle indsamlede materialer, herunder tæpper, medicin og vand ville blive konfiskeret. Alt dette kom oveni udfordringerne med den flaskehals, der var opstået i Kathmandu lufthavn pga. regeringens told og beskatning af leverancer fra det internationale samfund.

Stærke kræfter

Udfordringerne har altså været mange. Men hvordan ville landskabet have set ud uden uafhængige projekter som Nepal Rises og Himalayan Disaster Relief Volunteer Group?

I modsætning til de store, internationale organisationer, der først skulle have det logistiske maskineri op at køre, og den siddende regering, der først skulle finde sig selv, var de uafhængige projekter på pletten i hårdt ramte områder allerede få dage efter det første skælv.

De har fungeret i kraft af et solidt netværk og et tilbundsående lokalkendskab samt en indgående forståelse for brugen af sociale medier, som de har benyttet til alt, lige fra at gøre opmærksom på sig selv, dele information og billedokumentation, mobilisere frivillige, øge fundraising og arrangere 'medical evacuations' til at foretage behovsvurderinger, kommunikere internt og aflægge vidnesbyrd.

Græsrodderne og den politiske scene

At de lokale organisationer og netværk har kunnet yde en mere effektiv indsats end det lokale regeringsapparat, er ikke mærkeligt. I kronikken 'Viserne på Ghanta Ghar er gået i stå' (Politiken, 17. maj 2015) beskriver Rune Bolding Bennike, postdoc ved Institut for Tværkulturelle og Regionale Studier, Københavns Universitet og medkoordinator af Kutang Relief Coordination and Survey Mission,

Nepali Times gav straks plads til kontaktoplysninger på uafhængige initiativer.

hvordan den centraliserede politiske styring af Nepal, der også gør sig gældende på distriktsniveau, har betydet, at de lokale administrationer ikke selvstændigt har kunnet påtage sig ansvar i nødhjælpsarbejdet efter jordskælvet. Græsrodderne har derfor langt hen ad vejen kunnet tage over. Bennike understreger dog, at der er grænser for, hvor langt ud de kan nå. Deres holdbarhed må med andre ord anses for at være relativt kortvarig.

På kort sigt er græsrodsinitiativerne, skriver han, med til at løse de akutte problemer, der hænger over hovedet på dem, der har mistet hus og hjem, men på mellemlang og lang sigt bliver der brug for andet og mere. Et effektivt, lokalt regeringsapparat er, ifølge Bennike, essentielt fremadrettet.

Også DIIS (Danish Institute for International Studies) peger i en kommentar af Neil Webster, publiceret 13. maj 2015, på vigtigheden af de lokale regeringsinstanser. Både i forhold til den øjeblikkelige hjælp, men også i forhold til den langsigtede genopbygning efter jordskælvet, hvor græsrodderne ikke har de nødvendige ressourcer til for alvor at sætte ind. Selv om den regerings 'fallit', Nepal har oplevet på centralt plan, har forplantet sig ud i distrikterne og bl.a. har betydet, at der ikke er blevet afholdt lokalvalg i årevis, og selv om politiske ledere eller bureaukrater i Kathmandu ikke ligefrem klapper i hænderne over det, så eksisterer der faktisk lokale selvstyrelser. Og selvstyreadministrationen er, ifølge Webster, begyndt at levere mere inkluderende udvikling. Her findes altså i princippet de nødvendige elementer til at sikre en grad af koordinering og planlægning i forbindelse med en katastrofe som den, vi så i april. Dette er bare ikke blevet realiseret. (Se også 'Nepal efter jordskælvet' andetsteds i dette nummer af Nepal Vision).

Hvad betyder det for græsrodderne?

Reelt betyder det, at de små, uafhængige initiativer er endt med at varetage en større nødhjælpsindsats end det 'normalt' ville være tilfældet. Selv efter at de internationale NGO'er er kommet på banen, har der været nok at lave, ikke mindst set i lyset af, at FN's appel om 423 mio USD til nødhjælpsarbejdet i Nepal kun har nået 22 % af målet via donationer fra den private sektor.

Græsrodderne er således begyndt at lægge de langsigtede strategier, som under andre omstændigheder skulle have været udfærdiget af regeringen og den decentrale administration.

I Nepal Rises tænker man nu i længerevarende løsninger (i huse og i vand) og i Nayantaras gruppe, hvor en del, ligesom hun selv, arbejder som fotografer, ønsker man at begynde at dokumentere situationen efter jordskælvet for på den måde at fortælle ofrenes historier til verden, men også for at holde regeringen og de større organisationer ansvarlige.

Mens distributionen af hjælpepakker efterhånden nedtrappes, flyttes fokus i Himalayan Disaster Relief Volunteer Group endvidere mod programmer, målrettet børn samt erhvervsuddannelser. Så folk igen kan skabe et indkomstgrundlag og ikke være afhængige af udefrakommende hjælp.

Helt konkret arbejder gruppen i tre spor:

1. I samarbejde med 'Teach for Nepal' bygger de midlertidige skolerum og støtter skoler med undervisning, kontorartikler m.v.
2. I samarbejde med Nepal Vocational Academy tilbyder de et særligt 1-årigt erhvervsuddannelsesforløb (i jordskælvssikre konstruktionsprincipper indenfor traditionel arkitektur) samt en beskæftigelsespakke.
3. I samarbejde med Kathmandu Valley Preservation Trust støtter de genopbygningen af Nepals kulturarv.

Nepal, ud af boksen

Det sidste ord får en af redaktionens venner i Kathmandu: "In the long run I think youth forces have done a tremendous job in these desperate and difficult times. I should not be blaming anyone or any political parties for not doing anything, everyone are doing whatever they can. It's a long process and I believe every individual should contribute their effort to rebuild Nepal, in fact this is one good opportunity to think outside the box, pre-plan and have different contingency plans and move forward together."

¹Effect blev stiftet i 2010 af Casey Allred og Bushra Zaman, der deler en passion for at gøre uddannelse tilgængelig for Indiens underprivilegerede børn. Bygget på en markedsbaseret tilgang har Effect udviklet en kæde af indflydelsesrige skoler i Indien, der skal være med til at løse uddannelsesproblematikken i lavindkomst-lande.

Himalayan Disaster Relief Volunteer Group:

<http://www.himalayandisaster.org/>
<https://www.facebook.com/hdrvlg/>

Nepal Rises:

www.nepalrises.com
https://www.facebook.com/nepalrises/info?tab=page_info

Andre interessante græsroddere:

<https://www.facebook.com/abari.nepal?fref=ts>
<https://www.facebook.com/pages/Project-EK/671057903022621?fref=ts>
<https://www.facebook.com/TeachForNepal?fref=ts>
<https://www.facebook.com/AyonNepal?fref=ts>
<https://www.facebook.com/groups/rasuwarelief/>
<https://www.facebook.com/cyfcollectiveatbasecamp?fref=ts>

MOUNTAIN ADVENTURES

Hjælp til i Nepal og få en oplevelse for livet

www.Mountain-Adventures.dk

**TAG MED PÅ "HOMESTAY OG LANDSBYUDVIKLING"
D. 12. - 26. NOVEMBER 2015**

I SAMARBEJDE MED JYSK LANDSBYUDVIKLING I NEPAL

SE MERE PÅ MOUNTAIN-ADVENTURES.DK - TLF 71 99 02 89

HVOR ER REGERINGEN HENNE?

Af Jørgen Rendsvig

Allerede i den første avis, der udkom efter jordskælvet – onsdag 29. april – lød det: "Vi har intet at spise. Vi dør herude, men myndighederne gør intet", "Ikke en eneste regeringsrepræsentant er kommet ud til vores landsby efter jordskælvet" og "Hvis regeringen fortsat viser sig apatisk over for de lokale, vil de snart dø af sult". Var det bare den yderst forståelige frustration i bjergegnene over ikke at have fået hjælp i en helt uoverskuelig situation? Eller har regeringen ikke levet op til, hvad man med rimelighed kunne forvente?

Nepals meget respekterede journalist og redaktør Kunda Dixit skrev 1. maj i sit blad, Nepali Times: "Ødelæggelserne er så fuldstændige og så omfattende, at selv det mest velforbredte statsapparat i verden ville anse det for noget af en udfordring at håndtere." Det er formentlig korrekt vurderet.

Men det er også rigtigt, at "I al kritikken af regeringens langsomme reaktion på jordskælvet 25. april glemmer mange, at styring af landet var et katastrofeområde allerede inden jordskælvet," som Nepali Times skrev 8. maj. Samtidig gav avisen República udtryk for, at regeringen de første to uger var desorienteret og ikke vidste, hvad den skulle foretage sig.

Om troværdighed og kompetence

Samtidig undergravede regeringen, hvad den måtte have af troværdighed, da den en uge efter jordskælvet gav udtryk for, at nu var der sendt tilstrækkelig nødhjælp ud fra Kathmandu. Selv hvis der virkelig skulle være sendt nødhjælp nok ud, hjalp den jo ikke ofrene. For det meste af hjælpen nåede kun halvvejs frem, nemlig så langt, som man kunne køre i bil. Blandt regeringens uforståelige beslutninger var også et forbud mod at samle og videregive brugt tøj til jordskælvsofrene. Tøjet kunne angiveligt indebære en infektionsrisiko. En anden mindre heldig sag var instruktionen til tolden ved den indiske grænse om at holde nøje øje med, at der ikke kom smuglervarer ind sammen med nødhjælpen. Selvom ordren hurtigt blev kaldt tilbage, demonstrerede den tydeligt regeringens ringe greb om prioriteringen mellem bureaukratisk kontrol og effektivitet i en katastrofesituation. "Den katastrofe, der ramte Ne-

pal lørdag har gjort det klart, at vi har den mest kluntede og inkompetente regering i verden," hed det 4. maj i et læserbrev i República.

Regeringen bevilgede 20.000 NPR i begravelseshjælp og 100.000 NPR som en godtgørelse til familierne for hver afdød. Desuden blev der i første omgang bevilget 25.000 NPR til hospitalsbehandling. Men det var ikke nemt at få pengene frigivet. Mange administrationsbygninger er ødelagt og dermed listerne over, hvem der er berettigede til at modtage pengene. Et sted sagde en Chief District Officer ('amtsdirektør'), at uden en instruks om at tage penge fra andre poster i bud-

gettet og uden ekstra midler fra Kathmandu, kunne han intet gøre.

Regeringen besluttede også straks at sætte 200 mia NPR af til genopbygning af skoler, uddannelsesinstitutioner, sundhedscentre og historiske mindesmærker. Penge er selvfølgelig godt, men de mennesker, der skal bygge de små landsbyer op igen, er der ikke. De er i Indien, i Gulfen eller andre steder. Og der skal også materialer til. Der er nu mangel på bølgeblik, og priserne er på vej op.

Kort efter meddeltes etableringen af 'Prime Ministers Disaster Relief Fund'. Her skulle alle

bidrag fra udlandet til nyetablerede konti kanaliseres igennem. Men mistilliden var til at tage og føle på. Det lugtede af bureaukrati og korrupsion. Det blev nødvendigt for regeringen at rykke ud og forklare, at premierministeren ikke selv kunne disponere over fondens midler, at han ikke en gang var med til at beslutte. Tilliden blev i nogen grad genoprettet, da det på et tidspunkt viste sig, at der var bevilget flere penge fra fonden, end der endnu var kommet ind.

Om ressourcerne

Hvilke ressourcer havde regeringen ved hånden til at løse problemerne? Selv om opgaven egentlig hørte i indenrigsministeriet, befandt de mennesker,

der rent faktisk kunne udrette noget, sig i politiet og hæren. Det er disse instanser, der er uddannede til at agere i krisesituationer.

Umiddelbart efter jordskælvet organiserede Metropolitan Traffic Police Division sig i fem distrikter med kontrolposter, som blev sat ind i redningsarbejdet. Ligesom 56 tunge køretøjer gik i gang med rydning af gaderne.

Hurtigt gik 120.000 mand fra den nepalesiske hær og det bevæbnede politi i gang i de tolv værste ramte distrikter. Efter redningen af indespærrede gik hæren i gang med andre opgaver. Bl.a. har hæren frem til 23. maj revet 1753 huse ned i de fjorten værste ramte distrikter. Husene var beskadigede i en sådan grad, at de udgjorde en risiko for naboehusene eller mennesker, der færdedes i området.

Den nepalesiske hær råder over fem helikoptere – én stor og

fire små. Men for at nå ud med presenninger og nødhjælp til alle de landsbyer, der ikke kan nås ad landevejen, er der brug for hundredvis af helikoptere. USA satte otte helikoptere ind, men kun i to uger. Indien og Kina har også hjulpet, men ikke i en grad, at behovet kunne dækkes. Helikopterne skulle i øvrigt også have deres del af den begrænsede plads i Tribhuvan International Airport, og lufthavnen blev hurtigt endnu en flaskehals. "Regeringen har meddelt, at mere end 215.000 tons fødevarerhjælp skal nå ud til de fjorten hårdest ramte distrikter med det samme - inden regntiden starter midt i juni - hvis ikke lokalbefolkningen skal løbe tør for mad de næste tre måneder," står der andetsteds i dette nummer af Nepal Vision. Situationen er altså desperat.

Om koordinering

Hvis nepaleserne havde mistro til deres regering før det store jordskælv, blev den kun gjort dybere af statens langsomme

reaktion på katastrofen, mangel på koordinering mellem dens forskellige rednings- og hjælpemyndigheder, efterfulgt af rapporten om, at alle pengemidler, der kom til landet, automatisk blev dirigeret til 'Prime Minister's Disaster Relief Fund'.

Maoisternes Baburam Bhattarai gav 1. juni et stort interview til eKantipur.com (<http://www.ekantipur.com/2015/06/01/interview/political-parties-risk-irrelevance-if-they-fail-to-tap-aspirations-of-the-young-and-educated/405962.html>). Heri udtrykker han hård kritik af den nuværende regering, men også selvkritik. Han støtter forslaget om en ny central enhed, der effektivt kan koordinere indsatsen i en katastrofesituation. Adspurgt bekræfter Bhattarai, at han med sin baggrund som arkitekt og byplanlægger kunne være interesseret i at lede en sådan central 'Reconstruction Authority'. Bhattarai peger på, at det sociale ansvar, som tusindvis af unge har udvist ved

at gå ind i hjælpearbejdet, kan blive et vendepunkt for landet. Det er afgørende, at politikerne udnytter denne nye kraft og de unges bekymringer og forhåbninger, hvis de vil gøre sig forhåbninger om at lede landet ind i fremtiden.

Bhattarai slutter: "Jordskælvet danner et paradigmeskift for nepalesisk politik, som jeg anser for en chance. Politik skal omdefineres. Vi bliver nødt til at fokusere mere på udvikling og på økonomiske og kulturelle spørgsmål. Den politiske ledelse skal genopfinde sig selv. De, der er i stand til at genopfinde sig selv, vil komme frem, og de, der ikke kan, vil blive ladet tilbage. Vi er nødt til at hæve os over vores gamle partiscentrerede orientering."

Det har været savnet, at der var en statsminister i Nepal, der som den anden Jens Stoltenberg kunne stå frem og formidle den nationale sorg. Det har indbyggerne brug for, når deres land står i en katastrofesituation. Der er behov for en samlende person, der udtrykker smerten, og som man kan samles om. Sådan har premierminister Koirala ikke performet. Bhattarai siger med et understatement, "at den nuværende premierminister måske kunne have været mere udfarende". Regeringens usynlighed har været mærket og kommenteret.

Regeringsførelsen i Nepal er, som det er smerteligt bekendt, ikke god. Det har i mange år været et fokusområde for Danmark og den danske bistand at arbejde for at forbedre den. Der opstår en ny chance for os, for EU og for omverdenen i øvrigt for at understrege uomgængeligheden af klare forbedringer inden for regeringsførelsen, når der 25. juni – præcis to måneder efter det ødelæggende jordskælv – afholdes en donorkonference i Kathmandu. Her vil Nepal søge størst mulig udenlandsk hjælp til genopbygningen. Der ligger en pointe i, at konferencen afholdes i Kathmandu og ikke i fx Delhi: Nepal vil videre!

Øverste række fra venstre: 1. Pushpa Kamal Dahal (formand, Maoisterne), 2. Baburam Bhattarai (Maoisterne), 3. Khadga Prasad Oli (formand, CPN-UML), 4. Kamal Thapa (formand, RPP-Nepal). Nederste række fra venstre: 5. Jhala Nath Khanal (seniorleder, CPN-UML), 6. Bijaya Kumar Gachhadar (formand, Madhesi Janadhika Forum-Democratic), 7. Madhav Kumar Nepal (CPN-UML), 8. Ram Chandra Poudel (Nepali Congress)

Mistilliden til politikerne ses på mange måder på Facebook. Her er det politikere med deres på det tørre, der har sikret sig presenninger.

Er Nepal lukket?

www.kiplingtravel.dk

I medierne har det næsten lydt som om Nepal er forsvundet, men intet kunne være mere forkert – og derfor gennemfører vi selvfølgelig langt de fleste rejser i efteråret som ex. Everest base camp, Mera Peak, Kanchenjunga, Mustang, Annapurna samt Makalu, Dhaulagiri, Dolpo og hele Vestnepal. Kun Manaslu, Langtang, Nuwakot og Samari kan ikke gennemføres i år, men vi støtter genopbygningen og håber at kunne rejse dertil fra 2016.

I Kathmandu og dalen er der stadig utrolige mængder af tempelområder og Durbars at besøge, Pokhara og hele Terai med ex. Bardia og Chitwan er intakt. Så rejse endelig til Nepal, hvorved du aktivt vil være med til genopbygningen. Det ældgamle indiske ordspil som Klavs Becker-Larsen har oversat til os, er så sandelig stadig gældende: *“Selv 100 af gudernes æoner er ikke nok til at udmale Himalayas underfulde verden”*. Velkommen til Nepal!

NGO'ERNE

For at give læserne et overblik over, hvad der fra dansk side bliver gjort for at yde nødhjælp til Nepal, har Nepal Vision fremsendt fem spørgsmål til syv NGO'er, der arbejder i Nepal.

Det skal dog understreges, at dette kun er et udvalg af de NGO'er, der har aktiviteter i Nepal.

Hvilken indsats har CARE iværksat, og hvem er den rettet imod?
Fokus var i starten på vand og sanitet, fødevarer, tag over hovedet og sundhed. CARE har samtidig haft et gennemgående fokus på kvinder, da kvinder ofte berøres mere og på andre måder under katastrofer.

CARE har i mere end 30 år haft et omfattende engagement i Nepal – et engagement CARE selvfølgelig vil fortsætte og udvide alt efter behovet set i lyset af den nuværende katastrofe. CARE har på nuværende tidspunkt hjulpet mere end 23.000 mennesker og sigter mod at hjælpe 100.000 af de mest sårbare og udsatte mennesker, som bor i de mest utilgængelige områder i Nepal.

Hvor opererer CARE, og hvor meget personale er involveret i indsatsen?

CARE Nepal har arbejdet og arbejder med kort- og langsigtet nødhjælp i distrikterne Sindhuli, Okhaldhunga, Udaypur, Sindhupalchowk, Lamjung, Gorkha, Dhading og Lalitpur. CARE Danmark fokuserer i særlig grad på fødevarer og sikkerheden i Sindhuli, Okhaldhunga og Udaypur, hvor vi i flere år har arbejdet med fattige og sårbare småbønder. Vi har valgt at fokusere på få distrikter for at kunne dække i både dybden og bredden. Vi har oprettet projektkontorer i distrikterne, da nødhjælpsarbejdet over tid vil blive til egentlige udviklingsprojekter.

De udviklingsprojekter, som ikke er direkte berørt af jordskælvet har været sat på pause, idet vores medarbejdere selvfølgelig har været involveret i nødhjælpsarbejdet.

Hvad er CAREs målsætning med indsatsen?

Efter de første uger er engagementet indenfor de nævnte områder stadig prioriteret, mens CARE nu også prioriterer psykologisk hjælp til såvel kolleger som de berørte nepalesere i vores fokusdistrikter. Vi har ydermere fokus på genopbygning af huse, hvor vi vil informere om og demonstrere, hvordan man kan bygge mere solidt og dermed modstandsdygtigt ift. kommende jordskælv. CARE Danmark har i særlig grad fokus på fødevarer og sikkerhed. Vi hjælper berørte landsbyer i vores projektdistrikter med genopbygning af kunstvandingsystemer, opsamlingssteder til afgrøder, såsæd og gødning. Så vi sikrer, at den kommende høstsæson ikke ender i en omfattende fødevarerkrise.

Hvor længe vurderer CARE, at det vil være nødvendigt at forblive i landet?

CARE sigter i første omgang på 12 måneders nødhjælpsarbejde. Hvor mange midler har CARE til dato modtaget til nødhjælpsarbejdet i Nepal?

CARE arbejder på at rejse 40 millioner USD.

Et ungt par har lige modtaget et såkaldt 'shelter kit', bestående af diverse værktøj, reb, søm, skruer, målebånd og presenninger

Hvilken indsats har Folkekirken's Nødhjælp iværksat, og hvem er den rettet imod?

Folkekirken's har uddelt basale fødevarer (ris, linser, kikærter, olie salt og sukker) til jordskælvsopfrene. Derudover har vi ydet hjælp til midlertidigt husly (telte og presenninger) og uddelt andre nødhjælpsartikler (tæpper, måtter til at sove på og diverse køkkengrej). I samarbejde med Kirkens Nødhjælp i Norge uddeler vi rent drikkevand, reetablerer vandforsyning, hjælper med at etablere midlertidige og permanente toiletter samt underviser i sanitære forhold.

Hvor opererer Folkekirken's Nødhjælp, og hvor meget personale er involveret i indsatsen?

Folkekirken's Nødhjælp opererer i fire distrikter: Bhaktapur, Lalitpur, Dhading og Gorkha. Vi har 25 ansatte på vores kontor i Nepal, som alle er involverede i katastrofeindsatsen. Umiddelbart efter jordskælvet 25. april 2015 rejste Folkekirken's Nødhjælps katastrofechef Erik Johnson til Nepal for at lede nødhjælpsarbejdet. Derudover er der sendt - og der sendes fortsat - katastrofemedarbejdere til Nepal. Udover Folkekirken's Nødhjælps ansatte er der flere hundrede medarbejdere og frivillige involveret i indsatsen hos de lokale organisationer, som FKN støtter i Bhaktapur, Lalitpur, Dhading og Gorkha.

Hvad er Folkekirken's Nødhjælps målsætning med indsatsen?

Det overordnede mål med FKN's indsats er at redde liv umiddelbart efter katastrofen og på længere sigt at yde genopbygningsstøtte til 20.000 familier.

FKN's delmål er:

- At sikre rent vand og sanitære forhold for 10.300 familier
- At sikre mad til 10.000 familier
- At sikre hjælp til midlertidige boliger og nødhjælpsartikler til 8.000 familier.
- At yde genopbygningsstøtte til 10.000 familier ved hjælp af en "Cash-Grant", der kan anvendes til køb af byggematerialer eller andre nødvendigheder.
- At yde psykosocial støtte til 7.000 hårdt ramte personer/familier, der har behov for akut krisehjælp. Hjælpen ydes til både enkeltpersoner, familier og hele landsbysamfund.

Hvor længe vurderer Folkekirken's Nødhjælp, at det vil være nødvendigt at forblive i landet?

Folkekirken's Nødhjælp har arbejdet i Nepal i mange år og etablerede et fast kontor i landet i 2007. Vores indsats i Sydasiens ledes fra Kathmandu. Udover katastrofeindsatsen har vi et omfattende udviklingsarbejde i Nepal, og der er ingen aktuelle planer om at forlade landet. I forhold til jordskælvet har vi foreløbig lagt planer for det kommende år – men vil formodentligt arbejde med eftervirkningerne af jordskælvet i flere år.

Hvor mange midler har Folkekirken's Nødhjælp til dato modtaget til nødhjælpsarbejdet i Nepal?

Folkekirken's Nødhjælp har i alt indsamlet omkring 23 mio. DKK. Heraf kommer 4 mio. fra Danidas nødhjælpspulje, omkring 5 mio. DKK kommer fra private givere og fonde, og vi har modtaget omkring 14 mio. DKK fra andre organisationer indenfor det internationale, kirkelige samarbejde.

Hvilken indsats har Læger uden Grænser iværksat, og hvem er den rettet imod?

MSF arbejder hovedsageligt i områderne nær epicentrene øst og vest for Kathmandu. De blev afskåret fra hjælp, da jordskælvet startede en række jordskred. Derfor flyver vi ud til dem.

Hvor opererer Læger uden Grænser, og hvor meget personale er involveret i indsatsen?

Vi har omkring 80 internationale medarbejdere i Nepal, og cirka det samme antal nationalt ansatte.

Hvad er Læger uden Grænser's målsætning med indsatsen?

Målet er at nå de fjernliggende egne inden regntiden. Når den kommer, kan vi ikke længere flyve. Og folk, der stadig er afskåret, vil være ekstra udsatte. Derfor skal vi give dem ly og sørge for, at de har medicinske poster inden monsunen.

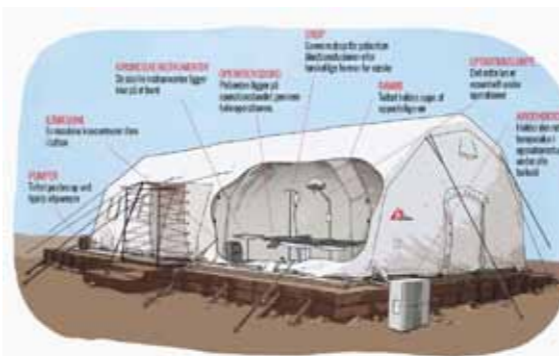
Hvor længe vurderer Læger uden Grænser, at det vil være nødvendigt at forblive i landet?

Vi er der mindst to måneder mere. Ifølge myndighederne er selve katastrofen overstået. Det er nu post-emergency fasen. Men for MSF betyder det, at vi stadig bliver her. De folk, der ikke har adgang til hjælp, vil nemlig være meget udsat under regnen. Derfor har vi tre hospitaler i bjergene på steder, hvor der ikke er lokale health posts.

Derudover, når MSF vælger at blive, vil vi samtidig overvåge nogle bekymrende tendenser, som f.eks. store lejre af migranter, der er søgt ned fra bjergene. De vil væk inden regntiden. Vi har lavet sanitetsarbejde i lejrene, og vil holde høje med dem. Derudover er vi opmærksomme på kolera udbrud o. lign.

Hvor mange midler har Læger uden Grænser til dato modtaget til nødhjælpsarbejdet i Nepal?

Ingen. Vi samler ikke ind til øremærkede projekter. Det skaber en række tekniske udfordringer, som f.eks. at pengene skal bruges i Nepal. Vi har en katastrofefond, som folk kan donere til.

Hvilken indsats har Red Barnet iværksat, og hvem er den rettet imod?

Red Barnet har iværksat en integreret respons, der fokuserer på at hjælpe inden for syv sektorer: sundhed, ernæring, fødevarer, sikkerhed, børnebeskyttelse med særlig fokus på psykosocial støtte, husly, uddannelse samt sanitet og hygiejne. Red Barnet har som mål at nå ud til 600.000 nepalesere, hvoraf 300.000 er børn. På nuværende tidspunkt er vi nået ud til 122.000 nepalesere, hvoraf 78.000 er børn. Responsen fokuserer i første fase på at distribuere så mange presenninger og fødevarer som muligt, da monsunen snart sætter ind og forventes at forværre forholdene. En del af responsen foregår via helikoptere, da det er den eneste måde at nå frem på.

Hvor opererer Red Barnet, og hvor meget personale er involveret i indsatsen?

Red Barnet opererer i 11 distrikter i Nepal: Gorkha, Sindhupalchowk, Dhading, Dolakha, Kavrepalanchowk, Ramechhap, Sindhuli, Kathmandu, Rasuwa, Nuwakot og Lalitpur. Red Barnet havde i forvejen fem regionale kontorer og programmer i 63 af landets distrikter, hvor der er ansat ca. 700 medarbejdere. Derudover er der blevet ansat 75 internationale medarbejdere, som udelukkende er ansat til indsatsen i Nepal. Fra starten af responsen har vi valgt at samarbejde med lokale partnere og andre NGO'er. Det er essentielt i et udfordrende miljø som Nepal at trække på folk med kendskab til lokale forhold.

Hvad er Red Barnets målsætning med indsatsen?

Red Barnets målsætning med indsatsen er at normalisere livet for den berørte befolkning i Nepal – særligt børnene. Derfor yder Red Barnet en særlig indsats i forhold til beskyttede områder for børn, der sikrer børnene mod overgreb og giver dem mulighed for at socialisere med andre børn. Den psykosociale indsats er et primært fokusområde for befolkningen i de berørte områder, fordi de mange efterskælv har betydet, at mange er traumatiserede og gennemgår katastrofen igen og igen.

Hvor længe vurderer Red Barnet, at det vil være nødvendigt at forblive i landet?

Red Barnet planlægger en langsigtet indsats. Indtil videre er der lagt en strategi for en treårig indsats. Det forventes, at genopbygningen vil tage mange år, og Red Barnet forventer at spille en rolle på lang sigt.

Hvor mange midler har Red Barnet til dato modtaget til nødhjælpsarbejdet i Nepal?

Red Barnet Danmark har pr. 22. maj 2015 modtaget 1,5 mill. DKK fra Danida og ca. 2,8 mill. DKK fra private og erhverv i forbindelse med kampagner m.m.

RØDE KORS

Af John Engedal Nissen

Hvilken indsats har Røde Kors iværksat, og hvem er den rettet imod?

Røde Kors har i årene op til jordskælvene forberedt nepaleserne på katastrofen. Bl.a. ved at uddanne 10.000 frivillige til at yde førstehjælp og lede efter overlevende i de sammenstyrtede huse. I fattige og udsatte landsbyer har vi oprettet lokale nødhjælpsberedskaber, repareret gangstier, forebygget jordskred og sikret rent drikkevand, så risiko for epidemier som kolera og diarré mindskes. Efter jordskælvene har vi sendt nødhjælp, to felthospitaler og nødhjælpsarbejdere til Nepal. Vi hjælper de mest udsatte med forskellig nødhjælp og uddeler nu telte og andre materialer, så folk kan få tag over hovedet. Både i Kathmandudalen og i bjergområderne.

Hvor opererer Røde Kors, og hvor meget personale er involveret i indsatsen?

Røde Kors arbejder på tværs af de fjorten distrikter, der er hårdt ramt af jordskælvene, med mere end 6500 frivillige. Bl.a. i Kathmandudalen og i de svært fremkommelige bjergområder, hvor skaderne har været særligt store. Fra dansk side har vi sendt elleve nødhjælpsarbejdere til Nepal, som hjælper med at få hjælpen frem.

Hvad er Røde Kors's målsætning med indsatsen?

Røde Kors satser på at kunne hjælpe 700.000 mennesker over de næste to år. For at det kan lykkes, har vi imidlertid brug for fortsat støtte til ofrene for jordskælvene.

Hvor længe vurderer Røde Kors, at det vil være nødvendigt at forblive i landet?

Nepalesisk Røde Kors er jo permanent til stede i Nepal, og fra dansk side regner vi også med at være i Nepal længe endnu, da det er en af vores langsigtede samarbejdspartnere. Vi har også flere programmer i landet, heriblandt vores katastrofeforbereelse, som rækker flere år frem.

Hvor mange midler har Røde Kors til dato modtaget til nødhjælpsarbejdet i Nepal?

Vi har indtil videre modtaget mere end 13 millioner DKK til at hjælpe de mange nepalesere, der er berørte af jordskælvene. Vi takker mange gange for støtten. Det gør en verden til forskel.

SOS BØRNEBYERNE

Af Line Grove Hermansen

Hvilken indsats har SOS Børnebyerne iværksat, og hvem er den rettet imod?

SOS Børnebyerne havde allerede før jordskælvet en bred indsats i Nepal, blandt andet ud fra ti SOS-børnebyer. Kort efter jordskælvet iværksatte SOS-Nepal akut nødhjælpsarbejde med uddeling af mad, vand, medicin, husly, tæpper mm. SOS-Nepal har bl.a. oprettet midlertidige lejre nær tre af børnebyerne. Det overordnede fokus for nødhjælpsarbejdet er på børnene; i særdeleshed uledsagede børn. SOS Børnebyerne har oprettet fjorten børnevenlige områder for jordskælvsramte børn, hvor de kan komme og lege, få et måltid mad og bearbejde de voldsomme oplevelser gennem psykosociale aktiviteter med trænet personale. Børn, der er blevet væk fra deres forældre, får et midlertidigt hjem i en af de ti børnebyer, indtil de kan genforenes med familien. Den akutte indsats følges op af en langsigtet støtte til genopbygning af huse og ved at støtte mere end 1000 familier med at komme på fode igen. Desuden forbereder de ti børnebyer i Nepal sig på at tage flere børn ind, hvis de ikke kan genforenes med familie. De børn vil få et permanent hjem hos SOS Børnebyerne.

Hvor opererer SOS Børnebyerne, og hvor meget personale er involveret i indsatsen?

SOS Børnebyernes base for indsatsen er de ti børnebyer. Ingen af børnebyerne er alvorligt beskadigede, og selv de børnebyer, der ligger tættest på epicentrene, har strøm, vand, køkkener osv., og børnebyerne fungerer som udgangspunkt for hjælpen til børn og voksne, der søger derhen. De øvrige børnebyer bidrager ved at transportere nye forsyninger til de områder, hvor reserverne er ved at være tomme. SOS Børnebyernes tilstedeværelse i Nepal er spredt ud over et stort område: Gorkha, Kathmandu, Lalitpur, Bhaktapur, Rasuwa, Dhading, Sindhupalchok, Dholaka, Kaski og Chitwan. I alt er 285 SOS-ansatte, SOS-mødre og frivillige SOS-unge (der selv er vokset op i børnebyer) involveret i nødhjælpsarbejdet. Støtte og viden kommer også fra andre SOS-ressourcer i regionen, der har erfaringer med nødhjælpsarbejde i SOS Børnebyer i f.eks. Pakistan, Filippinerne, Indien og Sri Lanka.

Hvad er SOS Børnebyerne's målsætning med indsatsen?

SOS Børnebyerne fokuserer først og fremmest på børnenes ve og vel, og vi forventer at hjælpe omkring 20.000 jordskælvsramte børn. 400 familier vil få hjælp til at genopbygge deres huse, og over 1000 familier vil blive hjulpet gennem SOS Børnebyernes eksisterende familieprogrammer. Indtil nu har cirka 28.000 nepalesere fået hjælp af SOS Børnebyerne. Fjorten ud af 22 oprettede børnevenlige områder er drevet af SOS Børnebyerne, og de nepalesiske myndigheder har bedt SOS Børnebyerne om at lede et udvalg, der skal sikre flere børnesikre steder for de børn, der er berørt af jordskælvet.

Hvor længe vurderer SOS Børnebyerne, at det vil være nødvendigt at forblive i landet?

SOS Børnebyerne har arbejdet i Nepal siden 1972 og vil være til stede i landet mange år frem. Når den akutte indsats er overstået, begynder den langsigtede indsats. Mere konkret har SOS Børnebyerne indtil videre planlagte aktiviteter og indsatser i forbindelse med jordskælvene for resten af 2015, men indsatsen vil efter al sandsynlighed strække sig langt længere. SOS Børnebyerne hjælper både med genopbygning af huse og fodfæste til familier, der har mistet deres indtægt eller hjem. En stor opgave bliver derudover at genforene børn med deres forældre eller slægtninge. Nepal er plaget af store problemer med trafficking og børnearbejde. Derfor er det en meget grundig proces, der ligger forud for, at børnene kan overleveres til slægtninge, der kan tage sig af børnene.

Hvor mange midler har SOS Børnebyerne til dato modtaget til nødhjælpsarbejdet i Nepal?

Vi har indsamlet godt 8 mio. DKK til Nepal.

UNICEF

Af Tine Ville Helgers

Hvilken indsats har UNICEF iværksat, og hvem er den rettet imod?

UNICEFs fokus er især rettet mod at hjælpe de mange sårbare børn, fordi det altid er børnene, der bliver hårdest ramt under en katastrofe. Med vores støtters hjælp har UNICEF kunnet leveret 512 tons nødhjælp til katastroferamte børn og deres familier. Det er blandt andet telte, presenninger, medicin, spande til vand, skoleudstyr, myggenet, beskyttende vacciner og behandling mod diarré og underernæring. Vi har sikret rent drikkevand til over 300.000 mennesker. Vi har skaffet adgang til håndvask og sanitet til mere end 45.000 mennesker. Vi har leveret hygiejneinformation og -udstyr, som for eksempel sæbe, bleer, tandbørster og hygiejnebind til over 200.000 mennesker, og vi er sammen med WHO og den nepalesiske regering i gang med at vaccinere 500.000 børn, så de undgår at blive ramt af mæslinger og røde hunde. Mange børn er traumatiserede og dybt chokerede efter de to voldsomme jordskælv. Derfor er vi i gang med at etablere midlertidige skoler til 950.000 børn, så de kan genfinde en følelse af normalitet, og vi har etableret 65 børnevenlige områder, hvor over 10.000 børn kan komme og få psykologisk støtte og hjælp til at blive hele og glade igen. Sammen med Sundhedsministeriet i Nepal har vi desuden etableret radioprogrammer med psykisk støtte til de mange berørte børn.

Hvor opererer UNICEF, og hvor meget personale er involveret i indsatsen?

UNICEF var allerede til stede i Nepal før jordskælvet. Vi har et landekontor i Kathmandu med omkring 200 ansatte og et regionalt UNICEF kontor for Sydasiens – også i Kathmandu – med cirka 50 ansatte. Det er i høj grad derfor, at vi har kunnet rykke ud med akut livreddende hjælp til børnene og deres familier i de katastroferamte områder så hurtigt, som vi har kunnet. Ligesom det er derfor, vi kan hjælpe så mange børn så effektivt, som vi kan. Vi samarbejder allerede med regeringen i landet, og vi ved, hvordan tingene foregår

og skal gribes an. Sådan er det ikke alene i Nepal – sådan er det i de over 190 lande i verden, hvor UNICEF allerede hjælper børn. Og målet er at nå ALLE de børn, der har brug for hjælp. Også i Nepal.

Hvad er UNICEFs målsætning med indsatsen?

I fællesskab med vores FN-partnere er det UNICEFs mål at nå 4,2 millioner mennesker med rent drikkevand og hjælp indenfor sundhed, sanitet og hygiejne. At sikre, at 1,4 millioner og 89.000 børn under 5 år får den mad, de har brug for. At sikre skolegang til 1,5 millioner børn og beskyttelse til 2,1 millioner børn og 525.000 kvinder. At skaffe tag over hovedet til en halv million nepalesere og meget, meget mere.

Hvor længe vurderer Unicef, at det vil være nødvendigt at forblive i landet?

Ligesom UNICEF var til stede, før katastrofen slog ned, vil vi også være til stede efter mediernes interesse begynder at fade ud. Vi bliver med andre ord i Nepal, så længe børn og deres familier har brug for vores hjælp.

Hvor mange midler har UNICEF til dato modtaget til nødhjælpsarbejdet i Nepal?

Det er indtil videre lykkedes UNICEF Danmark at indsamle mere end 11 millioner DKK! De kommer fra private og virksomheder og går målrettet til hjælpearbejdet for jordskælvsfremte i Nepal. Globalt har UNICEF samlet over 44 millioner USD (tal fra den 20. maj) ind til nødhjælpsarbejdet i Nepal – altså mere end 300 millioner DKK. Og selvom vi er stolte over resultatet, stopper vi ikke her. UNICEFs seneste indsamlingsappel til hjælpearbejdet er på 51 millioner USD, der skal sikre millioner af nepalesiske børn og deres familier livreddende hjælp og beskyttelse i de kommende tre måneder.

'VI ER HELE TIDEN I EN FLUGTPOSITION'

- BERETNING FRA ET JORDSKÆLVSRAMT NEPAL

Af Kristina Djurhuus Christiansen

Jayandra Barailee på 31 bor i et lille værelse i et typisk lejlighedskompleks i et tæt beboet område i Patan sammen med sin søster, sin gravide kone og deres et-årige datter. Da jordskælvet på 7,8 ramte Nepal 25. april klokken 11.56, befandt familien sig hjemme på deres værelse.

"Idet det skete, følte det som om, vi sad fast i en karrusel. Vi var så chokerede, at vi ikke vidste, hvad vi skulle gøre andet end at sidde i total stilhed længe efter, det var stoppet," fortæller Jayandra. "Efter vi var kommet os over chokket, løb vi ned ad trappen og ud af lejligheden, og vi så, at bygninger og vægge var kollapsede, og folk skreg og græd i rædsel og fortvivlelse. Først dér gik det op for mig, hvad der var sket, og jeg indså, at Gud havde reddet mig og min familie, men havde bragt store ødelæggelser til mit land," siger Jayandra. De efterfølgende nætter sov de alle udenfor under åben himmel. Det var koldt, og det regnede. Dagen efter ramte et efterskælv på 6,8, og efter-

skælvne fortsatte løbende de efterfølgende dage og gør det stadig.

Efter det første jordskælv gik der nogle dage, og Jayandra og hans familie følte sig så trygge nok til at flytte ind i deres lejlighed igen. Offentlige kontorer, virksomheder og små forretninger åbnede igen. Jayandra startede på arbejde, og livet fortsatte. Frygten var der stadig, men selvtilliden var langsomt begyndt at vende tilbage. Men så skete det igen - 12. maj ramte et efterskælv på 7,3. Denne gang tøvede familien ikke med at flygte ud af lejligheden. "Da rystelserne indtraf, vidste vi, at vi ikke kunne vente et eneste sekund med at komme ud, da vi havde

erfaret, at mange tidligere var blevet dræbt ved at søge beskyttelse under borde og senge, hvorefter bygningerne var kollapsede over dem. Derfor løb vi ud mod de få åbne pladser i mit nabolag. Da vi nåede ud, var rystelserne stoppet, men vi så, at bygningerne omkring os stod og svajede, og de kollapsede for øjnene af os. Folk græd, nogle besvime, og alle var åndeløse af skræk," fortæller Jayandra. "Vi var lige begyndt at få selvtilliden tilbage og føle os trygge igen, men så blev vi skubbet tilbage til punkt nul." Jayandra og hans familie rykkede udenfor igen, men efter at have boet under en presenning i 22 dage, er de nu flyttet tilbage ind i deres værelse.

Lejlighedskomplekset, de bor i, består og er dømt sikkert at bo i, til trods for, at det har fået en del revner. "Hvad andet kan vi gøre end at acceptere situationen? Vi har valgt at tage chancen og flytte indenfor igen på grund af kulde og myg. Jeg er bange for, at vi bliver syge, hvis vi bliver boende udenfor. Men vi er hele tiden i en flugtposition og har en taske med vand, mad og medicin stående klar ved døren, i fald et nyt jordskælv rammer. Dagligdagsting, som at gå på toilettet eller i bad, føles nu usikkert, for hvad nu, hvis et nyt jordskælv rammer, og vi bliver låst inde og ikke kan nå ud i tide?"

PSYKISKE EFTERSKÆLV

Af Julie Damgaard

Jayandra Barailee har det ikke godt, kan vi læse af beretningen ovenfor. Efter to massive jordskælv og en periode med daglige efterskælv lever han og familien i frygt. Hvad gør det ved mennesker at leve med både sorg og angst? Hvad kan de langsigtede konsekvenser være, og hvordan kommer man videre? Nepal Vision har talt med privatpraktiserende psykolog Louise Svendsen, der flere gange har været udsendt til katastrofeområder med Læger uden Grænser, om traumebehandling efter en naturkatastrofe.

Person- og materielskaderne i Nepal ovenpå jordskælvet 25. april og det følgende store efterskælv 12. maj har været omfattende. Men det er ikke de eneste skader, nepaleserne dør med. De psykiske 'skælv' har sat sig mindst lige så dybe spor, og Nepal har oplevet flere tilfælde af selvmord efter naturkatastrofen.

Mange har mistet hjem og familie og dermed de trygge rammer om deres tilværelse. De skal forsøge at manøvrere i den uvished, der nu kendetegner deres liv, og samtidig hånd-

tere frygten for nye skælv. Hvor starter man – som NGO – en traumebehandlingsindsats, når man står med en hel befolkning, der er ramt?

"Først vurderer man, hvilke behov befolkningen har," forklarer Louise Svendsen. "Denne research er essentiel og skal inkludere borgernes egne stemmer - hvad er vigtigt for dem?" På den måde sikrer man sig, at de tilbud, der iværksættes, appellerer til en bred målgruppe, at de favner alle. "Det er vigtigt, at man ikke holder med nogle etniske eller politiske

grupperinger frem for andre," understreger Svendsen.

Etablering af kontakt til lokale samarbejdspartnere prioriteres tilsvarende højt, da det sikrer en solid base for indsatsen. "Det giver projektet identitet," siger Svendsen, "og det giver direkte adgang til lokalbefolkningen."

"Én mulighed er at støtte allerede eksisterende behandlingssteder med supervision til personalet, en anden at indgå partnerskaber med lokale hospitalet for at udbygge deres

tilbud med en psykotraumatologisk enhed," forklarer hun videre.

Bred indsats

På grund af de store materielle skader, mange står med, kan det være svært at vende tilbage til en 'normal' hverdag. Komme ind i en almindelig gænge. Det er ikke muligt at finde ro i urolige omgivelser, men ro er nødvendigt for f.eks. at kunne bearbejde sorgen over at have mistet en af sine nære. Derfor skal der sættes ind også på det sociale område. Det understreger Svendsen.

Behandlingen af psykiske mén fungerer bedst, hvis folk føler sig i sikkerhed, bliver genforenet med deres kære og får deres levebrød sikret. Hvis ham, der skaffer pengene i familien, er væk, og ens midler dermed begrænsede, er det svært at fokusere på det psykiske helbred.

Forståelse af den kulturelle ramme

For at yde den bedste traumebehandling skal man også være opmærksom på, hvad det er for en kultur, man arbejder i, og tilpasse indsatsen herefter. "Hvad er det for eksempel for et billede, folk har af jordskælv? Ser de det som en straf fra guderne? Ved at introducere et mere videnskabeligt syn kan man give mere ro på," fortæller Svendsen. "Har man mistet en af sine kære, kan man få et roligere forhold til dette tab ved at vide, at jordskælvet ikke skyldes noget, vedkommende har gjort, men er en vilkårlig hændelse." "Lokale traditioner og måder at opfatte døden på skal ligeledes tænkes ind i processen, og man skal understøtte, at ritualer stadig kan gennemføres. Kan man ikke få sagt et værdigt farvel til en afdød, kan det komplicere bearbejdningen af sorgen," fortæller Svendsen.

Reaktionsmønstre

Hvilke symptomer er så de mest udbredte hos folk, der har oplevet et jordskælv og en lang periode med efterskælv?

"De er overanspændte og reagerer meget hurtigt på lyde. De er angst og hele tiden 'på', fordi faren ikke er drevet over. De er i højeste alarmberedskab. Ofte oplever man kortluntethed. Folk er meget humørsvingende og udmattede. De mister koncentrationen, og hos børn ser man, at de er optaget af alt muligt andet end læring," siger Svendsen.

Louise Svendsen er cand.psych. fra Københavns Universitet i 1998, autoriseret psykolog og godkendt specialist i psykotraumatologi/krisepsykologi samt i klinisk børnepsykologi. Louise har været på flere missioner for Læger uden Grænser, bl.a. til Aceh-provinsen i Indonesien efter tsunami katastrofen i 2004 og til Pakistans Kashmir provins efter jordskælvet i 2005.

Anspændtheden og bekymringer om, hvor man skal finde mad, ly og penge, påvirker også ens velvære. Det sætter sig som psykosomatiske symptomer. Folk får det skidt i kroppen og klager over mavepine, søvnforstyrrelser og uro.

Hvad med børnene?

"Hos børn er der ikke samme evne til kognitiv refleksion som hos voksne. De er ikke modne nok og har ikke den nødvendige livserfaring til at forstå midlertidigheden i situationen," siger Svendsen.

"For at hjælpe børnene er det vigtigt at assistere de voksne med at reetablere et stabilt liv. Børnenes forestilling om, at de voksne kan klare alt, har fået en alvorlig brist i forbindelse med jordskælvet, og den gamle voksen-barn tillid skal genskabes. Samtidig skal de voksne ikke være bange for at tale med børnene om, hvad der er sket – og fortsat sker. Kun på den måde kan børnene komme videre," fastslår Louise Svendsen.

Forventelig katastrofe

Jordskælv af den størrelse, der ramte Nepal for nylig, oplever landet ca. 1 gang hvert 80-100 år. Man kan spørge sig selv, om det gør en forskel for befolkningen, at det er en forventelig katastrofe? Ifølge Svendsen gør det en forskel i den forstand, at man har mulighed for at forbedre sig. Man kan psykoedukere folk, så de ved, hvordan de skal forholde sig i det øjeblik, jordskælvet indtræffer og dermed mindske dødstallet. Man kan også forstærke bygninger og have et medicinsk beredskab klart. Men alt dette ændrer ikke på sorgen over det akutte tab af mennesker eller afmagten ved at få sit liv og sin hverdag smadret.

En helt anderledes tur til Nepal med vægt på kultur, natur, eventyr, komfort og oplevelser i særklasse.

Vi starter i Kathmandu, hvor vi oplever alle byens kroge og afkroge. Både de imponerende templer og seværdigheder og de lidt mere ydmyge steder som f.eks. newaribyten Bungamati.

Og så følger rafting på vejen til Pokhara, hvor vi blir et par dage, inden vi flyver til Jomsom og de imponerende bjerge. Vi slutter af i Chitwan Nationalpark med safari i absolut verdensklasse.

Se mere på www.lidvintravel.dk

Lidvin Travel ApS
.... en rejse ud over det sædvanlige

Ordrupvej 70 A, 2920 Charlottenlund +45-20 830 830

www.lidvintravel.dk

QUAKE TRAUMA

PSYCHOLOGICAL FIRST AID HELPS NEPALESE REBUILD THEIR LIVES

By Médecins Sans Frontières/Doctors Without Borders

In the first earthquake that hit Nepal on 25 April, people lost their loved ones, their homes and their belongings. Despite the massive destruction, they had no choice but to pick up the pieces and rebuild their lives. But just as they were getting started, the second earthquake hit. Half-reconstructed buildings came crashing down. People were filled with uncertainty and confusion about how to start over again, and by the fear of another quake.

In the first earthquake that hit Nepal on 25 April, people lost their loved ones, their homes and their belongings. Despite the massive destruction, they had no choice but to pick up the pieces and rebuild their lives. But just as they were getting started, the second earthquake hit. Half-reconstructed buildings came crashing down. People were filled with uncertainty and confusion about how to start over again, and by the fear of another quake.

High in the mountains of north-western and eastern Nepal, teams from Médecins Sans Frontières/Doctors Without Borders (MSF) are running mental health activities to people affected by the two devastating earthquakes. MSF psychologist Kamini Deshmukh explains that one of the main activities she does is 'psychological first aid'. Its aim, she says, is to enhance people's coping mechanisms in the face of the trauma they have experienced, and to help them deal with their fears and anxieties. Kamini also conducts group sessions for men, women and children that are tailored to their specific needs.

"I try to present the reality of what has happened in a very transparent and honest manner," says Kamini. "That makes it easier for people to cope with the current situation. Slowly they will accept the reality and will be able to move on with their lives." After the first earthquake many people had started to rebuild

their houses, only to see them destroyed by the second earthquake. Houses with small cracks now have bigger cracks and people are scared to live in them. Some people have left their villages for fear of another quake. For many people, says Kamini, it may take some time to start the healing process.

"With the children, I start with the basics, explaining what an earthquake is," says Kamini. "I encourage them to tell me what they are experiencing and I conduct activities like singing and drawing. From their drawings, I can tell what they are going through and I am able to provide advice."

Most communities have their own coping mechanisms [måder at håndtere situationen på, red.]. Some get together for social activities such as singing and dancing. Others share their experiences with relatives and friends. Yet others go and stay in a different village where they feel safer. "With psycho-education, I try as much as possible to enhance these natural coping mechanisms, which are all ways to help our minds deal with such experiences," says Kamini.

In Kathmandu, an MSF mental health team is conducting group sessions in Chuchepati camp, which provides shelter for people whose homes were destroyed or are no longer safe to live in, as well as people who are too fearful to return home. Kumari Dhakal, an 85-year-old widow and mother of two, has

Putni Gurung, 26, sidder med sin lille søn Jitu, 9 måneder, i deres ødelagte hjemby i Tsumdalen, Gorkhadistriktet 7. Maj 2015. © Brian Sokol/Panos

survived three major earthquakes: one in 1934, and the two in April and May this year. The cracks in the walls of her rented house, and the fear of another quake, led Kumari and her daughter to seek shelter in the camp. Recounting what she went through in the three quakes, one can hear the emotion in her voice. Her knee is painful, she finds it hard to sit upright, and her hearing and eyesight are poor. Kumari would be far more comfortable resting in her bed at home, rather than on an uncomfortable mat in a makeshift [interimistisk, red.] tent shared with three other families.

Kumari and her daughter have clean water to drink after MSF installed water tanks in the camp, but they are struggling to get enough to eat. "The main

problem we have now is food – we have no rice or dhal," says Kumari. "We live on what we can get, as we can't return to our house in case it collapses on us. We live each day in fear."

Beyond Chichepati camp, tents and plastic shelters have been erected across the city. The people living in them have suffered two natural disasters in less than three weeks, yet they also have to cope with normal life events like sickness and bereavement [dødsfald, red.]. "I have lost everything, my friend," says Basu Biru. "I used to have a home in Sindupalchowk, now I have nothing. And now my father, who was sick, has just passed away. I do not think the traditional 13 days of mourning will be enough, as the pain I feel inside is so big."

Most people in Nepal have been affected, in one way or another, by the two earthquakes. Many live in fear of another major earthquake or landslide bringing yet more devastation. Countless numbers do not know how they will satisfy their basic needs for food or shelter. Yet despite all of this, there is a remarkable sense of resilience [ukuelighed, red.], says MSF psychologist, Renata Bernis.

"Moving from place to place in Gorkha district, I was humb-

led," says Renata. "I visited villages that were completely destroyed, and I felt devastated on their behalf. But they positively shocked me when they told me, 'We have lost, but we will rebuild'. I'm confident that with this attitude, they will cope; they will rebuild. These are people, not victims. They are people who have been hit hard by a natural disaster over which they had no control, and they are just trying to live each day as it comes."

En psykoedukations-samling i Kathmandu. - MSF yder psykoedukation for at sætte folk i stand til bedre at kunne håndtere situationen efter jordskælvne i Nepal. © Kamini Deshmukh/Médecins sans Frontières

Since April 25 MSF psychologists and mental health workers have conducted group counselling sessions for at least 3200 people. The sessions are meant to normalise stress by encouraging positive coping mechanisms in managing reactions and feelings related to the earthquakes. These sessions create space for people to share their feelings and fears, and share tips on how to protect themselves and their families. Thus, the sessions help restore the people's sense of 'being in control of the situation.'

Ovenstående artikel bringes med tilladelse fra MSF Danmark/Læger uden Grænser. Artiklen er tidligere blevet publiceret på MSFs Associative Website, <http://association.msf.org/>.

Himalaya

– dit livs højdepunkt!

Mountain Delights Treks & Expedition er et lokalt trekking bureau med base i Kathmandu. Vi har i mere end ti år arrangeret trekking i Nepal, Tibet og Bhutan.

Mountain Delights arrangerer skræddersyede ture til nogle af Nepals mest populære destinationer, f.eks. **Mount Everest, Annapurna, Langtang** og **Kunchenjungha**.

Vi tilbyder ture med fokus på miljø og bæredygtighed. På ture som **Ganesh Himal Eco Trek**, bevæger vi os væk fra de mest populære ruter og ud i **uberørt natur**. Her møder du den **lokale befolkning**, og får indsigt i dens dagligdag. Mountain Delights støtter lokalbefolkningen bl.a. med skoleprojekter og ved at bruge lokale portere.

Vores guider har stor erfaring med trekking, og de har et unikt kendskab til **Himalaya** og **nepalesisk kultur**. Alle vores guider har en fortid som portere og dermed et meget stort lokalkendskab til trekking ruterne.

Udover trekking tilbyder Mountain Delights også en række andre aktiviteter som landsbyophold, safari, bungy jump og paragliding ...

HELP US REBUILD TOURISM IN NEPAL

Hvis du vil vide mere, så besøg os på vores hjemmeside:
www.gotomountain.com
Eller kontakt Ram P. Saptoka
Email: info@gotomountain.com

#NEPALQUAKE

Af Julie Damgaard

Det første, ethvert menneske vil gøre, når et kraftigt jordskælv rammer, er at tænke på sine nærmeste. Er de ok? Det vil derefter gribe mobiltelefonen og ringe. Rigtig mange mennesker prøvede på en og samme tid at ringe via mobiltelefonnettet internt i Kathmandu i timerne efter jordskælvet, og rigtig mange mennesker fra hele verden prøvede ligeledes at ringe til Kathmandu. Alt sammen medførte, at telefonnettet kogte over. Men internettet virkede. På få timer organiserede de sociale medier sig og leverede afgørende information uden brug af de traditionelle telefon- eller medienetværk.

Nepal Vision har talt med Jesper Lambæk, producent af webdokumentaren 'The Big One - jordskælv kommer, men hvornår?', om de sociale mediers rolle og funktioner i kølvandet på jordskælvet i Nepal.

Du publicerede i 2012 dit selvstændige projekt 'The Big One' om verdens mest jordskælvstruede storby, Kathmandu. Her møder man tre unge nepalesere Ishu, Janaki og Prayash, der fortæller om at leve med jordskælvsfaren hængende over hovedet og om, hvordan de kan gøre en forskel. Hvad var dine første tanker, da du hørte, at Nepal var blevet ramt af det forventede store skælv? Min første tanke... Jeg tror, jeg tænkte: Åh nej, så skete det. Det er underligt, som man reagerer. Om nogen vidste jeg, at det måtte ske på et tidspunkt; men da nyheden så kom, via en besked på Messenger, gik jeg alligevel i chok. Hvor slemt var det? - var den næste tanke, der ramte mig. Jeg vidste via mit filmarbejde med 'The Big One', at den store katastrofe med et ca. 8 Richter jordskælv centralt i Kathmandu dalen ville koste hundredetusindevis af døde. Og den næste tanke umiddelbart efter var: Er de alle sammen ok dernede?

Så mens telefonen begyndte at ringe, og sms'er og beskeder via Messenger fra folk i ind- og udland begyndte at tikke ind, gik jeg i gang med at lede efter svar på mit første spørgsmål: Hvor slemt er det? Epicenteret ligger ca. 80 km uden for Kathmandu, finder jeg hurtigt ud af via Twitter, hvor jeg følger 'Earthquake Report', der løbende oplyser om alle verdens jordskælv, og som også fortæller om styrken på 7,8. Det er kraftigt, men kunne være værre. Jeg finder også billeder, uploadet fra forskellige gader i KTM. Langt de fleste huse ser uskadede ud".

Hvordan har Ishu, Janaki og Prayash det i dag?

"Prayash studerer i Indien, så han var på afstand af det hele. Janaki og hendes familie har klaret sig, ligesom Ishu og hendes familie. Ingen er døde og deres hjem er uskadede. De opholdt sig, ligesom de fleste andre, udenfor i dagevis efter det store skælv."

Hvor stor en rolle har de sociale medier spillet i kølvandet på jordskælvet?

Det afhænger nok af, fra hvilket perspektiv, vi ser jordskælvet. Jeg tror roligt, man kan sige, at for den lokale bonde i den lille landsby oppe ad en stejl bjergsti i Sindupalchowk har Facebook og Twitter nok ikke gjort den store forskel i forhold til den hjælp, han har haft brug for, men for mange i Kathmandu og i særdeleshed udenfor Nepal har de sociale medier spillet en kæmpe rolle. Som min Facebook ven Michael Bøcker-Larsen, der er bosiddende dansker i Kathmandu, sagde til mig under en samtale over Messenger: "De sociale medier har betydet meget - det er næsten den eneste måde at kommunikere på i Nepal."

BESKEDER PÅ WEIBO, DEN KINESISKE PENDANT TIL TWITTER:

@Baiyiceping: Jeg følte mig fortvivlet og helt urolig i den forgangne weekend, især når jeg tænkte på de efterskælv, som folk måske står over for. Jeg håber, at alt vil gå godt. Gud velsigne Nepal.

@Hexujiu: Det kinesiske lægeteam har stået prøverne ved Kinas voldsomme Wenchuan og Lushan jordskælv, så medlemmerne er ganske erfarne. Jeg håber med deres hjælp, at flere mennesker kan overleve.

@Chenxiaoshu: Selvom jeg ikke kan gøre noget konkret, så vil jeg blive ved med at bede for dem. Må de omkomne ofre hvile i fred og de overlevende leve videre med en kampånd. Hold ud, Nepal - og vær stærk

Global Voices skriver, at de sociale medier har fungeret som *deciderede livliner* – hvad tænker du om det?

"Der er ingen tvivl om, at de kommunikativt har gjort en kæmpe forskel. Men det er nok lidt overdrevet, da KTM langt hen af vejen har klaret sig forholdsvis pænt igennem. Jeg mener at have læst, at der max. var 1000 døde i byen. Det er selvfølgelig slemt nok, men jeg tror, der dør væsentlig flere årligt som følge af luftforureningen. De har ikke haft brug for en livline. Deres største skade er den angst, der har sat sig i dem. For de hårdest ramte tror jeg ikke, de sociale medier har hjulpet direkte."

RYGTESMEDE

Samtidig har der også på de sociale medier floreret en masse løse rygter, der har ført til udbredt panik i bl.a. Kathmandu – bl.a. om et forestående jordskælv på 9.0, at Kathmandu stod overfor en sultkatastrofe, at månen havde vendt sig, og at en tiger var undsluppet fra Jawalakhel Zoo. Hvad har du oplevet?

"Jeg har set opslag og er blevet afbrudt i kommunikationen med venner i byen, fordi der gik rygter om, at der ville komme et stort jordskælv kl 7. Og det har mange troet på. Men jeg tror ikke, det har været den altovervejende årsag til masseflugten ud af KTM og den almene angst. Der tror jeg mund-til-mund, lokale sms'er og telefoni har gjort langt mere skade. Modsat har jeg også set opslag på Facebook, der appellerer til ikke at smide falske rygter afsted. Og få timer efter, at min ven flygtede fra sin lejlighed, fordi der efter sigende skulle komme et nyt jordskælv, så jeg en viral film, hvor en gennemtæsket person blev slæbt væk af politiet, fordi han angiveligt skulle have startet rygten."

KOMMUNIKATIONSKANALER OG EFTERLYSNINGSPORTALER

Hvordan opfatter nepaleserne generelt et medie som Facebook, der jo er et overvejende filterløst medie?

"Det er meget, meget forskelligt. Jeg vil mene, at alle unge i KTM og andre store byer er på Facebook, og at de i perioder bruger det meget. Og det betyder meget for dem, både relationelt lokalt, men også i forhold til omverdenen. YouTube har også en stor betydning, tror jeg. Når jeg har haft mine, nu snart voksne piger med til Nepal, har de haft utrolig mange fælles referencer med unge nepalesere, fordi de bruger de samme medier.

Facebook åbnede få timer efter jordskælvet op for den såkaldte "Safety check"-service, der har eksisteret siden oktober 2014. Denne service gav mulighed for med et enkelt klik at fortælle samtlige sine venner, at man var ok. På Facebook blev denne besked sendt som en notifikation til brugerens netværk, der samtidig fik oplyst et telefonnummer til den nepalesiske beredskabstjeneste.

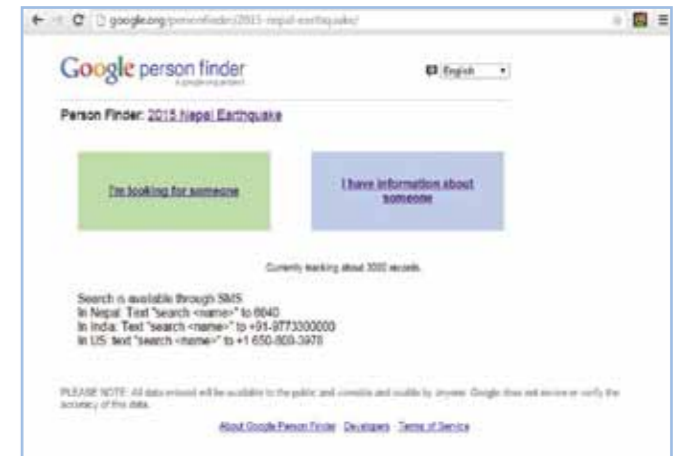

Ikke alene kunne folk, der opholdt sig i Nepal, selv angive, at de var ok, men alle deres venner havde også mulighed for det. På den måde kunne det gode budskab brede sig hurtigt. Funktionen angav også, hvem der havde erklæret personen ok, så man kunne verificere. Rigtig smart. Kritiske røster nævner, at funktionen ikke altid virkede, og at personen blev meldt ok uden at være det. En anden kritik gik på, at funktionen blev misbrugt for sjov af brugere uden for Nepal, der også kunne angive, at de var okay. Jeg oplevede, at der var enkelte venner, der ikke kunne meldes ok, og jeg tænker, at det må være en eller anden indstilling i deres personlige settings."

Hvordan adskiller Google's 'Person Finder' sig fra Facebooks 'Safety Check'?

"Overordnet kan man sige, at forskellen ligger i hastigheden.

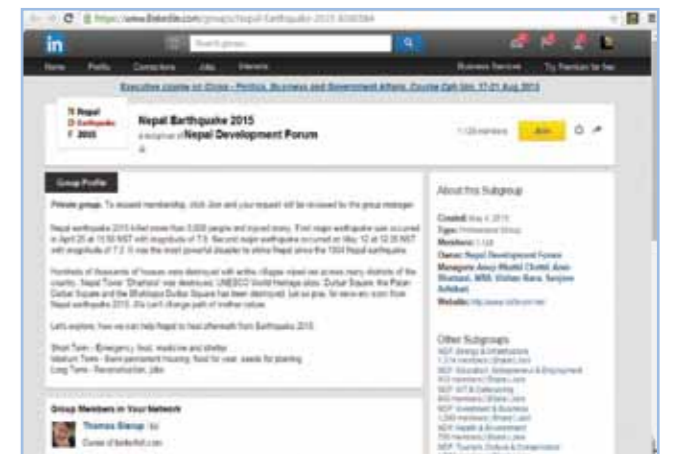
Er man på Facebook, er det et utroligt smart værktøj, og jeg kan forstå på Michael, at rigtig mange har brugt det. Er man ikke på Facebook, kan man i stedet bruge Googles 'Person Finder', der blev oprettet i forbindelse med jordskælvet i Haiti i 2010. Her er en central mulighed for at søge efter forsvundne – det er en slags digital opslagstavle."

NØDHJÆLPS- og INDSAMLINGSVÆRKTØJER

Hvordan har de internationale nepalesiske samfund og andre globale venner af Nepal hovedsageligt benyttet de sociale medier i tiden efter skælvet?

"De har fungeret som nyhedsformidlere. Her har de indsamlet oplysninger om behov for nødhjælp, de har koordineret selvstændige indsatser, de har indsamlet penge. Mange har taget ansvar."

Kan du fortælle lidt nærmere om, hvordan de sociale medier er blevet brugt i forbindelse med indsamling af midler til nødhjælpsarbejde?

"Ikke mange timer efter, at de første nyheder tikkede ind fra Nepal, startede Røde Kors m.fl. op med indsamlingsreklamer på Facebook. Men også mange mindre, civile aktører brugte Facebook til at gøre opmærksom på behovet på hjælp. Som en af mine Facebook venner skrev i kommentarfeltet, da jeg delte en Røde Kors-indsamlings opslag: "Stop praying - start paying".

Indsamlingsværktøjerne var mange. Der var adskillige muligheder for at grupper, enkeltpersoner og andre selvstændige initiativer kunne starte deres eget indsamlingsprojekt. Fx gav Røde Kors mu-

lighed for at lave sin egen indsamling via deres hjemmeside, men Facebook kunne lavpraktisk også bruges. Efter Facebook-opslaget om de mange strandede i Langtang-dalen gik Michael i gang med projektet Helter Shelter, der producerer simple presentninger til mange tusinde nødlidende, og toiletprojektet Po Po. En af hans canadiske venner, der netop var blevet reddet i Langtang, lavede et opslag, der blev delt mere end 5000 gange, og Helter Shelter indsamlingen genererede mere end 30.000 USD.

Name	Age	Gender	Religion	Marital Status	Education	Occupation	Address	Phone	Notes
...

Mange grupper dukkede op på Facebook, som samlingspunkt for det frivillige redningsarbejde, en af dem er <https://www.facebook.com/groups/1573612889579406/> "Rescue Nepalese -...", hvor alt muligt fra efterlysninger over tilbud om lægehjælp dukker op i en pærevælling.

Også Twitter blev brugt til at koordinere redningsaktioner, ikke mindst der, hvor udenlandske klatrere og trekere var involverede - enten som nødstedte, eller fordi de deltog i redningsarbejdet. Se @NorthmanPK."

Hvordan oplevede du brugen af sociale medier fra de mindre, lokale aktivistgruppers side i tiden efter jordskælvet – herunder grupper som Helter Shelter, Yellow House, Nepal Rises mv?

Hjemmesiden <http://quakemap.org>, Kathmandu Living Lab's internetbaserede værktøj til kortlægning af jordskælv, er et eksempel på et site, hvor folk kan indtaste en rapport, der beskriver et behov for hjælp, og andre så kan byde ind og hjælpe.

Urgent need in Bhotenamlang: More then 200 people were killed and more than 300 peoples are injured weare staying in field without lodging and fooding. We all are hungry from 3 days. Many peoples are sick. No aid has arrived yet.

Address: Tipeni Bagar, Bhotenamlang, Sindhupalchok

Quakemap.org

Mindre lavpraktiske var diverse Google-sheets, der også indsamlede behov for hjælp, og hvor frivillige så kunne sætte deres kræfter ind.

Danske Nina H. S. Lund, der sammen med veninden Kira Møller Hansen driver den frivillige forening Phujel School Project (PSP) i lavkasteområdet Gorkha, har i forbindelse med jordskælvet benyttet det sociale medie Reddit. Nina fortæller til Nepal Vision: "Reddit er som andre sociale medier brugerdependent, men handler i modsætning til Facebook og Twitter ikke om netværk. Den information, man får, er altså ikke afhængig af, at nogen i dit netværk spreder den. Reddit kan sammenlignes med imageboards som imgur og 9gag, hvor det handler om at dele billeder af ting, som man synes er fede, og som man tror, andre brugere vil have interesse i. Reddit favner dog noget bredere. Når der sker store katastrofer som den i Nepal, viser Reddit virkelig sit værd. Siden er opdelt efter temaer, og der blev hurtigt oprettet en side for katastrofen, som så blev slået op på andre sider, de såkaldte boards, så alle med interesse for emnet kunne følge med og dele information.

Reddit har en KÆMPE brugerbasis, der følger forskellige boards, og det skaber et hav af bruger-subgroups. Det betyder også, at Reddit ikke er begrænset af landegrænser, men kun af internet-adgang. Siden om jordskælvet er et forsøg på at samle al information, både fra andre sociale medier, brugere i Nepal og traditionelle medier i andre lande. Her er både statusopdateringer om nødhjælpsarbejdet, meddelelser fra folk, der skriver, at de er fanget i deres hus og gerne vil have hjælp, links til BBC, der interviewer MP'er fra Nepal, videoer fra droner, der leder efter overlevende og opslag fra folk, der giver deres telefonnummer, hvis nogen har brug for hjælp. Det er mit klare indtryk, at brugere i Nepal her kan hente information, som de ikke får fra de traditionelle medier, bl.a. om, hvor de kan få gratis mad, og hvor de kan oplade deres telefon. Personligt havde jeg siden åben konstant, fordi der også var opdateringer om efterskælv, og fordi jeg her kunne finde flest artikler om jordskælvet samlet på ét sted. På den måde fik jeg hurtigere og nemmere adgang til status på situationen i Nepal, som den udviklede sig. Desuden har de lokales egne statusser hjulpet med at lugte ud i mængden af spin, der desværre altid opstår ovenpå sådanne katastrofer."

Se mere på 'Reddit Nepal Earthquake'.

"Livsbekræftende, innovative, lavpraktiske. De samlede selv penge ind, de lokaliserede lynhurtigt behovene, de organiserede sig og handlede hurtigt. Hastigheden er en af de sociale mediers styrker og står i samklang med de små og effektive initiativers handlekraft."

Hvad kendetegner 'aktivisternes' brug af de sociale medier i forhold til f.eks. de store NGO'er?
 "De store NGO'er går på automatpilot. De laver sponsorerede indsamlinger i forskellige indpakninger. Fx de danske redningsarbejderes personlige, korte videofortælling. Ikke særlig personlige! De oplyser om deres aktiviteter: hvad de laver og hvor mange mennesker, de har hjulpet osv. De bruger Facebook som en nyhedskanal. Det er meget anderledes end de små græsrodder."

NYHEDSAGENTER
Hvordan har de sociale medier fungeret som nyhedskanaler?
 "Jeg har oplevet, at Twitter opslag fra forskellige nepalesere har nuanceret forståelsen af situationen. Jeg har således fulgt flere nepalesere, jeg ikke kendte, der rapporterede direkte fra Nepal, så jeg nærmest kunne følge situationen fra minut til minut. Når der kom efterskælv, når det regnede osv. (fx @kashishds, @NepalTremor) Mere nyhedsagtige, men også mere præcise og detaljerede tweets har jeg hentet fra @kundadixit.

Jeg har ligeledes brugt Instagramsiden "nepalphotoproject" til at holde mig orienteret.

#nepalquake giver alle mulighed for at tilføje til den konstante strøm af nye informationer på Twitter og Instagram."

Jeg forstår, at Twitter faktisk også blev brugt til at kommunikere med ambassader i Kathmandu...
 "Det ved jeg desværre ikke noget om. Jeg kan kun huske, at den danske ambassade efter nogle dage postede en Facebook meddelelse om, at dagligdagen var ved at vende tilbage i Kathmandu, hvilket afstedkom en barsk kommentar fra evigt kritiske Thomas Tingstrup (ejer af TINGS, red.), der er bosiddende i Kathmandu."

Jesper Lambæk er født i 1964. Han er uddannet multimediedesigner, med speciale i levende billeder på nettet. Lambæk filmede og instruerede sin første filmproduktionen "To mænd og en ruin" på Det Danske Filmmærksted i 1988. Han har siden løbende produceret film til både til tv, web og dvd. Han tilhører den gren af dokumentarister, der primært arbejder alene og både filmer, instruerer og producerer sine film selv. Lambæk ejer og driver produktionsselskabet Historiefabrikken, der blev stiftet i 2001. Han har været tilknyttet Ungdomsbyen som ekstern mediekonsulent siden 2003 og har været webmaster på U-web.dk, Danidas hjemmeside til børn og unge, siden 2006.

get a taste of exciting and exotic Nepali and Indian food

Namaste Nepal Restaurant and Cafe
 Fredensgade 11 A, 2200 København N
 www.namastenepal.dk Tlf: 35 39 01 40

नमस्ते नेपाल

Sabitris Børnehjem

DANSKE PROJEKTER

En række af de danske projekter i Nepal er blevet bedt om at give en kort status på hvordan situationen ser ud hos deres nepalesiske samarbejdspartnere efter jordskælvet. Projekternes geografiske placering er vidt forskellig, og det samme gælder deres faglige område og deres arbejdsmetoder. Statusberetningerne kan derfor også give et indtryk at spredningen i de aktiviteter, som danskere er med til at sætte i gang i Nepal.

Det skal dog understreges, at dette kun er et udvalg af de projekter, danskere har i gang i Nepal.

CARE

Af Søren Engberg

CARE Danmark (og dermed også CARE Nepal) arbejder med kort- og langsigtet nødhjælp i Sindhuli, Okhaldhunga og Udaypur, som også er vores projektdistrikter. CARE Nepal har deuden arbejdet og arbejder med kort- og langsigtet nødhjælp i Sindupalchowk, Lamjung, Gorkha, Dhading og Lalitpur.

CARE Danmark har i øjeblikket fire udviklingsprojekter i Nepal og starter et femte op i juli 2015. Flere af CARE Danmarks projekter implementeres i nogle af de mest afsidesliggende områder i det vestlige Nepal. Disse områder blev ikke i særlig høj grad berørt af jordskælvene 25. april og 12. maj. To af CARE Danmarks andre projekter ligger dog i de berørte områder. Vores kollegaer i CARE Nepal og vores nepalesiske partnere blev desuden personligt berørt af jordskælvene.

Vi har oprettet projektkontorer i distrikterne, da nødhjælpsarbejdet over tid vil blive til egentlige udviklingsprojekter og lavet samarbejdsaftaler med lokale civilsamlingsorganisationer - civilsamlingsorganisationer, som vi igennem vores mangeårige engagement i Nepal har rigtig gode erfaringer med.

Mange berørte områder ligger meget afsides, og adgangen til de berørte landsbyer er selv under normale omstændigheder meget vanskelig. Antallet af jordskred er steget enormt siden det første jordskælv, og når regntiden først sætter ind, forventes der yderligere jordskred, der kan rive både huse og veje, men desværre også mennesker, med sig. I Nepal dør der årligt 300 mennesker som følge af jordskred, hvorfor de mange efterskælv gør situationen meget usikker i de berørte områder.

CARE har i mere end 30 år haft et omfattende engagement i Nepal - et engagement, CARE selvfølgelig vil fortsætte og udvide, alt efter behovet, set i lyset af den nuværende katastrofe.

Læs mere på www.care.dk

CHIMALAYA CHARITY

Af Pia Torp

Chimalaya Charity driver en sundhedsklinik i Bode, Thimi, som betjener et opland på godt 25.000 mennesker. Klinikens formål er at sikre en sund udvikling hos børn gennem dialog og oplysning af mødre samt at styrke familiers generelle sundhed. Etableringen af et mødregruppetilbud sikrer en tæt kontakt og opfølgning fra graviditeten. Arbejdet danner grundlag for forskning i følger af fejllærning i fælleskab med udenlandske universiteter. Udover sundhedsklinikken indgår vi i et behandlingssamarbejde med organisationen DSA (handicappede, blinde, døve og spastisk lammede børn) i Bungmati.

Jordskælvet har betydet, at klinikens læge- og sundhedsteam har ydet generel førstehjælp i området omkring Thimi og Bhaktapur. Teamet oplever, at nødhjælpskoordineringen virker tilfældig. Derfor uddeler de også nødhjælp i form af telte, tæpper, mad og vand udover deres lægefaglige bistand. Herudover samarbejder klinikken med kommunen og de lokale institutioner om hjælp til nødstedte og aktiviteter til børnene, mens skolerne er lukkede. Sundhedsklinikken indbyder fast social- og sundhedspersonale til workshops om krisehjælp og forebyggende arbejde ved udbrud af f.eks. epidemier.

Vi oplever et behov for konkrete tilbud om psykisk krisehjælp og psykosocial assistance, hvilket vil indgå i den fremtidige projektplanlægning af sundhedsklinikkenes beredskab og samarbejde med kommunen.

Flere informationer kan fås på www.chimalayacharity.com.
Mail: info@chimalayacharity.com

Himalayan Project

Dhulikhel Hospital

DHULIKHEL HOSPITAL NEPALIMED DENMARK

Af Henning Nilausen

På få timer fik Dhulikhel Hospital (DH) aktiveret sit katastrofeberedskab. Pr. 6. maj er over 1600 personer behandlet og 3200 behandlingsprocedurer er udført. NepaliMed Denmark (NMD) har krisefokus på fundraising.

DHs centrale hospital i Dhulikhel – en times kørsel øst for Kathmandu – fungerer. Bygningskader repareres senere. DHs krisesats startede straks 25. april. Tilskadekomne strømmede til. DHs stab arbejdede i døgn drift, kun afbrudt af korte hvil.

Ved efterskælv 12. maj var mange patienter udskrevet til rehabilitering og hjemsendelse med nødhjælpssækker indeholdende telt, tæpper, fødevarer, vandrensning m.m. Efterskælv betyder nye tilskadekomne – hvorfor beredskabet er sat op til at klare presset. DHs 17 outreach centre er beskadigede i varierende grad. DHs outteams med læger og sygeplejersker opererer i Sindhupalchowk, Kavrepalanchowk, Dhading og Sindhuli - nogle af de værst ramte områder. Nepals hær er en central samarbejdspartner, der flyver tilskadekomne til hospitalet. Desuden samarbejdes med andre nepalesiske og internationale sundhedsorganisationer.

Nul-tolerance overfor korruption og et solidt krisemanagement gør, at hjælpen eksekveres effektivt.

NMD har krisefokus på fundraising. Midlerne overføres 100 % til DH, hvor de umiddelbart omsættes til indsats.

NMD skaber partnerskaber mellem danske partnere og DH. Det er nyttigt i den aktuelle situation. Fx donerer Sund & Bælt it- og kommunikationsudstyr samt rådgivning. Partnerskabet styrker DH, idet netop kommunikationsudstyret er afgørende i DHs krisekoordination.

NMD fortsætter samarbejdet med DH. Erfaringerne fra den aktuelle krise vil blive brugt til at øge det fremadrettede beredskabs effektivitet.

Følg arbejdet på FB-profilen:

<https://www.facebook.com/nepalimed.dk> og find baggrundsinfo på www.nepalimed.dk og www.dhulikhelhospital.org

GAMCHA NEW ORGANIC FARM

Af Poul Hansen, Søbogård

Gamcha Farm har i mere end 25 år arbejdet med økologi, og mange kalder den moderstedet for økologi i Nepal. I dag er den økologisk certificeret. Farmen fungerer som økologisk demonstrationssted og som kursusvirksomhed, både på stedet og for andre rundt i Nepal samt som gæstehus og spisested. Farmen har været vært for mere end 100 kvinder bl.a. i forbindelse med dannelse af skolehaver, givet træning for 120 mælkebønders omlægning til økologi og forbedring af hygiejne. Repræsentanter for diverse ministerier og flere og flere nepalesiske unge har med interesse for økologi og miljø været på besøg. Gæster fra mere end 50 lande har besøgt Gamcha, hvoraf mange opsøgte stedet af interesse for netop økologi og miljø. Der er opbygget et internationalt miljø, hvor folk kunne være med i haven, lære nepalesisk madlavning og få et indblik i nepalesisk kultur og levevis. Til tider en form for højskole. Farmen er også registreret rejsebureau med planlægning af vandreture samt ture rundt i landet. Farmen ledes af Mr. Umada Dhungana. Hele konceptet er opbygget med støtte fra Søbogaard, men nu er Gamcha Farm selvkørende.

Alt dette blev brutalt ødelagt med jordskælvet 25. april 2015 og de efterfølgende skælv. Samtlige beboelsesbygninger er i dag ruiner, hvor vi kun kan se magtesløse til, at også møbler, sengetøj, inventar og private ting langsomt ødelægges. Det regner, der er daglige efterskælv, og det er for farligt at gå ind i ruinerne. Heldigvis blev der sidste år bygget et bambushus i haven beregnet til 2 personer. Flere dage efter skælvet boede vi 12 personer i huset, og familien bor der stadig.

En gruppe af tidligere gæster og venner af Gamcha har dannet en forening, hvis formål det er i samarbejde med familien Dhungana og øvrige medarbejdere at støtte genopbygningen af arbejdet og ideen omkring Gamcha Farm, således at der igen kan skabes et livsgrundlag for familien Dhungana og øvrige ildsjæle omkring Gamcha. Og i fremtiden for mange flere. Økologi, miljø og mellemfolkelig forståelse har alle dage været en god ting. Vi kommer gerne og holder foredrag om arbejdet på Gamcha, jordskælvet og fremtiden.

Besøg Gamcha New Organic Farm på Facebook og kontakt gerne til Poul på Søbogård på snn@snn.dk.

HIMALAYAN PROJECT, UPPER SOLU I SOLUKHUMBU

Af Kurt Lomborg

Himalayan Project har arbejdet i fire kommuner i Upper Solu i 18 år. Bygget, ombygget og forbedret elleve skoler, to klinikker, syv vandmøller og et enkelt elværk. Ved efterskælv 12. maj blev næsten det hele ødelagt på 40 sekunder. De sidste fire bygninger, som vi byggede jordskælvssikret, står dog næsten uskadt, og to kan repareres, men resten skal nedbrydes og genopbygges.

Det første skælv havde også lavet skader, så vores tre medarbejdere drog til Solu for at besigtige skader og at uddele 100 nødhjælpssækker. De var i færd med, sammen med Chief District Officer, at beslutte, hvor og hvordan, da alt begyndte at blævre, husene sprak, og folk tumlede og løb skrigende omkring. Samme eftermiddag købte vi 1.000 høj kvalitets presenninger i Kathmandu - på kredit, hos en mand, som vi knap kender. Stærke mænd, fra de tre værst ramte kommuner med mere end 90 % hjemløse, blev kaldt til mødepunkter. Så 2½ døgn efter skælvet, kort før midnat, blev presenninger til 700 husstande uddelt. Og dagen efter fordeltes de sidste 300 med helikopter til fjernere egne.

Nu er skråningerne oversåede med krakelerede eller sammenstyrtede huse, men også med små bræddehytter med plastiktag. De nåede dårligt at blive fortvivlede, for de havde plastiktag over hovedet indenfor 3 døgn. Og nu lover vi dem nye jordskælvssikrede skoler, allerede når monsunen slutter i eftersommeren. De sidder inde i deres små nødsdure med plastiktag og søber the, griner og pjatter som altid, fordi de ved, at vi stadig er der. Godt nok blev meget ødelagt, men indeni er folk stadig de samme. Mine folk får varme håndtryk og et kram indimellem. Så nu knokler vi videre med planlægning og med at skaffe penge nok. Og så skal jeg derom og derop, så snart monsunen stopper til oktober og bo i små bræddehytter med plastiktag, grine og drikke the, mens vi bygger skoler.

Kontakt: www.nepalhelp.dk.

JYSK LANDSBYUDVIKLING I NEPAL

Af Lone Petersen

Jysk landsbyudvikling i Nepal har siden 2009 haft et landsbyudviklingsprojekt i Madi - en lille, isoleret landdomme på sydsiden af Chitwan National Park. Fem små landsbyer deltager indtil videre i projektet, der omfatter programmer for skoleudvikling, sundhedsfremme, infrastruktur og erhvervsudvikling. I april 2013 indviedes to soldrevne vandværker, finansieret af Poul Due Jensen Fonden.

Få timer efter jordskælvet lørdag 25. april kunne landsbyboerne berette, at ingen i landsbyerne var kommet noget til, at der ikke havde været materiel skade af betydning, og at begge de to 30 m høje vandtårne stadig stod op. Landsbyboerne valgte dog at evakuere de to familier, der bor lige nedenfor vandtårnene. Familierne var ligesom resten af landsbyboerne meget bange.

Vandtårnene, der er projekteret af en ingeniør fra Chitwan District for totalentreprenøren Suryodaya Urja i Kathmandu, har bestået deres prøve. De er projekterede til at kunne modstå skælv på 6,6 Richter.

Jordskælvne kommer næppe til at have stor betydning for vores udviklingsarbejde. Men vores sundhedshold vil til efteråret øge fokus på undervisning i førstehjælp og forberede opstilling af førstehjælpssækker på skolerne. Begge dele vil der uden tvivl være stor motivation for og opbakning til.

Jysk landsbyudvikling i Nepal arbejder også med turismeudvikling i landsbyerne som en vigtig del af erhvervsudviklingen. Beboerne i landsbyerne har glædet sig til at byde velkommen til gæster til homestay i efteråret, og de er derfor glade for, at deres del af landet er uderørt af jordskælvet.

Læs mere om landsbyudviklingsprojektet på www.kantipur.dk – henvendelse til Lone på info@kantipur.dk.

KEURENI, GORKHA DISTRIKT, TABLE VDC

Af Dorte Just

Jeg har nu arbejdet med udvikling i Keureni i fem år. De sidste snart to år sammen med Mikael Knudsen, Hørsholm og Dipesh Khadgi, Kathmandu. Vi satser på undervisning på mange niveauer - af børn, voksne i landsbyen og lærere på skolerne.

I forbindelse med jordskælvet kollapsede ti huse totalt, fjorten familier blev berørt. 18 huse fik revner, så de ikke længere er sikre at opholde sig i. Det forlyder, at regeringen vil give tilskud til genopbygning af deres huse. Alle huse blev vurderet af myndighederne dagen efter jordskælvet.

Alle familier sover under presenninger og har planer om at blive der til efter monsunen.

I juni 2014 fik vi færdigbygget et forsamlingshus, som også er total-skadet. Forsamlingshuset var rammen om en del af vores undervisning.

Jeg havde ikke på forhånd forholdt mig til et kommende jordskælv, men var dog overbevist om, at forsamlingshuset var så solidt, at det kunne modstå storm og jordskælv. Vi kunne efterfølgende se, at den måde, ydermurene var opført på - som to parallelle mure med småsten og ler imellem og uden forbandt, absolut ikke er stabil.

Vi har samlet en del penge til genopbygningen. Pengene vil blive fordelt i forhold til, hvor meget de enkelte familier får i tilskud fra det offentlige og i forhold til, hvad de selv er i stand til at betale - med penge fra familiemedlemmer, der arbejder i udlandet. Vi har overvejet at gå foran og genopføre forsamlingshuset - jordskælvssikret - efter earth-bag konceptet.

Henvendelse til Dorte Just: dorteneal@gmail.com

ONE STEP OG OSHODHARA MEDITATION GROUP

Af Sannie Skåning

ONE STEP er en lille NGO, hjemhørende i Aarhus. Dens formål er at støtte enkeltpersoner og grupper i den tredje verden til selvfor-sørgelse.

Da jordskælvet ramte Nepal, besluttede vi, på opfordring af nogle unge, som vi har støttet med uddannelse, at indsamle penge til direkte hjælp til de nødlidende i Bhaktapur.

De unge har efter jordskælvet organiseret sig i en gruppe på ca. 50 personer, hvor mange forskellige uddannelser er repræsenteret, heriblandt læger og sygeplejersker. Gruppen har bl.a. sørget for telte og madrasser til de mest udsatte. Derudover har de afholdt mindst fem "health camps" i og udenfor Bhaktapur. Her har den uddelt gratis smertestillende medicin, piller til vandrensning og medicin mod dehydrering.

ONE STEP har desuden været i kontakt med WAWCAS (Women At Work Children At School), et projekt, som ONE STEP tidligere har støttet med en grisestald. Vi har i forbindelse med jordskælvet støttet WAWCAS med midler til indkøb af solcelledrevne lamper.

Efterskælvet 12. maj satte en stopper for gruppens aktiviteter, men den er opsat på at fortsætte, så snart den har mulighed for det. Vi har sendt ca. halvdelen af de indsamlede midler til Nepal og har besluttet at vente med at sende de resterende, til vi får melding fra de unge. De har fingeren på pulsen, de ved hvornår og hvordan pengene skal bruges, og vores indsamling fortsætter.

Er man blevet interesseret i vores arbejde i ONE STEP, henviser vi til vores hjemmeside www.onestep-dk.dk.

PHUJEL SCHOOL PROJECT

Af Nina H.S. Lund

Skolen ligger i Phujel, en lavkaste-landsby i Gorkha distriktet. Da landsbyen ligger tæt på det første epicenter, har påvirkningen været stor. Heldigvis skete det en lørdag midt på dagen, hvilket betød, at børnene havde fri fra skole, og at alle familier var i marken for at arbejde. Det betød også, at der kun ar ét enkelt dødsfald. Materielt set er næsten alle huse skadet. Vores skolebygninger er ubrugelige, og 1200 familier står uden tag over hovedet, heraf 300 familier, der har elever på skolen. Skolens toiletbygning af beton har overlevet, og det samme gælder den nyetablerede vandforsyning.

Efter et par dage i usikkerhed kom nødhjælpen frem til Phujel, så nu bor alle familier i telte. Landsbyboerne er gået sammen om at konstruere nogle større midlertidige bygninger af træ og teltduk, der skal agere klasseværelser. Det betyder, at undervisningen forventes startet sidst i uge 22, så landsbyen kan så småt begynde at vende tilbage til hverdagen.

På grund af de mange efterskælv tør de færreste gå i gang med at genopbygge permanente huse. I stedet er de lokale begyndt at nedrive de gamle huse og sortere i murbrokkerne for at finde genbrugeligt materiale. Mange af teltene er allerede ødelagte. Derfor arbejder vi på at få etableret midlertidige skolebygninger med bliktag, så vi kan komme gennem monsunen. Samtidig planlægger vi opførelse af 12 nye permanente klasselokaler. Vi har kontakt til både lokale og europæiske arkitekter for at sikre, at de nye bygninger kan klare endnu et jordskælv.

www.pspnepal.dk
Kontakt: ninahslund@gmail.com

SABITRIS BØRNEHJEM

Af Allan Engelhardt

Sabitris Børnehjem ligger i Kusunti, lidt syd for Patan. Børnehjemmet er opført i 2007-08 og er jordskælvssikret. Der er kun opstået mindre revner, pudsafsalkninger og sætninger på bygning og gårdsplads, mens en støttemur omkring gårdspladsen er delvis faldet sammen. I skrivende stund afventer børnehjemmet, at efterskælvene skal ophøre helt, så man kan gå i gang med reparationerne. Børnehjemmet har endnu ikke kunnet indhente tilbud på udbedring af skaderne. Når vi modtager et overslag, vil vi i den faste sponsorgruppe og vores netværk i øvrigt gå i gang med en særindsamling.

Som alle andre i Kathmanduområdet opholdt børn og voksne sig udendørs i en lille uges tid efter hovedskælvet.

Alle er meget stolte af Kabita. Hun er det første barn på børnehjemmet, som har fået en uddannelse som sygeplejerske, og hun har fra første dag med stor vedholdenhed deltaget i hjælpearbejdet efter jordskælvet.

Henvendelse: allanengelhardt@hotmail.com.

ALL THAT WENT WRONG

Repúblicas journalist Priyanka Gurung interviewer Min Bahadur Poudel Chhetri, der er præsident for 'Nepal Center for Disaster Management'. Centret blev etableret i 2002, og det var der god grund til. Nepal ligger jo i et geografisk område, der er udsat for naturkatastrofer. Tab af liv og ejendom er et regelmæssigt tilbagevendende fænomen, og antallet af sådanne hændelser er stigende, af såvel naturlige som menneskeskabte årsager. Blandt de vigtigste årsager til naturkatastrofer i Nepal er aktive tektoniske og geomorfiske processer, den unge og skrøbelige geologi, omskiftende klimaforhold, ikke-planlagt bebyggelse, stigende befolkningstal, svag økonomi og analfabetisme. Nepal er derfor sårbar over for mange forskellige former for naturkatastrofer. Udover ovennævnte, bidrager også mangel på god regeringsførelse væsentligt til problemerne. Centret foreslog en national strategi for risikostyring, men den fandt aldrig vej igennem det politiske system.

The general feeling following the earthquake on April 25 was one of resignation. Nepalis consoled themselves saying that they could not fight the wrath of Mother Nature. They just had to deal with the destruction it had left behind. Min Bahadur Poudel Chhetri, President of Nepal Centre for Disaster Management, on the other hand, knew better. Having championed the importance of adopting risk management strategies in cases of such disasters, he reveals that his team feels frustrated by the aftermath of the big quake. They are

well aware that Nepal wouldn't be suffering from such large scale damages had their proposed strategies been implemented. Chhetri sat down with The Week's Priyanka Gurung to discuss the matter.

EXCERPTS:

What were the plans arranged to help the country mitigate the impact of disasters?

Back in 2007, following two years of research and deliberation, we had drafted the 'National Strategy for Disaster Risk Management in Nepal.' Even though our country had a natural calamity relief act of 1982, the suggested policies needed an update. So we put forward that proposal eight years ago. In it, we had not only mentioned various strategies and plans to prevent natural as well as other calamities, we had even proposed how the government could manage the response, rehabilitation, and reconstruction stages. Our aim was to make sure that in time of any emergencies, our government had a solid and clear plan.

Then why wasn't the risk management strategies implemented?

Simply put, disaster risk management wasn't our government's priority. We presented the proposal and gave several presentations to various leaders and authority figures. Even though they verbally gave positive responses, nobody thought it was important enough to immediately pass the bill, draft an act, and start working on the plans. It was stalled for no reason. Finally last year, the proposal reached the constituent assembly. However, a month later the assembly dissolved. So we were back to square one.

Wasn't there anything that you and your team at the Nepal Centre for Disaster Management could do?

After the proposal was drafted, our role was to spread the word and we did that. We published articles, held meetings, hosted workshops, and participated in seminars. We also talked to the leaders and explained the importance of these disaster management strategies. Counting the Prime Minister himself, I believe we held such discussions with around 400 members of the constituent assembly. All we could do was put pressure on the authority to take an initiative and we did that to our best ability. Sadly, it wasn't enough.

Keeping earthquakes in mind, what sort of policies were suggested in the disaster risk management proposal?

To prevent extensive damages from an earthquake, a prerequisite is earthquake resistant infrastructures. We are talking about homes, offices, bridges, mobile towers, everything. Wider roads and several open spaces around different localities were also mentioned. Likewise, to secure the area from other dangers, we had highlighted the need to make sure that the telephone and TV cables went underground. We had also talked about the importance of regularly carrying out awareness and safety programs under the supervision of qualified experts. Similarly, we had also cited several simple and cost effective methods to build earthquake proof buildings in the rural as well as urban areas. Our former president had also proposed the study of animal behavior to predict earthquakes. Snake farming was one idea. Scientists believe that snakes feel quakes 10-15 minutes before we do. So that was one method we were eager to try out. It's cheap and the farmers could even make a lot of profit by turning the venom into medicines. These are just two examples of the many ideas we had proposed.

In your opinion, what factors contributed in aggravating the effects of this recent earthquake?

Besides the government's bad judgment in dismissing the necessity of disaster risk management strategies, there are several other factors that have made worsened the effects of this earthquake. The public as well as the officials has been very careless about their own safety. The blatant disregard of building codes, corruption, and lack of supervision and monitoring led to the collapse of several structures. As far as the old heritage sites are concerned, unfortunately, they were not maintained on a regular basis. Even if there was some maintenance, they clearly didn't get as much care as they required. There have also been some random factors. Like for instance, those misinformed earthquake safety programs. They may have had good intentions but it backfired. It's heartbreaking to read news of those who applied the duck, cover, and roll method during the earthquake instead of running outside and died as a consequence. The campaigners should have been clear about the circumstances where such methods would work. Grave errors like these could have been eliminated if the country had a plan to begin with.

Has any representative of the government approached you about dealing with the risks of flood and landslide come this monsoon?

No, nobody from the government has contacted us on the matter. They seem to have their hands full dealing with the consequences of the quake itself. But of course, they should be thinking about the future as well. Especially following the earthquakes, floods and landslides are posed to be brutal this year. Managing their risks will be a herculean task, and they can't be managed by a single organization or the government alone. Everybody needs to collaborate, assess the situation, make hazard maps, and act accordingly. There certainly isn't any time to spare.

Are you hopeful that the government will now take your proposal, the National Strategy for Disaster Risk Management in Nepal, seriously?

We can only hope. There are many lessons that we must learn from this earthquake. Perhaps the first and foremost is to understand the importance of disaster risk management. The rescue as well as the response would be running smoothly if Nepal had passed the bill by now. The scale of destruction too would have been smaller. Moving forward, I can only hope the concerned authorities will make this a priority. Then we can have an entire branch and skilled manpower with proper budget solely dedicated to dealing with a crisis like the one that we are going through. I genuinely hope they are ready to take initiative on the matter. It's long overdue.

NEPALS HOSPITALER VAR FORBEREDT PÅ JORDSKÆLV

Oversat fra globalnyt.dk, 18. maj 2015

Nepals hospitaler klarede sig for en stor dels vedkommende gennem de to kraftige jordskælv, der kostede flere end 8.200 mennesker livet og forårsagede enorme ødelæggelser. Det skyldes bl.a. års forberedelser og arbejde med jordskælvssikring.

KATHMANDU, 13 May 2015 (WHO): Jordskælvet og de fortsatte efterskælv i Nepal fremhæver betydningen af den indsats, Ministeriet for Sundhed og Befolkning og WHO har haft på plads i mere end et årti, for at sikre, at vigtige hospitaler, sundhedsfaciliteter og sundhedspersonale ville være klar og i stand til at fungere godt i en nødsituation eller naturkatastrofe. Det første jordskælv 25. april målte 7,8 på Richterskalaen, og det andet 12. maj målte 7,3, men de forhindrede ikke Kathmandus største offentlige sygehuse i deres funktioner. Det samme gælder Tribhuvan University Teaching Hospital (TUTH), Patan Hospital, Civil Service Hospital, Birendra Army Hospital og traume centret på Bir Hospital.

Investeringerne har betalt sig I Nepal har jordskælvssikring af hospitaler, omfattende alt fra

reparation af revner i vægge til installation af seismiske bæltter og tagafstivning, været en central del af beredskabsplanerne. "Jordskælvssikringen bevirkede, at da jordskælvene ramte, brød hospitalerne ikke sammen," siger dr. Roderico Ofrin, leder af WHO Health Responce. "Det er klart, at investeringen i tid og ressourcer betalte sig." I mere end 15 år har WHO støttet Nepals Ministerium for Sundhed og Befolkning med at forberede sundhedsfaciliteterne i dette Himalayaland, der ligger på en brudzone. I 2009 tiltrak WHO global opmærksomhed, gennem sin World Health Day kampagne, der havde fokus på behovet for sikre sundhedsfaciliteter i nødsituationer. Kampagnen understregede behovet for at opbygge stærke sundhedssystemer, der var i stand til at yde lægehjælp i katastrofe- og nødsituationer - et mål, som organisationen længe har understøttet

med både teknisk og materiel støtte. "Disse sygehuse, der blev jordskælvssikrede, gik igennem en prioriteringsproces. Skadestuer, fødeafdelinger og operationsstuer var nogle af de første områder, der blev eftermonteret," siger Ofrin.

Opgradering af personalet er lige så vigtigt

Men jordskælvssikring alene kan ikke sikre en tilstrækkeligt medicinsk indsats i katastrofesituationer. Kapacitetsopbygning og uddannelse af personalet er lige så vigtig. Dr. Pradeep Vaidya, direktør for TUTHs Trauma Centre og koordinator for det WHO-støttede 'Hospital Preparedness for Emergency' siger, at indsatsen fra sundhedspersonalet var robust på grund af præ-planlægning og uddannelsesinitiativer. "Den mest nyttige del af reaktionen på jordskælvene var hospitalernes

beredskabsplan. Folk vidste, hvad de skulle gøre, hvor de skulle møde op, hvad der skulle gøres, når jordskælvet kom," sagde Vaidya. "Vagtplanssystemet fungerede godt".

Træning i visitering har været en løbende del af WHO's arbejde i Nepal, nemlig at omsætte organisationens retningslinjer og strategier for håndtering ved massetilskadekomst til praksis (Mass Casualty Management Systems, udgivet i 2007). På grund af uddannelse kunne indsatspersonalet hurtigt prioritere skaderne og derfor redde liv, da et stort antal tilskadekomne patienter begyndte at ankomme. Selvom ødelæggelserne, forårsaget af jordskælvene, er enorme, viste styrken af de jordskælvssikrede sundhedsfaciliteter og sundhedspersonalets hurtige reaktion, at investeringen i beredskabet har betalt sig.

ARRANGEMENTSKALENDER

AARHUS

Obs! Møderne foregår i Aarhus' nye medborgerhus Dokk1, Nordhavnsgade 2, 8000 Aarhus C

Tirsdag 24. september 2015, kl. 19.00

Na Phu er et magisk eventyr

Ole Ejnar Hansen, forfatter

Onsdag 4. november 2015, kl. 19.00

Fra nødhjælp til genopbygning – aktuelle udfordringer i Nepals jordskælvsramte distrikter

Hans G. Andersen og Arun Chalise, localnepaltoday.com

Torsdag 26. november 2015, kl. 19.00

Nepal, anno 2015 – stadig verdens bedste trekkingland og stadig med en helt unik kultur

Lars Gundersen, formand for Dansk-Nepalesisk Selskab

KØBENHAVN

Hvor intet andet er nævnt, foregår møderne i Medborgerhuset, Danasvej 30 B, 1910 Frederiksberg C

Tirsdag 18. august 2015, kl. 19.30

Hvordan går det i Nepal efter jordskælvet

Kirsten Geelan, dansk ambassadør i Kathmandu

Tirsdag 6. oktober 2015, kl. 19.30

Fra nødhjælp til genopbygning – aktuelle udfordringer i Nepals jordskælvsramte distrikter

Hans G. Andersen, localnepaltoday.com

Torsdag 29. oktober 2015, kl. 19.30

Nepals etniske grupper

Casper Sutton, antropolog

Mandag 16. november 2015, kl. 19.30

Da jeg målte klosteret i Tsarang i Upper Mustang op

John Andersen, arkitekt og eventyrer

Dette møde foregår i Østerbrohuset,

Århusgade 103, 2100 København Ø

Afsender:

Dansk-Nepalesisk Selskab

Kongensgade 17A

3550 Slangerup